

Віра Кушнір

Історії тітоньки Тетяни

УДК 821.161.1(73)'06-93-97
К96

Кушнір В.

К96 Історії тітоньки Тетяни. / Переклад з російської. – К. : Світло на Сході, 2023. – 192 с., іл.

Збірка оповідань християнської письменниці Віри Кушнір складена з проникливих і водночас простих історій, які можуть трапитися будь з ким. Як здолати боязкість, знайти відданого друга або що робити, коли з тебе насміхаються... І хоча герої оповідань мають різні випробовування, та їх єднає велика Божа любов і безмежна віра у Спасителя Ісуса Христа.

Книжка для дітей шкільного віку.

Вид. № 02.042
ISBN 978-617-7554-23-2

© 2020 «Світло на Сході»,
укр. переклад
© 2023 «Світло на Сході»

Зміст

Розповіді

Здоланий страх	6
Ящірки та люди	10
Те Мені ви вчинили	14
Будь готовий відповісти	18
Молитва китаяночки	22
Карл-книжник	26
Аварія на підводному човні	31
Як би повівся Христос	34
Джордж Мюллер	38
Друг	42
Вільний невільник	46
Туман	49
Допомога нужденним	52
Дощовий день	55
Хлопчик Родні	59

Вірші

Мама-християнка	62
Свято	63

Розповіді

Віра маленького Чарлі	64
Слухняність	68
Аптекарь	71
Дороговказ	75
Христос допомагає	77
Бог бачить усе	80
Жбаник води	82
Вірний пес	86
Батьківська любов	88
Подарунок	93
Батьківська молитва	96
Газетяр	100
Пошуки скарбів	103
Загублений срібняк	107
Спасенне життя	109
Не випадково	111
Герой	113
Невдячний	115
Маленька місіонерка	118
Господь завжди має для нас час	121
Маленький герой	124

Буря	128
Сміливі пожежники	131
Любов і турбота батька	134
Любов матері	139

Вірші

Мамине свято	142
Вдячність мамі	143

Розповіді

Чесний учинок дівчинки	144
Істинна краса	147
Голос сумління	151
Просіть – і буде вам дано	155
Не бійся, з тобою-бо Я	159
Хлопчикова молитва	162
Найкращий друг	166
Турбота про все живе	170
Дорожня пригода	173
Маму не надуриш	177
Ледащо	180
Учинок	184
Господь відповідає «так» чи «ні»	188

Здоланий страх

Ромчика вважали боягузом, бо він усього на світі боявся. Боявся темряви, боявся собак, боявся задерикуватих хлопців. Старший брат Костик намагався бути поряд, аби при нагоді захистити, але траплялися певні моменти, коли він не міг супроводжувати Ромчика.

– Брате, тобі потрібно перебороти свій страх, – уже не раз казав Костик. – Ти дорослий.

– Але ж я дійсно боюся, – закомпилів губу Ромчик. – Я не знаю, як подолати страх.

– Я чув, що на пошті є вакансія хлопчика-газетяра, – пригадав брат. – Ти вранці розноситимеш газети. Може, за роботою перестанеш боятися.

Ромчик погодився. А за тиждень він на своєму велосипеді розвозив людям пресу. Хлопчику доводилося вставати дуже рано, коли на вулиці панувала темрява, і від цього було моторошно.

До того ж у кожному обійсті був собака. Ромчик відбивався від них, як міг, однак майже завжди

повертався додому з подертими штаньми і наполоханим серцем. А на одному подвір'ї його зустрічав гігантський собака, вдвічі більший від нього самого, й тут уже ніщо не допомагало: ні згорнута газета, якою зазвичай відбивався, ні гвалт. Що робити? Ромчик просив брата його супроводжувати, але Костик відмовив:

– Ромчику, як можна навчитися, коли я завжди буду поряд. Ні, брате, вчися захищатися. Адже тобі все одно потрібно ставати хоробрим!

Мама також не мала часу супроводжувати сина. Лише вчителька недільної школи дала слухну пораду:

– Хіба ж Бог не більший за всі твої страхи? Коли ми відаємо їх Господу, Він забирає, а натомість дає силу і відвагу. Пригадай Даниїла... – саме тоді на уроці вони читали історію про Даниїла, якого кинули до лев'ячої ями, звідки Бог його визволив.

Перед сном хлопчик звернувся до Бога, просячи про допомогу і вірячи, що Господь усе влаштує найкращим чином.

Уранці Ромчик знову розвозив газети. Біля будинку з велетенським собакою він почув крики:

– Допоможіть! Допоможіть!

Хлопчик зазирнув за паркан. На стежці лежав чоловік, а навколо нього кружляв собака. Побачивши газетяра, пес погрозово загарчав. А чоловік, навпаки, дуже зрадів, хоча було видно, що йому боляче:

– Хлопче, підійди-но сюди.

І Ромчик, з острахом дивлячись на собаку, наблизився до господаря.

– Дядечку, що трапилося?

– Я перчепився, й невдало впав, – простогнав чоловік. – Хлопче, зайди до будинку. На столі телефон. Виклич швидку.

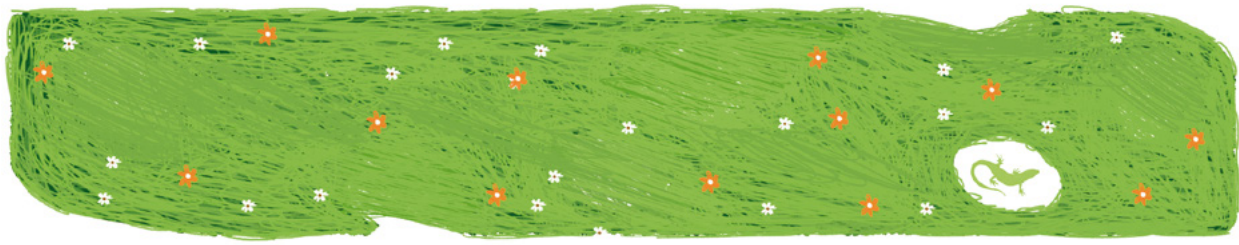

Ромчик настільки зосередився на допомозі, що зовсім не зважав на пса. Та й собака, здається, був настільки шокований такою відвагою, що відступив, коли хлопчик кинувся до будинку хазяїна і викликав швидку допомогу. Потім пес підбіг до Ромчика, вдячно зазирнув йому у вічі й ласкаво лизнув руку.

Хлопчик геть і забув, як ще кілька хвилин тому страшенно боявся цю тварину. Аж ось приїхала швидка й забрала чоловіка до лікарні. На прощання господар попросив Ромчика приглянути за собакою.

Відтоді страх назавжди полишив хлопчика. Зі злим собакою вони стали найкращими друзями, а вчителька недільної школи дала дітям іще один вірш зі Священного Писання для вивчення напам'ять: *«Шукав я був Господа, – і Він озвався до мене, і від усіх небезпек мене визволив».* ◆

Ящірки та люди

В Австралії досить часто можна зустріти критну строкату ящірку, яка спритно та жваво залазить на дерева, ховається в густому листі чи проникає до людських осель... Інколи стелі бідняцьких халуп суцільно вкриті такими істотами.

Ящірка, зручно вмовстившись на височині, вишукує здобич очима і, коли настає слушна мить, прожогом кидається вниз. Якщо несподівано з'являється щонайменша небезпека, плазунка скидає хвіст і хутко ховається у траві. Тож нападник бачить лише тремтячий на піску хвіст.

Варто зауважити, що для ящірки це відбувається не так уже й безболісно, адже хвіст плазунці слугує не лише опорою для тіла, а й кермом. На щастя, незабаром в ящірки відростає новий хвіст.

Та людей ці створіння зовсім не бояться, адже спіймати плазунок складно – надто вони спритні та виверткі. Якось місіонер вирішив спіймати ящірку, й незабаром у руці тримав жмуток хвостів,

а от плазунки не було жодної – всі встигли зникнути, залишивши мисливцю свої кінцівки.

Хвіст для ящірки не лише опора та кермо, а й сховище жиру, як горб для верблюда. Коли їжі багато, плазунка у хвості відкладає жир на «чорний день». Та оскільки життя дорожче за хвіст, за потреби ящірка його відкидає, відмовляється від такого важливого та потрібного члена тіла заради власного спасіння.

Часом і з нами буває так, що потрібно зробити вибір між чимось дуже дорогим і найважливішим для нас – нашим життям! Заради спасіння життя також доводиться відмовлятися від багатьох речей.

Вічне життя дорожче за все, тому заради нього варто відмовитися від тимчасових речей. Гроші не бувають зайвими, та коли через кошти постає небезпека втратити вічне життя, то краще вчасно від них відмовитися, а самим шукати безпеку в обіймах Спасителя Ісуса Христа...

На лавці біля будинку сидів чоловік і міркував про своє нелегке життя. Значна частина життя була далеко позаду. Всі роки він тяжко працював, аби збудувати дім, придбати все необхідне для його облаштування й заощадити достатньо коштів для гідної старості. Усе, про що чоловік мріяв, здійснилося. Тож просто живи та радій, не переймаючись про хліб щоденний.

Однак цю безтурботність обірвала звістка, що в їхній місцевості зводять молитовний будинок для проповіді Євангелія, і тихий голос сумління

нашіптував чоловікові віддати на цю справу всі свої заощадження.

– Але що тоді буде з моїми планами на майбутнє, з тим спокійним життям, про яке я так довго мріяв? – тяжко зітхав чоловік.

Він обвів поглядом свій затишний будинок, власноруч вирощений сад, в якому дозрівали фрукти, квітник. Раптом у вічі впав великий камінь, який лежав обіч стежини. Придивившись, чоловік побачив ящірку, що безтурботно грілася на сонечку, і йому закортіло впіймати зелену гостю. Та щойно господар наблизився до каменя й ухопив строкату ящірку, вона чкурнула геть, лишивши у його руці свій хвіст.

– Хоч ящірка й мала, проте знає, що краще позбутися хвоста, ніж утратити життя, – засміявся

чоловік. – А я ж за свою калиту тримаюся, мов слі-
пий ціпка.

Господарю стало так легко, так спокійно на сер-
ці. І там, біля каменя, чоловік помолився, а по-
тім рішуче зайшов у дім. Зібравши всі свої заоща-
дження, він, не вагаючись, віддав їх на зведення
молитовного будинку.

Господь не залишив чоловіка на самоті й дав
сили та здоров'я ще на багато років повернутися
до праці. За цей час чоловік відростив собі новий
«хвіст», який не тільки забезпечив старість, а й за-
свідчив про славу Божу.

Священне Писання стверджує, що Господь ша-
нує тих, хто Його шанує. Якщо віддаємо першість
Богу, то Він відшкодує нам у різний спосіб усе те,
чим ми жертвуємо заради Нього. ◆

Те Мені ви вчинили

У Святвечір маленький Василько самотньо тинявся вулицями міста. Був сильний мороз, і хлопчик не знав, де на ніч знайти прихисток.

Колись Василько мав люблячих тата й маму. Але потім батька не стало. Незабаром мама вдруге виїшла заміж. Вітчим був злим і грубим чоловіком, зловживав алкоголем і майже щодня бив хлопчика, доки одного разу в лютий мороз не вигнав малого з дому.

Голодний, одягнений у тоненьку курточку Василько ледве переставляв ноги. За вікнами в усіх оселях панувала радість свята. Чувся веселий гомін, який переривали різдвяні пісні. Інколи Василько заглядав у ті вікна, уявляючи себе бажаним гостем.

Але ніхто його не запрошував. У животі голосно бурчало, а пальці геть посиніли від холоду. Урешті-решт Василько не витримав і постукав у двері гарного будинку.

– Шановний пане, чи не могли б ви на цю ніч надати мені прихисток і нагодувати хоч шматком хліба, – репетирував промову хлопчик.

Але ніхто не відчинив. Василько постукав знову, гучніше і триваліше. Нарешті двері відчинилися, й на порозі з'явився управитель дому:

– Це ти стукав? Що тобі потрібно?

– Я змерз, мене вигнали з дому. Запитайте господарів, чи дозволять мені переночувати в цьому великому й затишному домі?

– Оце нічого мені робити, як турбувати господарів! – обурився управитель. – Ану геть, інакше викличу поліцію!

Двері зачинилися, і бідолашний Василько подався далі, дивуючись: «Такі багаті люди, а місця для мене не знайшли».

Хлопчик підійшов до іншого будинку й постукав. Звідти лунала музика, а у вікні виблискувала яскраво прикрашена ялинка. Двері Васильку відчинив гарно вбраний молодий чоловік із широкою усмішкою.

– Зі святом! Вибачте, що турбую, але не могли б ви...

– У нас гості, вечірка в розпалі, ми не можемо все через тебе порушувати, – обірвав його молодик.

– Пане, я прошу вас, мені нікуди йти, – намагався вблагати Василько.

– На добраніч, – і господар різко грюкнув дверима.

У наступному будинку стояв такий галас, що люди взагалі не почули стуку. Василько обійшов усе містечко: всюди святкували і веселилися, але ніхто не впустив його до своєї оселі.

На околиці містечка стояла бідна хатинка із завішеним віконцем, крізь яке пробивалося ледве помітне світло.

Без жодної надії Василько постукав у двері. А за мить на порозі з'явилася бабуся в хустці на згорблених плечах. Побачивши хлопчика, вона сплеснула руками і вигукнула:

– Дитятко, що ти тут робиш у таку пізню годину? Ще й так легко вдягнений! Ану, хутко заходь до хати, поки не перетворився на бурульку.

Василько боязко зайшов усередину. Бабуся допомогла зняти рвані черевики та задубілий одяг. Загорнувши хлопчика в м'яку теплу ковдру, вона посадила його на лежанку. В печі стояв горщик, в якому щось кипіло й булькало. Звідти линув такий смачний аромат, що Василько ледве не знепритомнів.

– Почекай, любий, почекай, – промовила бабуся. – Зараз будемо вечеряти.

Вона швиденько дістала з печі горщик, і налила в миску запашний суп. У печі весело потріскували дрова, в кімнатці було тепло й затишно, а Василько їв найсмачнішу у світі їжу.

М'яке світло свічки висвітлювало кімнату, створюючи на стіні та стелі химерні тіні. Бабуся метушилася навколо цього чужого хлопчика, ніби це була її власна дитина.

Раптом світло від свічки осяяло всю хатинку. Воно робилося дедалі яскравішим, і незабаром увесь будиночок наповнився сяйвом. Це ж Господь Бог наповнив його Своєю славою. А люди здалеку побачили світло та говорили між собою: «Невже будиночок старої вдовиці палає?» Якби ж вони зазирнули всередину, то неабияк здивувалися, що це сяйво не від вогню, а від сердець сивої господині та бідолашного хлопчика.

– Що трапилось? – запитав Василько, коли світло згасло.

– Не знаю, – відповіла бабуся, – хоча ясно почула ніжний та люблячий голос: **«Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, – те Мені ви вчинили».**

Будь ГОТОВИЙ ВІДПОВІСТИ

*А коли ви за правду й страждаєте,
то ви блаженні! А їхнього страху не дійтеся,
і не тривожтеся! А Господа Христа святить
у ваших серцях, і завжди готовими будьте
на відповідь кожному, хто в вас запитає
рахунку про надію, що в вас,
із лагідністю та зі страхом.*

1 Пет. 3:14-15

Уранці Валечка прокинулася в радісному настрої. Адже лише вчора дівчинка дізналася, що її матуся після сліпоти знову бачитиме. Три роки тому жінка втратила зір. Відбувалося це поступово: спершу вона не могла читати, потім перестала розрізняти кольори та зрештою зовсім осліпла. Але п'ять днів тому жінка несподівано повідомила, що бачить світло, за два дні почала розрізняти обриси предметів, а вчора навіть кольори виділила.

Лікарі ніяк не могли пояснити це диво, проте Валечка знала, що саме сталося з мамою. Дівчинка так благала Господа, так просила зцілити неньку, що іноді здавалося, ніби бачить Бога на власні очі. Валечка жодної миті не сумнівалася в тому, що саме Господь зцілив її матусю.

Донині Валечка мовчала про зміни в житті її родини, а сьогодні не втрималася й у шкільному автобусі повернулася до дівчинки, яка сиділа поруч, і радісно повідомила: «Моя мама більше не сліпа. Уявляєш, вона все бачить!» Сусідку звали Ганною. Вона була на рік старшою від Валі, хоча дівчатка й ходили до одного класу. Ганнуса погано вчилася, тож у шостому класі залишилася на другий рік. А ще вона любила задирати дівчат і всім говорити, що вони пришелепкуваті.

– Яка ж ти брехуха! – не добираючи слів, сказала Ганнуса. – Йй, певне, просто зробили операцію чи ще щось. Ти завжди щось вигадуєш. Інакше й бути не може. Якщо людина сліпа, то це назавжди.

– Але моя матуся бачить! – заперечила Валя. – Чесно кажу тобі, вона бачить. Бог її зцілив!

– Ти з глузду з'їхала! – злісно вигукнула Ганнуса, й усі діти поглянули в їхній бік, а потім навмисне додала: – Оця навіжена запевняє, ніби Бог повернув її матері зір! Якщо це дійсно так, то доведи!

Валечка зніяковіло відповіла:

– Я не можу цього довести. Просто знаю, що Бог її зцілив, бо я Його ревно просила. А Бог завжди відповідає на молитви Своїх дітей.

– Ага! Я так і знала! – переможно вигукнула задирака. – Не можеш довести!

Цієї миті автобус під'їхав до школи, й діти наперебій вискакували надвір. Від учорашнього дощу на зупинці було кілька великих калюж, і Ганнуся, швиденько пересвідчившись, чи не дивиться хто, ліктем штовхнула Валю, і та зі сходів автобуса обличчям донизу впала в калюжу.

– Тож де твій Бог тепер? Чи ти забула помолитися? – реготала дівчинка.

Однак Валечка не забула помолитися. Навпаки, вона згадала, як треба поводитися з такими злими дівчатками, як Ганнуся. Дівчинка підвелася, струснула брудну воду з долоньок, витерла рукавом обличчя, подивилася на своє мокре пальто й, сумно зітхнувши, повільно пішла до школи. Черевики гучно чавкали, випльовуючи брудну воду. Валечці нестерпно хотілося плакати, сльози брили на очах, однак вона щосили стримувалася. Дівчинка знала, що вчинила правильно, не відповівши грубіянці злом на зло, однак це її мало

втішало. Як важко стриматися й не відповісти на таку зухвалість! *«А коли ви за правду й страждаєте, то ви блаженні! ...Завжди готовими будьте на відповідь кожному, хто в вас запитає рахунку про надію, що в вас, із лагідністю та зі страхом»*. Набагато легше читати ці слова в Біблії, а от дотримуватися їх ой як непросто.

Наступного дня в автобусі, на превеликий подив усіх дітей, Ганнуса підсіла до Валечки й, незграбно добираючи слова, промовила:

– Ти... знаєш... ну, вибач. Я вчора підло вчинила. Мені так соромно... Якщо зможеш, то вибач...

Дівчинка ніяковіло червоніла й не знала, як поводитися далі. Вона з острахом чекала на відповідь.

Валечка поглянула на свою кривдницю. Їй чомусь стало неймовірно шкода Ганнусю. Валечка своєю долонею накрила тремтячу руку дівчинки й мовила:

– Минулося... – А потім радісно додала: – А знаєш, учора на ніч мама мені трохи почитала. Це таке щастя...

Ганнуса шмигнула носиком, а за мить по щоках скотилися дві сльозинки...

Незабаром дівчатка стали щирими подругами, й Ганнуса також познайомила з чудовими словами Євангелія та зрозуміла, чому Валечка не накинулася на неї тоді з кулаками. Так поведінка однієї християночки привела до Ісуса Христа іншу дівчинку. 🍓

Молитва КИТАЯНОЧКИ

Китайці за своїм віросповіданням переважно буддисти, християни трапляються дуже рідко. Одна дівчинка, на ім'я Мінгю, деякий час відвідувала школу, яку заснували місіонери з Європи. Там китайських дітей навчали християнських істин, і маленька дівчинка увірувала в живого Бога та Його Сина Ісуса Христа. Мінгю запросила Спасителя до свого дитячого сердечка й дуже Його полюбила.

Уся сім'я дівчинки поклонялася Будді. Мінгю дуже від цього страждала, їй було боляче дивитися, як дідусь молиться мертвому ідолу.

Якось Мінгю ласкаво сказала:

– Дідусю, кам'яний Будда не чує тебе. Він не допоможе тобі в біді. Місіонери розповіли мені про живого Бога, Який послав на землю Свого Сина, й Він помер за наші гріхи, щоб урятувати від вічної загибелі. Вони навчили мене дивному віршу

з Біблії: *«Я – дорога, і правда, і життя»*. Це слова Ісуса Христа, і я їм вірю. Дідусю, потрібно поклонитися живому Богу, а не ідолу.

Але якою б ласкавою не була дівчинка до дідуся, він усе одно образився. Спочатку чоловік просто скам'янів від несподіванки, а потім відштовхнув від себе Мінгю так сильно, що вона впала на підлогу. Але найтяжчим для дівчинки було те, що їй заборонили говорити про дивне вчення.

Одного разу в тому містечку, де жила Мінгю зі своїми рідними і багатим дідусем, з'явилася ватага розбійників.

Бандит, на прізвисько Білий Вовк, шукав місце для ночівлі й вибрав їхній будинок. Не звертаючи уваги на благання дідуся, розбійник зі своїми супутниками захопив дім, а родину дівчинки зачинив у маленькій кімнаті. За кілька днів злодії полишили місто, й родина звільнилася. Дідусь пристрасно молився перед статуєю Будди, закликаючи прокляття на голову бандита.

Відтоді минуло кілька місяців. Одного дня Білий Вовк повернувся до містечка. Збентежений дідусь покликав до себе онуку й запитав:

– Мінгю, кажеш, твій Бог чує молитви?

– Так, дідусю, Господь усе чує, – запевнила дівчинка.

– Тоді, дитинко, негайно починай молитися, бо Білий Вовк у місті. Перекоаний, що він знову вдереться до нашого будинку. Нехай твій Бог цього не допустить!

Мінгю побігла до своєї кімнати й почала палко молитися.

Наступного дня Білий Вовк був уже геть поряд. Але його кінь раптом став дибки, відмовляючись перейти місток, яким можна було дістатися до воріт будинку Мінгю. Бандит шмагав коня батогом, але гривастий усе одно опирався.

– Можливо, цей будинок наповнений злими духами, яких бачить тільки твій кінь? – припустили розбійники. – Не варто нам туди йти!

Білий Вовк був страшенно забобонним, тому відразу ж повернув назад.

Коли бандит зі своїми супутниками поїхав від їхнього дому, Мінгю поклала руку на плече дідуся і сказала:

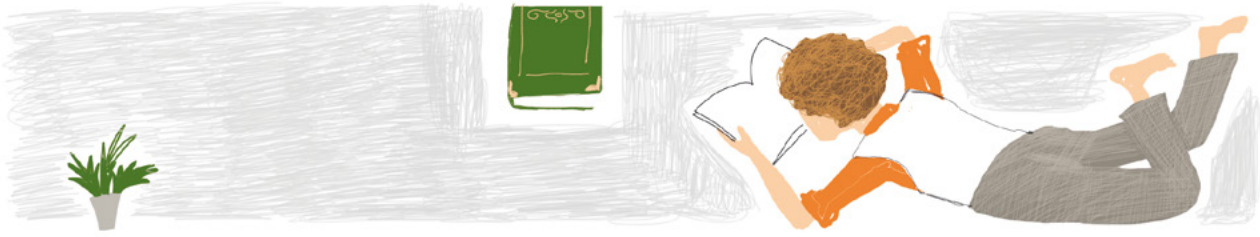
– Ось бачиш, Бог відповів на мою молитву. Я ж казала, що Він відповідає.

Старий не знав, що сказати, проте розумів: щось зупинило коня бандита. Думка, що будинок наповнений злими духами, здалася безглуздою. Але коня щось чи хтось зупинив. Можливо, Мінгю каже правду: Бог місіонерів відповідає на молитву? І старий вирішив усе добре обміркувати.

Наступного дня чоловік сам вирушив до місіонера, щоб поспілкуватися й більше дізнатися про Бога, Який творить чудеса та відповідає на молитви. Незабаром і дідусь повірив у живого Бога та Його Сина Ісуса Христа. Молитва дівчинки здійснила диво. 🍀

Карл-книжник

Карл, скільки себе пам'ятав, завжди захоплювався книжками. Може тому дуже швидко навчився читати. Ось тільки мати багато книжок він не міг, адже сім'я жила бідно, а книжки коштували дорого. Однак Карл не засмучувався. Свої перші гроші, які він заробив за чищення чобіт, хлопчик витратив на маленьку книжечку в червоній палітурці. І відтоді весь час читав і перечитував. Батько, побачивши, як через своє захоплення син припинив допомагати по господарству, незлюбив маленьку книжечку й на очах у Карла жбурнув її в комин. Чоловік одразу ж розкаявся, що не стримався, та повернути книжечку він не міг – вогонь уміть перетворив її на купку попелу.

– Сину, присягаюся, на твій день народження ми з мамою подаруємо тобі той календар із малюнками, який тобі так сподобався, – пообіцяв чоловік.

Хоч Карлу було шкода книжечки в червоній палітурці, та отримати календар – про це він навіть

не наважувався мріяти. Кілька місяців тому батько їздив до міста, й узяв із собою Карла. Допоки чоловік був заклопотаний справами, хлопчик прогулювався людною вулицею, розглядаючи вітрини крамниць. І ось на одній із них він побачив спеціальний календар для хлопчиків, на кожній сторінці якого були зображені карлики з драконами, велетні та лицарі. Тоді Карл увесь час лепетав тільки про той омріяний календар. Але він розумів, що така річ коштує надто дорого для їхньої незаможної родини...

Карл із нетерпінням чекав на своє свято, і коли воно настало, й календар опинився в його руках, то почувався найщасливішим хлопчиком у світі. Розглядаючи драконів, він уявляв себе драконом, захоплюючись героями, теж почувався героєм... Хлопчик грав зі всіма персонажами календаря, всіх вважав своїми друзями.

Пристрасть до календаря часто заважала Карлу робити домашні завдання, тому у школі скотився до трійок і двійок. За останню двійку з арифметики батько пригрозив відібрати календар. Карл засмутився ледве не до сліз і поскаржився мамі. Але й ненька не пожаліла сина, особливо після того, як побачила, що на його піджачку немає жодного гудзика.

Якось мама послала Карла до м'ясної крамнички купити трохи ковбаси. Дружина м'ясника зважила товар, а потім простягнула руку до великої книги, щоб звідти вирвати сторінку. Карл так

і завмер від жаху. Він любив усі книжки, а ця була якоюсь особливою, ще й дуже об'ємною, гарною та старовинною.

– Тітонько, що ви робите?! – закричав Карл.

– Як що? Загортаю тобі ковбасу? – пояснила продавчиня.

– Але ж це книжка! Не можна таке робити!

– То що пропонуєш? Віддавати покупцям незагорнений товар? Так не годиться, – захитала головою жінка. – Хоча я можу обміняти цю стару книжку на папір або газети. Але їх має бути стільки, скільки сторінок у цій книзі, – попередила вона.

– Я все зрозумів, – погодився хлопчик. – Тільки більше не рвіть із неї сторінок.

– Добре, я зачекаю кілька днів. Але наступного тижня, якщо не матиму паперу, я знову дістану цю книгу.

Попрощавшись, Карл вихором помчав додому, згріб в оберемок усі газети, які тільки мав, і побіг до м'ясної крамнички. А вдома мама, розгортаючи ковбасу, звернула увагу на пакунок: «Святе Письмо в перекладі Мартіна Лютера. 1560 рік».

– Яке блюзнірство! – вигукнула жінка. – Хіба можна загортати ковбасу у Святе Письмо! Як це безбожно!

Кілька днів Карл бігав по селу, стукав у кожную хату і просив старих газет для дружини м'ясника. Хлопчика всі знали та любили, тому охоче відгуквалися на його прохання. Карл зібрав кілька стосів газет, але все одно було замало. У селі вже не лишилося жодної хатини, куди він не приходив по папір.

– Тітонько продавчине, я зробив усе можливе, однак більше паперу я не знайду, – мужньо стримуючи сльози, повідомив Карл, коли приніс останній стос газет до крамниці.

Серце жінки розчулилося:

– Ти старанний хлопчик, любиш читати, і мама твоя завжди купує в мене товар. Візьми книгу. Ти заслужив. Щиро зізнаюся, мені й самій шкода загортати в неї м'ясо. Сяючи від радості, хлопчик приніс Біблію додому. Відтоді не минало жодного вечора, щоб він не сидів над нею, читаючи та розглядаючи малюнки.

Незабаром Карл, прочитавши більшу частину біблійних розповідей, уже переказував їх своїм

шкільним товаришам, а ті поміняли прізвисько хлопчика з Карла-книжника на Карла Біблійного. На перервах діти грали в недільну школу, в якій Карл завжди був проповідником.

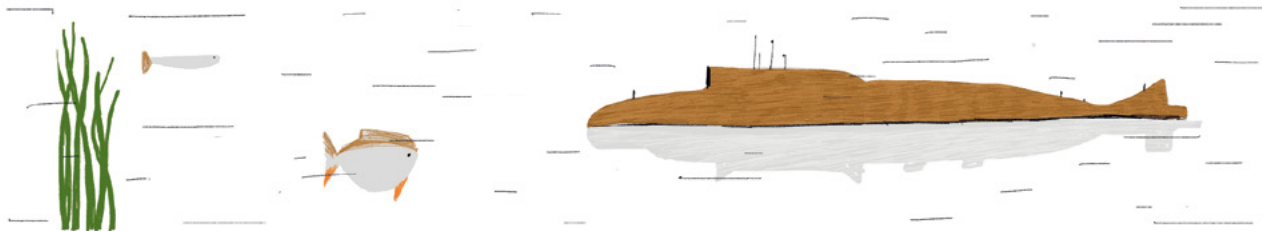
Минуло кілька років. Настав час Карлу вирушати до вищої школи. З великими труднощами батьки зібрали кошти на навчання і відправили свого сина у столицю. Там Карл познайомився з безліччю книжок, і в нього з'явилася мрія створити власну бібліотеку.

Як і всі студенти, Карл бідував. Один професор запропонував за Біблію п'ятдесят німецьких марок, а це були чималі гроші. Але друг Карла Йонафан відрадив хлопця продавати скарб.

Минув час, про Біблію Лютера дізнався багатий колекціонер і вмовив продати книгу за тисячу марок. На ці гроші Карл створив власну бібліотеку з чудових книг, серед яких були й різні переклади Біблії, та взявся за серйозне дослідження Слова Божого.

За своє життя Карл написав кілька посібників із вивчення Біблії. Він донині залишається відомим духовним письменником і служителем Господа.

Урешті-решт велика Біблія Карла потрапила до музею, у відділ старовинних рідкісних експонатів. Коли відвідувачі нею милуються, то навряд чи здогадуються, як вона привела маленького читача до віри в Господа Ісуса Христа і зробила з нього великого духовного письменника та поширювача Священного Писання. 🍌

Аварія на підводному човні

Найстрашніше, що загрожує підводному човну, – аварія під час перебування на дні океану. З одним судном саме така історія і трапилася. Занурившись на значну глибину, механізм підводного човна незрозумілим чином вийшов із ладу, і судно, хоч як команда старалася, не могло піднятися на поверхню.

Радист безперестанно надсилав сигнали тривоги, та поблизу не було жодного корабля, який би міг їх прийняти. Моряки почали занепадати духом, хоча були завжди хоробрими хлопцями. Інженери шукали причину поломки, але також безуспішно. Кожен розумів: от і настав кінець усьому. Доведеться гинути на дні океану.

Командир човна скликав команду. Всі здогадувалися, якими будуть його слова, але те, що він сказав, усіх вразило.

Командир судна повідомив:

– Ми опинилися в серйозній ситуації. Небезпека настільки велика, що надії на порятунок майже немає. Все, що можна було зробити, ми вже зробили, але жодні наші дії не принесли бажаного результату. Навіть якщо якийсь корабель і знайде наше судно, то особисто для нас цей порятунок буде запізнлим.

Усі завмерли. Щойно капітан озвучив ті думки й переживання, які кожен моряк уже неодноразово прокручував у своїй голові. Однак навіть подумки ці слова не були настільки моторошними.

– Тепер тільки Господь може нам допомогти, – після тривалої тиші додав командир, і всі неабияк здивувалися його словам.

А капітан усе продовжував розповідати, як перед самим рейсом він завітав до маленької церкви і почув проповідь євангеліста. Слово Боже глибоко торкнулося чоловіка, і він одразу ж прийняв у серце Господа Ісуса Христа й відчув радість прощення гріхів та усвідомлення цілковитого спасіння! Тож зараз він не боїться смерті, бо для нього вона не кінець, а початок нового, вічного життя з Христом...

Закінчивши свою розповідь, капітан запропонував команді звернутися в молитві до Христа й кожному попросити вибачення за свої гріхи.

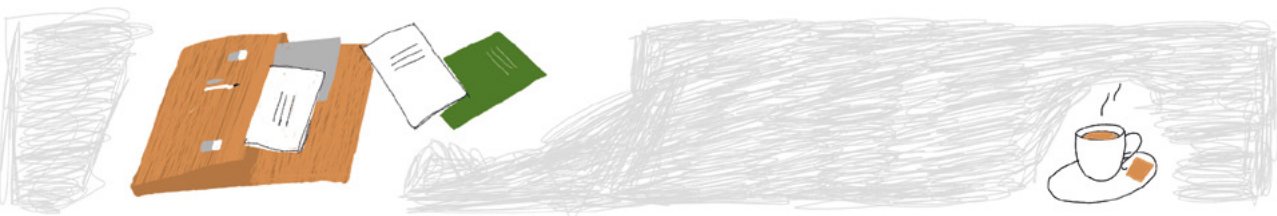

Усі відгукнулися на заклик і вслід за командиром повторили слова каяття та визнання Христа своїм Господом і Спасителем. Зі спокійними серцями члени команди розійшлися по своїх каютах, аби мужньо прийняти смерть і у вічності зустрітися з Христом. «Тепер тільки Бог може нам допомогти!» – лунали в їхніх серцях слова капітана.

І Господь Бог почув їхні молитви. Коли моряки вузьким проходом пробиралися через машинне відділення, один із хлопців за щось перечепився й упав. І те, об що він спіткнувся, й було причиною розладу механізму судна. Від несподіваного поштовху шестірні закрипіли й розпочали свій рух, мотори загули. За мить судно здригнулося. Матроси стрімголов кинулися на свої робочі місця, аби виконати вказівки капітана. А за декілька хвилин підводний човен почав підніматися.

Коли капітан і команда зійшли на берег, то всім і всюди свідчили про своє дивовижне спасіння та про Того, Хто здійснив це чудо.

На жаль, багато людей, що пережили чудові визволення, не віддають хвалу доброму Спасителю, Який визволив їх від загибелі, щоб дати час для покаяння та прийняття спасіння. Вони не дякують Господу за своє визволення. Тому, коли вони воскреснуть і постануть перед Богом, Який зберіг їхнє життя, їм буде соромно, що не визнали Його чудесної сили та відкинули Його любов. Вони захочуть усе виправити, однак тоді вже буде пізно, і Господь назавжди відвернеться від них. 🍀

Як би повівся Христос

Сашко любляв ходити до школи, та останнім часом із ним щось трапилося: то проспав, то довго вовтузився, кілька разів перебираючи свій шкільний рюкзак.

Сестричка Оленка помітила, що брат зумисне затримується, і запитала:

– Ти чого ще вдома? Хіба сьогодні школа закрита?

– Не хочу до школи, – відповів Сашко.

– Це ж як? Ти завжди любив ходити до школи.

– Любив, але...

– Що «але»? Зізнавайся! Щось накоїв?

І Сашко, шморгнувши носом, неохоче відповів:

– Просто, коли я проходжу повз будинок Льоньки Степанова, він вискакує з-за воріт і починає дратуватися та робити всілякі капости. Мені страшно, бо він більший за мене.

– Що він тобі каже? – запитала Оленка.

– Та різні дурниці... Каже, що зірве мою шапку й пошматує або ж вирве жмут волосся.

Оленці не сподобалося, що хтось намагається скривдити її брата:

– А ти що робиш?

– Кажу, якщо він не відчепиться від мене, то поб'ю всі вікна в його будинку. Але він лише регоче й ганяється за мною.

Сестра схвильовано підстрибнула і запитала:

– Чому ти не говориш із ним так, як говорив би Христос? Він любив усіх, і тих, хто Його кривдив. Ісус був добрий з усіма.

– Та що ти в цьому тямиш, ти ж дівчинка! – обурився Сашко й побіг до школи.

Погода була чудовою: яскраво сяяло сонечко, весело співали пташки, – і Сашко сподівався, що Льонька вже рушив до школи, тож ніхто сьогодні до нього не прискіпуватиметься.

Але коли хлопчик порівнявся з Льончиним будинком, той стояв біля своїх воріт. Варто зауважити, що Сашко мав руде волосся, тому забіяці було легко вигадувати всілякі прізвиська.

– Агов, гарбузе! – ще здаля загукав Льончик. – Цікаво, чи міцна твоя макітра? Я ось зараз перевірю!

Він нагнувся, щоб підняти камінь і запустити його в голову Сашка, та цієї миті повз їхній будинок проходив перехожий, тож влучний момент було втрачено.

– От нахаба, – бурчав Сашко, – в самого ніс, як морквина, та й усі його так і прозивають, а мені

він он що вигадує. Я його зараз як обізву, що ніколи не забуде! – Але відразу хлопчик згадав слова Оленки про Христа: «А Ісус учинив би інакше. Він сказав би щось приємне». Сашку було соромно, що не додумався взяти за приклад Ісуса, тож тепер доводилося дослухатися до дівочої поради: «Але вона має рацію. Справді, чого я ображаюся. Ісус на моєму місці не сказав би нічого образливого. А я ж уявляв, що знаю все краще за Оленку!»

Здалеку знову долинуло:

– Гарбуз! Гарбуз! Гарбуз!

Саша проковтнув слину, захотілося плакати, але він підійшов до забіяки і сказав:

– Доброго ранку, Льоня! Як справи? Я сьогодні вранці бачив таку гарну пташку.

Забіяка витріщився на Сашка. Від такої відповіді в Льоні аж щелепа відвисла. Він розгубився й не знав, що сказати. Так і стояв мовчки, роззявивши рота. Але раптом схаменувся і говорить:

– Ти куди це повз мене зібрався? Думаєш, ось так і пройдеш? От підіб'ю тобі обидва ока!

– Іду до школи, як і ти, – спокійно відповів Сашко. – Ходімо разом.

– Ти ба, який сьогодні сміливий! Чого б це? – глузував Льонька.

Сашко всередині все ще побоювався, та з усмішкою відповів:

– Ходімо! Дорогою все тобі розповім.

На превеликий подив, Льонька погодився: надто вже кортіло дізнатися причину змін.

Дорогою Сашко все розповів, тобто всю правду і про Оленку, і про Ісуса. Від такого зізнання на душі стало спокійно та добре. Але найдивнішим було те, що Льонька не насміхався. Він також ходив до недільної школи та знав про Господа Ісуса Христа, але ніколи не замислювався над Його словами. І тепер Льонька також вирішив жити, як повчав Христос: любити всіх і вибачати своїх ворогів. Це ж набагато краще, ніж бійки та сварки! Льонька поглянув на Сашка й усміхнувся. Хлопці зрозуміли один одного, і відтоді стали найкращими друзями. 🍀

Джордж Мюллер

Ця розповідь про чоловіка, який безліч разів отримував відповіді на свої молитви. Жив він сто років тому, але його життя може служити за приклад і сьогодні.

Цього чоловіка звали Джордж Мюллер. Він народився в англійському місті Брістоль. Там Джордж провів своє дитинство та юність, і саме там навернувся до Бога. Мюллер вирішив присвятити своє життя служінню Господу. Спочатку він проповідував Євангеліє у двох маленьких церквах у Брістолі.

Ідучи вулицями міста, Джордж не міг ігнорувати безлічі безпритульних дітей-жебраків. Вони гралися на сміттєвих купах, тинялися містом без будь-якого нагляду. Малі безхатки чіплялися до перехожих, просили милостиню й чубилися між собою, та зовсім не знали, що таке затишний дім, сім'я, новий одяг або смачна їжа. Багато дітей не мало батьків, тож соціальні служби їх підбирали

та відправляли до будинку для безпритульних і злидарів.

У таких закладах не було двору, де можна гратися. Там зазвичай ніхто нічого хорошого не навчав, кімнати були холодними й тісними, нагляді грубими, їжа поганою. Нещасним дітям у цих будинках не могли допомогти ще й тому, що там не навчали істини, не говорили про любов Господа Ісуса Христа і не викладали Слово Боже. Діти не мали надії на краще життя навіть у вічності, не кажучи вже про найближче майбутнє.

Тож пастор Мюллер багато молився, читав Слово Боже й уболівав за нещасних дітей своєї країни й рідного міста. Він не втрачав надії, вірив, що незабаром Господь покаже, як допомогти дітям.

Відповідь на молитву прийшла вночі. А вранці, стоячи перед своєю маленькою громадою, пастор Мюллер повідомив:

– Господь хоче, щоб я відкрив християнський будинок для сиріт і безпритульних.

Але не всі члени громади його підтримали. Одні говорили, що Мюллер занадто молодий, інші запевняли, що навряд чи в тих будинках дітям буде краще, ніж на вулиці. Багато людей намагалося відмовити пастора Мюллера від цього доброго діла, але він був упевнений, що Бог хоче піклуватися про місцевих сиріт. Питання було лише одне: з чого почати?

Сам пастор Мюллер не мав ні великого будинку, ні грошей. І тоді він наполегливо молився:

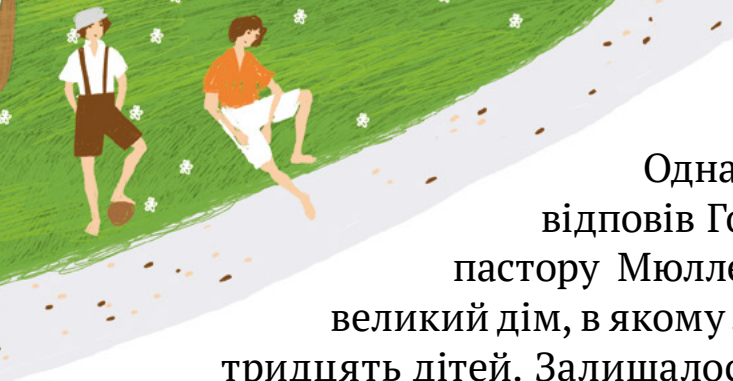

– Господи, Ти знаєш, що я потребу коштiв, аби розпочати цю справу. Ти Сам поклав її мені на серце, в цьому я впевнений. Тому тепер допоможи виконати Твою волю.

Мені потрібен будинок із подвір'ям, де діти могли б бігати і грати, потрібні класні кімнати та спальні, ще потрібні вчителі та помічники в усіх сферах. Допоможи мені. Я вірю, що Ти все можеш зробити...

Відповідь з'явилася майже негайно: прийшла незнайома жінка, яка почула про бажання пастора Мюллера, та запропонувала свою допомогу абсолютно безкоштовно. Потім відгукнулося допомогти і молоде подружжя. Люди з громади принесли ножі, виделки, ложки, посуд, хто що міг. Хтось пожертвував постільну білизну. Хтось меблі. Але будинку все ще не було...

Однак і на це прохання відповів Господь, і незабаром пастору Мюллеру запропонували великий дім, в якому легко розміститься тридцять дітей. Залишалося знайти й зібрати дітей. А це було найлегше. Вони тинялися вулицями без діла, голодні, обірвані, бездомні і, здавалося, тільки й чекали, щоб хтось про них подбав.

Минуло трохи часу, й пастор Мюллер мав уже не тридцять безпритульних дітей, а більше ста п'ятдесяти. Їх розмістили в чотирьох великих, зручних будинках у різних частинах міста. Ще три будинки? Та звідки дістав на це гроші? Добрі, щедрі люди, дізнавшись про нужду пастора та його велику мету – влаштувати притулок для безхатченків – зібрали потрібні кошти. Тому Мюллер придбав іще три будинки на додачу до першого.

Робота йшла добре, але бувало, що грошей вистачало лише на те, аби розрахуватися з боргами за їжу та одяг.

Пастор Мюллер ніколи не впадав у відчай і завжди був упевнений, що Всевишній подбає про його сиріт. І Бог відповідав на його молитви протягом довгих шістдесяти років. Пастор Мюллер продовжував допомагати їм тоді, коли інші перейняли цю добру справу.

Приклад простої довіри Богу та щирого бажання виконати Його волю, які здійснив Джордж Мюллер, спонукав багатьох християн на місіонерське служіння Господу. 🍀

Друг

Петрику! – гукнув тато. – Ходи-но сюди, ти мені дуже потрібен!

Але відповіді так і не було. Чоловік продовжував працювати. На тротуарі, перед їхнім будинком, лежала величезна купа дров. Сьогодні вантажівка скинула їх просто на вулиці. Тож дрова потрібно якнайшвидше прибрати, щоб вони не заважали перехожим. Крім того, наближався вечір, і носити дрова в темряві буде важче.

Минуло кілька хвилин, і тато знову покликав сина, тільки цього разу голосніше та вимогливіше:

– Петре, де ж ти? Ти мені потрібен! Іди сюди негайно!

Хлопчик не йшов, і батько хотів пошукати сина, проте вирішивши, що дрова прибрати важливіше, залишився на вулиці. Працюючи один, чоловік усе думав про сина: «Чому Петрик не хоче допомагати? Напевно, сидить десь із планшетом і не може відірватися. Захопився, зайнятий...»

Ця думка почала дратувати чоловіка. І він гнівно загукав:

– Петре! Я чекаю на тебе!

– Що таке? – пролунав із дому невдоволений голос. – Навіщо кричиш?

– Я вже втретє тебе кличу. Скільки можна? Негайно йди сюди й допоможи перенести дрова!

Але відповіддю на татову тираду була тиша. Чоловік знову промовив:

– Урешті-решт ти йдеш? Чи мені потрібно тягнути тебе за руку?

– Та йду вже, йду, – долинув до тата сонний голос.

За хвилину Петрик перевальцем, не виймаючи рук із кишень і з невдоволеним виразом обличчя, підійшов до тата й запитав:

– Що ти хочеш?

– Думаю, ти й сам бачиш... – батько ледве стримувався. – Дотемна потрібно перенести дрова, щоб не лишати на ніч на тротуарі перед будинком.

Хлопчик знехотя став до справи. Але незабаром так розійшовся, що швидше за батька накладав поліна в тачку і підвозив до дровника.

Виявилося, що син може дуже добре працювати, тільки от розпочати йому важко. Коли всі дрова були перенесені, тато запитав Петрика:

– Чому ж ти відразу не відгукнувся, коли я покликав на допомогу? Поглянь, як добре ти можеш працювати. Якби не ти, я б і досі переносив дрова. Спасибі, синочку, за допомогу. Але мені було б

значно приємніше, якби ти відгукнувся відразу. А ще краще, коли б сам здогадався, що я потребую твоєї допомоги.

І чоловік пообіцяв хлопчику після вечері розповісти одну цікаву історію.

Батько й син зайшли в будинок, помили руки, повечеряли, а потім, зручно вмостившись у вітальні, тато розпочав:

– Петрику, чи доводилося тобі чути про одного відомого дослідника, на ім'я Ернест Шеклтон? Ні? Ну, то слухай. Ернест Шеклтон збирався досліджувати Південний полюс і хотів запросити до співпраці свого вірного друга й помічника Вільда. У попередніх експедиціях цей друг був дуже надійним і відданим. Шеклтон розшукував Вільда, але того ніде не було, і ніхто не знав, куди він подівся. Одні говорили, що Вільд полює в Африці, інші – що досліджує Австралію, але всі запевняли, що зараз знайти його неможливо, і радили Шеклтону вирушати на Південний полюс без нього. Шеклтон відповів:

– Я впевнений, щойно до нього дійде чутка про мою нову експедицію, Вільд одразу примчить.

– Цього ніколи не буде!

Але одного вечора у двері дослідника постукали. За мить слуга подав візитівку й повідомив, що гість чекає внизу. Шеклтон поглянув на картку та прочитав: «Георг Вільд».

– Це він! – зрадів дослідник. – Запросіть його негайно!

Вільд увійшов. Друзі потиснули один одному руки, сіли, і перше, що Шеклтон запитав, було:

– Як ти дізнався про мою експедицію?

– Я був в Африці на полюванні, – почав Вільд. – У нас була хороша група, й ми нікого не чекали. Аж раптом до нас долучився ще один чоловік. Ви-явилось, він чув про твій намір вирушити на Південний полюс. Я полишив усе, і ось перед тобою! Капітане, коли ми виїжджаємо?..

Батько замовк. Вочевидь, сину розпо-відь сподобалася, бо ще деякий час хлопчик розмірковував. Але по-тім тато запитав:

– Петрику, як вважаєш, Вільд дійсно вчинив по-дружньому? Чоловік не став чекати, доки його покличуть, але знав, що його потре-бують, тому негайно приїхав.

– Так, це справжня дружба, – погодився Петрик.

– Мені б хотілося... – почав тато.

– Я знаю, – закивав головою хлопчик.

Відтоді син завжди відгукувався на перший по-клик тата й усміхаючись запитував: «Що накаже-те, капітане?» Батько у відповідь всміхався, і вони разом працювали на подвір'ї чи в будинку, а по-тім разом відпочивали.

Господь Бог знає про наші потреби ще до нашо-го прохання та готовий допомогти й відповісти будь-коли. Він – справжній і вірний Друг.

Вільний невільник

Тими далекими днями, коли на землі ще існувало рабство й работоргівля, на один із ринків привезли молодого раба. Це був високий, міцний і стрункий чорношкірий чоловік. Його господар помер, не лишивши спадкоємця, тож усіх невільників продавали на ринку іншим рабовласникам. Новим господарем ставав той, хто пропонував найвищу ціну. Як же Джо ненавидів цю мить! Він ненавидів свої пута, а ще більше – владу, що дозволяла торгувати людьми, немов безмовною худобою, ненавидів це жахливе приниження людської гідності.

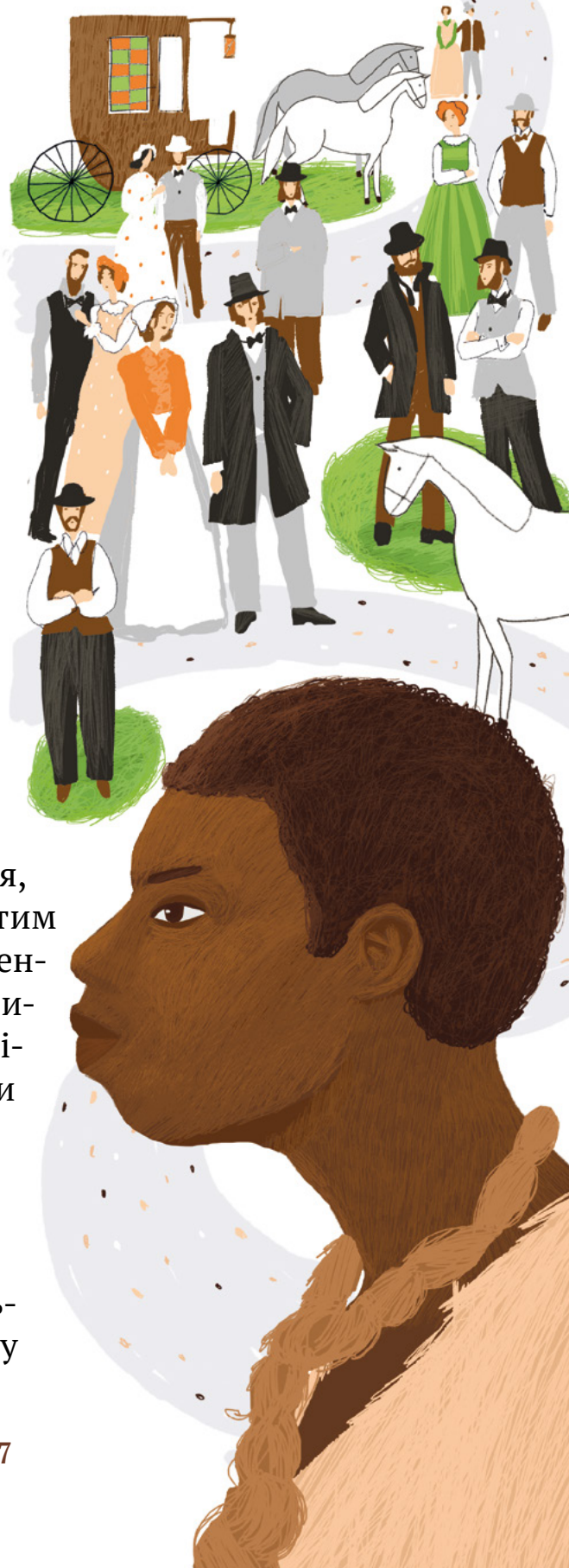
Стоячи під палючим сонцем між такими самими невільниками, як і він, чоловік твердо вирішив боротися за свою свободу. І навіть якщо його зараз продадуть, то нізащо не працюватиме на нового господаря.

Аж тут Джо почув, як торговець назвав його ім'я. Чоловік прислухався.

– Джо – славний хлопець, дужий та витривалий. У ньому стільки сили, що на багато років вистачить, – безупинно нахвалював невільника торговець.

– Я нізащо не працюватиму! – голосно, перекикуючи натовп, заявив молодий раб.

Однак продавець, не зважаючи на протест невільника, продовжував вести торг, указуючи на вік, зріст і вагу раба. Ціна дедалі зростала, і Джо неабияк здивувався, що так дорого коштує. А тим часом число покупців зменшувалося, й нарешті залишилося тільки два чоловіки, що прагнули придбати невільника за будь-яку ціну. Коли ж озвучили надто високу суму, яка Джо й уві сні не примарилася б, то лишився тільки один покупець, якому й дістався невільник.

Джо підвели до нового господаря. Невільник подивився чоловіку у вічі й рішуче промовив:

– Я на вас не працюватиму! Робіть, що хочете, карайте, вбивайте, але я не працюватиму!

Новий господар навіть не зважив на заяву Джо, лише наказав іти за ним. Усю дорогу невільник торочив, що не працюватиме. Нарешті дісталися обійстя господаря. Чоловік підвів Джо до невеличкої, але охайної хатинки, та промовив:

– Ось твій дім.

– Мій дім? – здивувався Джо, адже він ніколи не мав свого дому. – Але ж я на вас не працюватиму...

– То й не треба... – знизав плечима господар. – Живи тут скільки завгодно.

– І не будете змушувати мене на вас працювати? – Джо ніяк не міг второпати, що відбувається.

– Ні, я купив тебе лише для того... – господар кілька секунд помовчав, а потім усе-таки закінчив: – щоб дати тобі свободу.

– Дати мені свободу?! – ще більше здивувався чоловік. Він не вірив, що все це насправді. – Як мені віддячити? – І Джо впав перед добродієм на коліна: – Я служитиму вам усе своє життя!

Відтоді Джо став найвірнішим слугою свого господаря, а господар іще ніколи не мав кращого робітника. Чоловіка ніхто ні до чого не змушував, але Джо сам завжди виявляв бажання працювати на того, хто купив йому свободу. Те, що зробив господар для невільника Джо, Ісус Христос зробив для кожного з нас.

Туман

На західному узбережжі штату Каліфорнія розташоване портове місто Сан-Франциско. Прохід у гавань дуже вузький, тому кораблі з різних куточків світу, щоб дістатися берега, по черзі обережно ним пропливають. Одні кораблі везуть товари, інші – людей...

Для одного судна ця гавань була рідною. Воно тривалий час торувало шляхи в Тихому океані, й ось тепер повільно наближалось до рідного берега. Капітан і команда вже передчували радість від зустрічі з рідним містом та своїми сім'ями.

Це був останній день плавання. Ще кілька годин, і корабель увійде в Золоту Брамку – протоку, що поєднує затоку Сан-Франциско з Тихим океаном.

Під вечір вітер стих, і на воду впав густий туман, який огорнув корабель, сховав місто й гавань. Корабель майже навмання просувався вперед. Тристоронні гудки лунали звідусіль, попереджаючи інші кораблі про небезпеку. Напевне, не лише вони

того вечора намагалися знайти вхід у гавань. Туман згустився настільки, що не було видно навіть власних долонь. «У-у-у!» – гуло десь зовсім близько, й команда почала остерігатися, щоб інші судна не протаранили їх. Ще небезпечніше було наскочити на підводні камені біля самого входу до Золотої Брами, де затока була найвужчою. «У-у-у!» – чулися гудки.

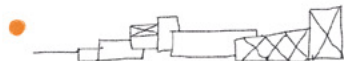
Корабель повільно рухався вперед, аж раптом почувся глухий удар, брякнуло залізо, заскрипіли балки, й усі зрозуміли, що трапилось те, чого найбільше боялися: вони наскочили на скелю біля самісінького входу в порт! Аварія біля самого входу! Який жах! Потрібно чекати, допоки розпогодиться, надійде допомога, і всю команду пересадять

на інший корабель та доправлять у порт... Звичайно, моряки не загинуть, але ввійдуть до Золотої Брами без свого корабля. Можливо, втратять судно назавжди, але ж так хотілося повернутися додому цілими й неушкодженими, щоб заслужити похвалу, а не осуд...

Це нагадує мандрівку до Небесної країни. Усе життя ми служимо Господу так, щоб не тільки бути спасеними, а й заслужити від Нього схвалення. Аж ось наприкінці життя вчиняємо щось погане, якийсь гріх або зло, і таким чином ми зазнаємо аварії біля самого входу до воріт вічності й втрачаємо нагороду від Господа. То якими уважними ми повинні бути до себе та ближніх, якими обережними дорогою на небеса до Господа, щоб цілими й неушкодженими ввійти до «Золотої Брами» вічності, щоб бути поруч зі Спасителем Ісусом. 🍀

Допомога нужденним

У кам'яновугільних шахтах часто трапляються нещастя. Підземна вода заливає штольні, газ вибухає, а обвали засипають робітників живцем. Хоч як люди намагаються уникнути такого лиха під землею, воно все ж трапляється.

Одного разу у шахтарському селищі загинуло декілька гірників. Сім'ї залишилися без годувальників. До місцевого населення розіслано заклики допомогти родинам загиблих. Усі читали й думали над тим, як і чим підтримати бідолашних.

Один чоловік також приніс у родину таке звернення і читав його ввечері, сидячи в кріслі біля каміна.

Син підійшов до батька й запитав:

– Тато, що ти читаєш?

– Заклик допомогти осиротілим сім'ям. Ти ж знаєш, що вчора на шахті стався обвал, – пояснив чоловік.

– Але ми нікого з цих людей не знаємо, щоб допомагати, – розгубився хлопчик. – По-моєму, ми їм нічого не винні.

Тато запропонував сину сісти поряд, трохи подумав і промовив:

– Ось, подивися, який затишний вогонь потріскує в нашому каміні. Ймовірно, що вугілля для нього привезли саме

з тієї шахти, де загинули робітники. Ти лише подумай про їхніх дружин, дітей та інших родичів. Що вони зараз переживають! І як багато праці витрачають на видобуток, перевезення і доставку вугілля! А скільки людей працювало, щоб у нас горіло вогнище і в будинку було тепло! Невже ти дійсно сплатив їм усе, що винен? Ми заплатили тільки за вугілля, яке нам привезли.

– Так, татусю, я зрозумів, що ми дійсно в боргу перед шахтарями, – погодився хлопчик.

Але тато продовжував:

– А ось цей апельсин? Його привезли з далекої Бразилії чи Каліфорнії. Скільки людей працювало, щоб виростити дерева, зібрати плоди, упакувати й надіслати. А ти віддав за нього лише кілька гривень і думаєш, що нічого вже не винний тим, хто його ростив. І так з усім, що ми маємо та чим постійно користуємося. Ми в постійному боргу перед людьми.

– То що ж нам робити? – запитав хлопчик.

– Бути добрими і щедрими. Апостол Павло глибоко усвідомлював, коли писав: **«А гелленам і чужоземцям, розумним і немудрим я – боржник»**. Він пожертвував усе своє життя на служіння народам і віддавав їм свій борг любови.

– Гаразд! – вигукнув хлопчик.

– То що ми робитимемо із закликом? – запитав тато.

– Надішлемо все, що можемо, я – зі скарбнички, а ти – з гаманця...

Дощовий день

У Біблії є такий вірш: *«Робіть усе без нарікання та сумніву»*. Усе – це означає те, що доручає мама й тато, вчитель у школі, Господь через Своє Святе Слово...

Максимко був буркотуном. Він завжди бурчав. Уранці ще як слід не прокинеться, а вже бурчить. То шкарпетки він не може знайти, то вода у крані надто холодна, то ще щось. Своїм постійним бурчанням Максимко всім навкруги псував настрій.

Якось мама вирішила поговорити із сином щодо цього:

– Максимчику, не можна бути таким буркотуном. Ти ж не старий дід...

– Та хіба я винен, що все не по-моєму, – заперечив хлопчик. – Тим паче я не бурчу, просто висловлюю своє невдоволення.

Мама усміхнулася:

– Звісно, мій любий синочку. Та лишень уяви, що буде, коли й ми з татом також почнемо на все

нарікати. Наприклад, що ти вранці не застелив ліжко, не помив посуд, зі школи не приніс три дванадцятки, а ще сьогодні на кілька годин вимкнули електроенергію...

– Але ж ви й багато хочете, – скривився хлопчик.

– Чому ж багато? Я назвала лише краплю з того, що потребуємо щодня.

– Але ви дорослі.

– Ні, сонечку, проблема не в тому, що дорослі. Все залежить від вдячного серця, яке може радіти дощу й морозу, компанії та самотності, роботі й відпочинку. У вдячного серця всі дні сонячні, навіть якщо обставини свідчать зовсім протилежне. Вдячне серце всьому радіє, бо все йде від Бога.

– То ти хочеш сказати, що в мене невдячне серце? – захвилювався хлопчик.

– Ти сам маєш це вирішити...

Максимко декілька годин розмірковував. Потім підійшов до мами і сказав:

– Мені дуже хочеться мати вдячне серце. Та я сумніваюся, що зможу самотужки це зробити.

– Усе правильно, синку. Самотужки цього ніхто не зможе. Але ми маємо Господа Ісуса Христа й можемо до Нього звернутися по допомогу.

Помолившись, Максимко вирішив, що віднині він назавжди перестане бурчати.

Уранці хлопчик прокинувся, подивився у вікно й побачив, що мрячить дрібний, немов із сита, дощик... Сьогодні ж він домовився з друзями пограти у дворі. Максимку аж закортіло побурчати, хоча ще вчора ввечері він вирішив, що ніколи цього не робитиме. Добре, що вчасно згадав про свій намір, і прикусив язика.

– Тоді знайду собі іншу забавку, – вирішив хлопчик, і, діставши з полиці клей, ножиці та папір, почав створювати ялинкові прикраси. Адже скоро Новий рік.

Мама зазирнула до кімнати сина, подивилася й дуже зраділа. Її хлопчик зробив чимало різнокольорових гірлянд, коробочок, вертушок і зірочок...

– Який ти розумничок! Ти стільки всього зробив, що цього року й не купуватимемо ялинкові прикраси, – зраділа ненька. – Краще на ці гроші придбаємо бабусі пухову хустку. Вона давно про неї мріяла. Це буде чудовий подарунок на свята.

– А можна, я особисто подарую хустину? – попросив Максимко.

– Звісно, любий, – мама обійняла хлопчика. – Краще подумай: звичайний дощовий день ти не лише провів із користю, а й із вдячним серцем!

Звісно, Максимко не відразу припинив бурчати. Коли він не міг впоратися із собою, тихенько просив допомоги в Господа, й завжди її отримував. Хлопчик дуже старався, шукаючи в усьому щось хороше. Але з часом ці пошуки припинилися, бо виявилось, що хороше та гарне є на поверхні, треба лише придивитися.

А коли Максим виріс, то всі одностайно стверджували, що він терплячий, стриманий, привітний, послужливий, добрий і чуйний. Він став схожим на свого Господа, бо з року в рік навчався від Нього. 🌱

Хлопчик Родні

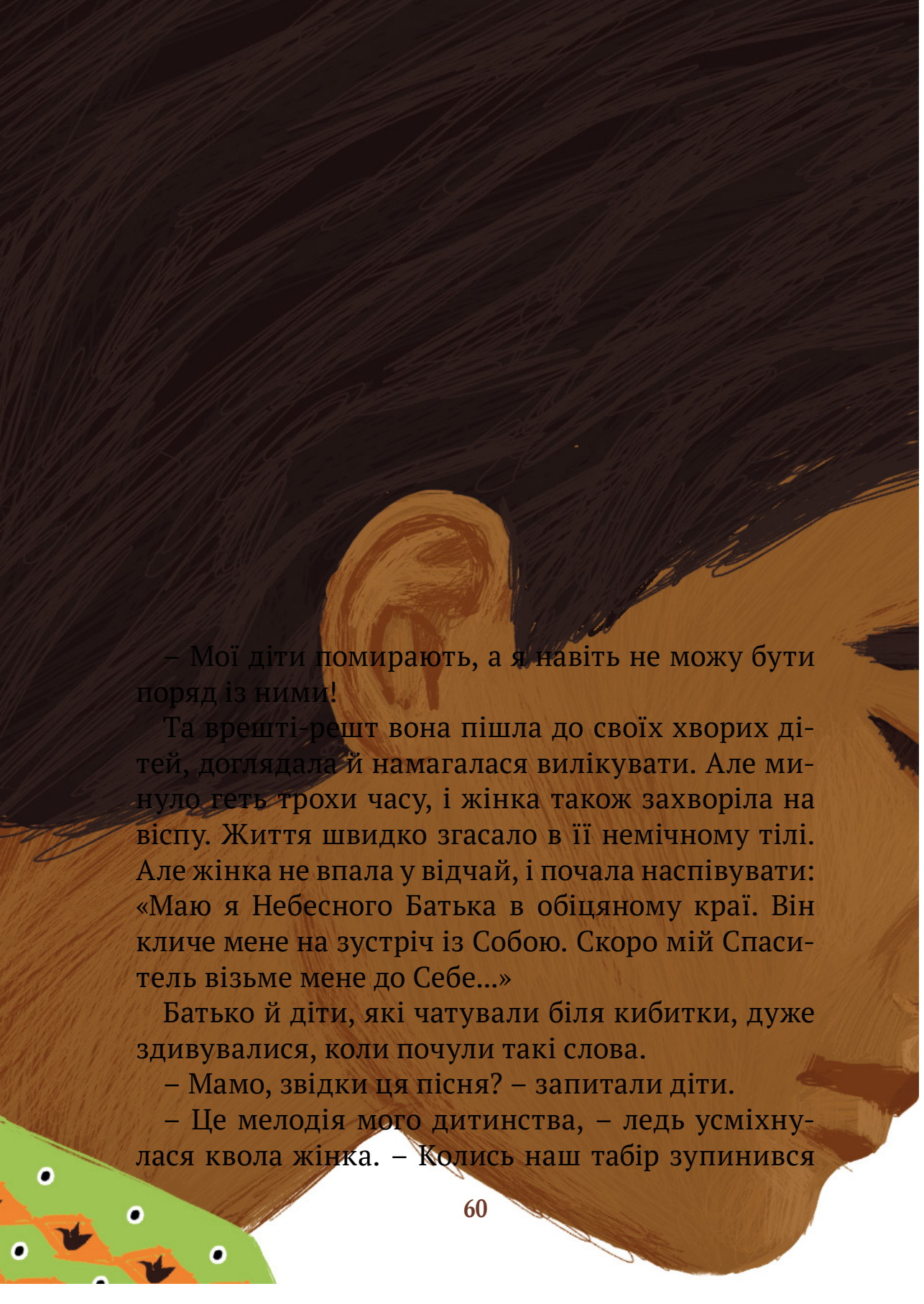
Хлопчик-циган Родні народився в похідному шатрі своїх батьків. Сім'я була багатодітною, тому найменшого Родні вважали зайвим ротом. Хлопчика рано навчили ремеслу: виготовляти дерев'яні вішаки для одягу та продавати їх на базарах тих міст, поблизу яких зупинявся циганський табір.

Мама Родні була побожною жінкою. Усе своє життя він відчував внутрішній сердечний зв'язок із нею. Особливо закарбувався в пам'яті випадок, що стався в їхній родині.

Старша сестра Родні захворіла на чорну віспу, тому її помістили в окремій кибитці за межами табору з остраху, що й інші заразяться цією жахливою хворобою. Незабаром захворів брат, і його також вивезли з табору.

Звісно ж, рідним заборонили бути поряд. Бідолашна матір бігала навколо кибитки й у розпачі рвала на собі волосся:

– Мої діти помирають, а я навіть не можу бути поряд із ними!

Та врешті-решт вона пішла до своїх хворих дітей, доглядала й намагалася вилікувати. Але минуло геть трохи часу, і жінка також захворіла на віспу. Життя швидко згасало в її немічному тілі. Але жінка не впала у відчай, і почала наспівувати: «Маю я Небесного Батька в обіцяному краї. Він кличе мене на зустріч із Собою. Скоро мій Спаситель візьме мене до Себе...»

Батько й діти, які чатували біля кибитки, дуже здивувалися, коли почули такі слова.

– Мамо, звідки ця пісня? – запитали діти.

– Це мелодія мого дитинства, – ледь усміхнулася квола жінка. – Колись наш табір зупинився

поблизу містечка, де була невеличка церква. Я бачила, як діти ходили до недільної школи. Яюсь не втрималася – я ж тоді геть малою була, – підійшла до тієї школи, стала під вікном і слухала, як співають діти. Цю пісню я весь час зберігала у своєму серці. І зараз я не боюся смерті, бо знаю, що маю надію на вічне життя з Богом. – А за кілька годин жінка в мирі та спокої відійшла до Господа.

Невдовзі батько і майже всі діти навернулися до Господа, увірували в Нього. Лише Родні ніяк не наважувався зробити цей крок, хоча в душі був переконаний, що тепер черга за ним. Тоді хлопчик згадав матір, і йому дуже захотілося, щоб метою його життя теж був Господь Ісус та вічне життя з Ним.

Яюсь, ідучи містом, Родні почув спів, який линув із розчинених дверей церкви. Він увійшов саме тоді, коли старенький проповідник запрошував людей прийняти до свого серця Ісуса Христа як Господа та Спасителя. Того вечора Родні відкрив своє серце Господу й отримав спасіння.

Коли ж хлопчика запитали, звідки впевненість, що його дійсно почув і спас Христос, він, поклавши руку на серце, відповів: «У мене тут так тепло!»

А незабаром Родні навчився читати й писати, щоб, насамперед, познайомитися з Біблією. Продаючи свій товар на базарі, він завжди свідчив покупцям про Ісуса Христа.

Коли Родні виріс, то став відомим евангелістом, якого сьогодні знають як Джипсі Сміт, тобто Циган Сміт. 🏠

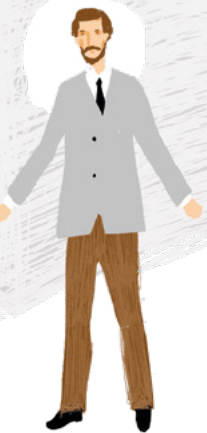
Мама-християнка

Найщасливіша я у цьому світі.
Дівчатка є заможніші й гарніші,
Розумні діти є й талановиті,
Та мало хто за мене щасливіший.

Спитаєте, за щастя що вважаю?
Я відповідь відразу зможу дати:
Щасливою себе я відчуваю,
Бо радість – маму-християнку мати.

Такою хочу вирости, як мама:
Не горда, не лінива грубіянка,
Іти шляхом Христа завжди слухняно,
Щоб знали всі: я – щира християнка.

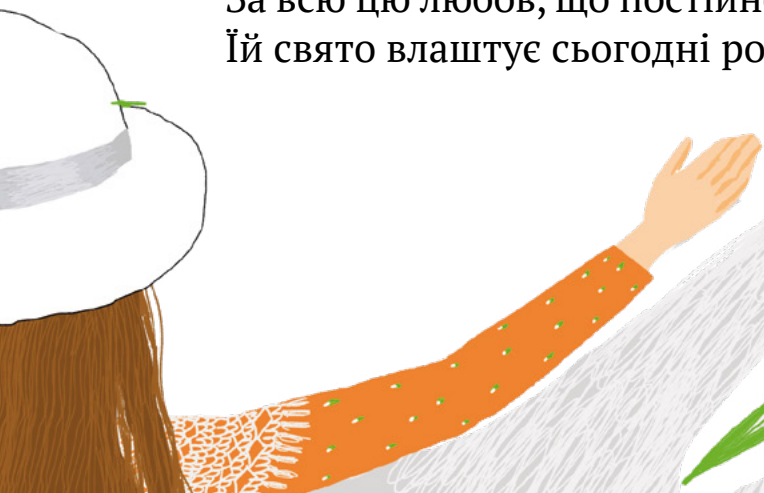
СВЯТО

У мами привілля для діток рідненьких,
Турбота та ніжність, любов, піклування...
У добрих долонях ласкавої неньки
Колись є гостинці, колись – покарання.

У мами в устах підбадьорення слово,
А часом суворість доречна буває.
Повчання свої та свої настанови
Вона, наче цвяшки, глибоко вбиває.

У мами в очах лиш розчулення ласка,
Хоча промайнуть невдоволення може,
Буває, що й сльози виблискують часом
І серце дитяче бентежать, тривожать.

Любов материнська й на мить не згасає,
Хай навіть бешкетником буде дитина.
За всю цю любов, що постійно нам сяє,
Їй свято влаштує сьогодні родина.

Віра маленького Чарлі

Є люди, які відкрито сповіщають Євангеліє на вулицях, і є країни, де це дозволяють робити. Хто хоче слухати, зупиняється і слухає, а кому нецікаво – йде далі, не звертаючи уваги на вуличного проповідника.

В одній такій країні жив хлопчик, на ім'я Чарлі. Він разом зі своїм другом Семом гуляв вулицями міста й заходив на базар, де завжди можна зустріти багато людей і побачити щось цікаве.

Якось на базарі увагу Чарлі привернув гучний голос.

– Це ж проповідник! – пояснив Сем. – Він завжди в цей час щось розказує.

– Я хочу його послухати! – промовив Чарлі. – Підійдімо ближче.

Хлопчики протиснулися крізь натовп, стали попереду й почали слухати. Та незабаром стало нецікаво, і вони захотіли звідти піти, але натовп так

щільно стояв, що протиснутися назад було просто неможливо, тож мимоволі довелося дослухати проповідника до кінця.

Чарлі нічого не зрозумів із того, про що говорив проповідник, але один вираз так і вривався хлопцеві в пам'ять: «Якщо цієї ночі ти не спасеш своєї душі, то, можливо, завтра тебе вже не буде серед живих». Чарлі не знав, кому призначалася ця фраза, та ці слова його неабияк стривожили, і він ніяк не міг заснути.

Тут до кімнати ввійшла мама і прошепотіла:

– Синочку, ти чому ще не спиш? Тебе щось непокоїть?

Але хлопчик удав, нібито спить і нічого не чує. Матуся поправила ковдру й уже збиралася навшпиньки вийти з кімнати. Та за спиною почула звуки, дуже схожі на плач...

– Мій любий, що трапилося?

– Сьогодні я із Семом був на базарі, й там чув проповідника. Він сказав, якщо сьогодні я не спасу свою душу, то завтра можу не бути серед живих.

– Упевнена, він не тебе мав на увазі, – бажаючи заспокоїти хлопчика, відповіла мама. – Він не сказав, що саме тебе завтра не стане.

– Що ж тоді він мав на увазі? – тремтячим голосом запитав Чарлі.

– Ти зараз засинай, а завтра я все розповім, – пообіцяла мама.

Але Чарлі не міг чекати і просив пояснення просто зараз.

Матуся сіла край ліжечка й почала пояснювати всю історію спасіння душі. Щоправда, вона розповідала про це й раніше, але хлопчик на ці слова не звертав уваги, бо думками витав на подвір'ї, де на нього чекали друзі... Сьогодні ж це питання заважало заснути, й мамі довелося все докладно пояснювати:

– Перші люди, Адам і Єва, не послухалися Бога. Але через це Господь не припинив любити всіх людей. У різні часи Він посилав пророків, які нагадували про Творця, і про те, що буде спасіння для всього людства. У призначений час Бог послав Свого Сина Ісуса Христа, щоб Він узяв на Себе покарання за гріхи всіх людей. Христос прийшов і жив на землі серед людей. Він творив багато добра й говорив про вічне спасіння і вічне життя. Ті, хто вірив у Христа, отримували надію на прощення та майбуття з Господом Ісусом у Його Царстві. Злі люди розіп'яли Божого Сина на хресті, але Він переміг смерть і воскрес на третій день, а тепер перебуває зі Своїм Отцем на небесах, звідки знову прийде, щоб забрати всіх вірних до Себе.

Чарлі уважно слухав. Коли мама закінчила, то запитав:

– Як мені бути впевненим, що Господь, коли прийде, із Собою візьме й мене?

– Віруй у Господа Ісуса Христа, так спасешся, – промовила мама. – Саме це мав на увазі проповідник. Щоправда, він квапив людей зробити цей крок, бо нам не відомо, коли помремо. Адже може

статися, що завтра ми дійсно втратимо життя, а без Христа навіки загинемо.

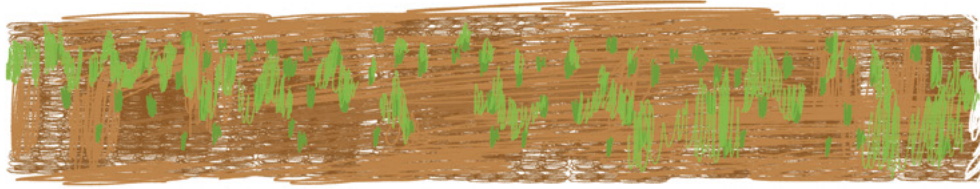
Тепер Чарлі зрозумів. Як добре, що мама так гарно й ретельно все пояснила.

– Ти віриш в Ісуса Христа? – запитала ненька.

– Звичайно, матусю, адже Він – наш Спаситель! Я хочу бути впевненим, що вічність проведу з Ним, якщо раптом завтра мене не буде серед живих, – відповів Чарлі.

Мама міцно обійняла сина, і той швидко заснув, щасливий і спокійний. Уві сні Чарлі бачив себе на небі в колі дітей, які оточили Ісуса Христа, співали і раділи разом із Божим Сином. 🌈

Слухняність

Господь вимагає від нас слухняності, але ми не навчимося слухатися Бога, якщо не слухаємося батьків.

Дванадцятирічний Іванко, обурений суворістю батьків, скаржився своєму товаришеві Петрусь:

– Чому батьки завжди вважають, що вони в усьому мають рацію й усе краще знають? Сьогодні заборонили кататися з тобою на велосипеді, доки не повириваю бур'ян на городі. А після обіду потрібно виконувати забаганки бездітного сусіда, який через хворобу прикутий до ліжка. Просто не залишається часу для гри!

Петрусь вислухав скарги товариша, сів на велосипед і помчав, як блискавка, а Іванку довелося плестися на город і ставати до праці.

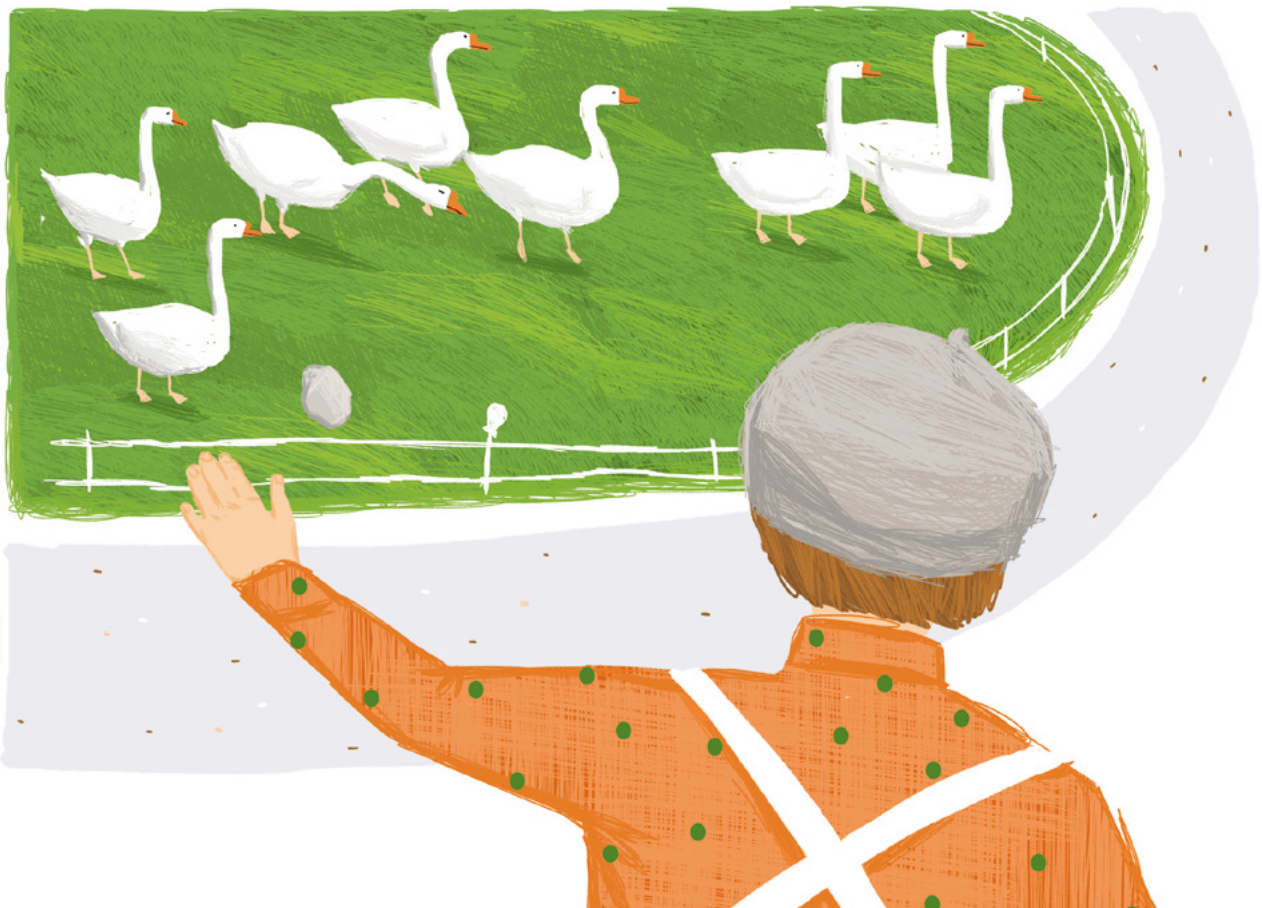
Думки хлопчика були сумними. Йому здавалося, що батьки не бажають йому добра, відбирають дитинство, бо позбавляють приємних хвилин гри та пригод. Але потім згадав, що батько пообіцяв

подарувати вудку. Це підбадьорило Іванка, й він подався на город, вирішивши, що батьки не такі вже й погані, як здавалося.

Хлопчик пам'ятав: батько наказав виривати бур'ян із корінням, бо інакше той знову виросте. Пам'ятав і заборону зупинятися деінде чи запрошувати когось із собою. Прямуючи на город, Іванко побачив стадо гусей, галасливих, гордих, із високо піднятими головами на довжелезних шиях, а трохи далі – будку, в якій добра собака Рудька годувала цуценят.

Хлопчику страшенно закортіло подразнити гусей і пограти з цуценятами, але тато наказав ніде не затримуватися, тож він пішов далі, бурмочучи собі під ніс:

– Чому я маю робити все так, як він хоче? – і, не знайшовши відповіді на це питання, повернувся, взяв цуценя, жбурнув камінь у стадо гусей і пішов на город цілком упевнений, що тато ніколи про це не дізнається.

Перш ніж стати до роботи, Іванко прив'язав цуценя на паску до яблуні. Вириваючи бур'яни, він не помітив, як сірий гусак пришкутильгав до яблуні й почав щипати цуценя. Здійнявся неймовірний галас.

На шум прийшов тато, а за ним прибігла й мама. Іванко не знав, як тепер виправдовуватиметься перед ними.

Батько взяв сина за руку, посадив під деревом і запитав, чому той не послухався його до кінця.

– Ти добре зробив, що не поїхав кататися на велосипеді, – говорив тато, – але ж я просив іще ніде не затримуватися й нікого не брати із собою на город. Потрібно бути вірним у всьому – малому й великому, – щоб люди могли на нас покластися. Мама і я хочемо довіряти тобі, ми любимо тебе й ніколи не скривдимо...

Іванко усе слухав і слухав. Аж раптом зрозумів, що тато й мама – його друзі, які знають набагато більше за нього, бо довше живуть, і вирішив довіряти їм у всьому. Хлопчик пообіцяв татові завжди бути слухняним, і намагався дотримуватися цієї обіцянки. Коли ж Іванко виріс, йому неважко було слухатися Господа, Який знає краще за батьків і любить нас набагато більше, ніж вони. 🍀

Аптека́р

В одному містечку жив аптекар, який не вірив у Бога та зневажливо ставився до всіх хворих. Люди не любили ходити до чоловіка по ліки, та іншої аптеки поблизу не було, тож доводилося користуватися послугами цього безбожника.

Однак молодого проповідника, який розповідав про Євангеліє саме навпроти аптеки, це нітрохи не бентежило. Навпаки, служитель навмисне говорив голосно, щоб привернути увагу аптекаря. Йому дуже хотілося, щоб цей чоловік почув радісну євангельську звістку про спасіння в Ісусі Христі та про те, як Господь любить грішників.

Аптека́р також розумів, що ці вуличні зібрання, саме навпроти його дому, організують з метою повернути його до Ісуса, і це ще більше дратувало. Щоразу чоловік закипав від люті, коли євангельський спів сягав його слуху.

Але якось аптекар не втримався й, вигукуючи лайливі слова та розмахуючи кулаками, прибіг із

погрозами побити проповідника. Зібрання перервали, і аптекар, вдоволений, що порушив спокій людей, повернув до себе, зачинивши за собою двері. Але віряни полегшено зітхнули й, нібито нічого не сталося, продовжили слухати проповідь...

Цієї миті у двері розлюченого аптекаря постукала маленька дівчинка із записочкою в руках. Вона просила ліки для її хворої матері.

Аптекар роздратовано запитав:

– Навіщо сюди прийшла? Аптека закрита! Уже пізно. Йди геть!

– Я не могла прийти раніше, – почала виправдовуватися дівчинка. – Лікар тільки зараз оглянув матусю й виписав ось цей рецепт. Якщо я негайно не принесу мамі ліки, то може статися невинуватиме...

Але аптекарю байдуже було до страждань маленької відвідувачки. Злоба і гнів так і вирували в його душі.

Сповнений обурення чоловік брав із полиць флакони, навіть не дивлячись на написи, змішував різні розчини, й незабаром ліки були готові.

– Дякую, пане аптекарю, – промовила дівчинка, коли чоловік простягнув їй маленьку пляшечку, – нехай Господь віддячить вам за все добро!

Залишивши гроші на прилавку, дівчинка побігла додому.

Роздратований аптекар почав розставляти використані флакони на полиці. Аж раптом його погляд зачепився за напис на одному флаконі: «Отрута». Аптекар не повірив своїм очам, знову й знову перечитував напис. Однак зміст не змінювався. Кров хлинула до голови, коли чоловік усвідомив, що дав жінці отруту. Він продав отруйні ліки!

Прохогом чоловік кинувся за дівчинкою на вулицю, але її ніде не було. Жах охопив аптекаря. У повному

розпачі він зібрався помолитися, але згадав, що не вірить у Бога. Щойно він насміхався з християн, чим зневажав Господа... То чи має він право зараз звертатися до Бога?! Чоловік у відчаї просто на вулиці впав на коліна й почав благати:

– Господи Боже, якщо Ти насправді є, поверни цю дівчинку!

Аптекарь підвівся з колін і пішов додому. Але не встиг зачинити за собою двері, як хтось боязко постукав. За мить почувся тихий голосок дівчинки:

– Пане аптекарю, вибачте, але я так поспішала додому, що не дивилася під ноги й упала. Пляшечка з ліками розбилася. Благаю, дайте нові ліки. Якщо мама сьогодні їх не прийме, то... – і дівчинка невтішно заридала.

Аптекарь полегшено зітхнув, ніжно погладив дівчинку по голівці та приготував нові ліки.

Коли маленька відвідувачка пішла, аптекарь щиро подякував Богові, Який не дав стати вбивцею, одразу згадав про зібрання християн. Чоловік перейшов вулицю. Люди вже починали розходитися. Побачивши аптекаря, вони готувалися до нових нападів, натомість почули розповідь про диво. Аптекарь тепер анітрохи не сумнівався в тому, що Бог дійсно існує, а ще Всевишній цікавиться людиною та чує її прохання. Аптекарь сказав, що хоче стати членом їхньої громади, і віряни радісно прийняли його до своєї сім'ї. 🍀

Дороговказ

У морях і океанах, у безкрайніх піщаних пустелях та високо за хмарами у просторах небес, у крижаних полях півночі та диких степах півдня немає вказівних стовпів із назвами найближчих міст і відстанями до них. То чим же користуються люди для знаходження шляху? Ви скажете: компасом! Правильно, компасом, але чи завжди існував компас? А чим користувалися до нього?

За сотні років до появи компаса люди віднаходили шлях і напрямок по зірках і ніколи не помилялися! Вдень мореплавці пересувалися по сонцю, а вночі – по зірках, і кращого путівника годі було й шукати. Зірки ніколи не підводили, бо ніколи не змінювали свого положення.

Зараз великі підводні човни на дні океану користуються неймовірно точними приладами, але без зірок вони теж не обходяться. Занурюючись під кригу Льодовитого океану, вони орієнтуються на ті самі зірки, розташування яких записано

в пам'ять їхнього приладу. Він фіксує зорі до того, як човен іде під воду чи лід, і потім, відповідно до фото зоряного неба, дає потрібні вказівки. Ці вказівки завжди точні й безпомилкові.

Каравани в пустелі століттями пересувалися по зірках, тому переважна більшість подорожей відбувається під час нічної прохолоди.

Людина потребує чогось сталого, що ніколи не змінює свого положення, по чому можна було б

орієнтуватися вдень і вночі, і вона знаходить такі покажчики в небесних світилах – Сонці, Місяці та зірках.

Усі ми також здійснюємо подорож, яка називається ЖИТТЯ. Ми так само потребуємо вказівних стовпів, надійних мап, керівництва та вічних світил.

Де нам знайти такі дороговкази?

Бог дає їх нам на сторінках Свого вічного Слова – Біблії. Його закони і правила вічні, як вічний Він Сам. Дух Святий – наш Провідник на шляху до вічного життя. Вічне життя – наша мета. Його дає нам Господь Ісус Христос. Він – наша провідна зоря, правильна, незмінна, надійна.

Для земних шляхів ми маємо Сонце, Місяць та зорі, для духовних – Бога Отця, Бога Сина та Бога Духа Святого. 🌈

Христос допомагає

Господь Ісус у Своему земному житті допомагав усім нужденним. Минуло дві тисячі років, але Він робить це й сьогодні. Наслідуючи Ісуса Христа, ми також можемо бути корисними нашим ближнім.

Восени, коли з дерев на землю падає листя, діти люблять у ньому вовтузитися, слухати його шурхіт під ногами, а ще люблять закидати ним одне одного.

Осінь – гарна пора року, хоча й не всі люди її люблять.

А Володя дуже любив осінь. Сьогоднішній день видався сонячним. Осінні барви чарували погляд, тішили серце, і хлопчик уявляв, як гратиме на вулиці.

– Сину, чи не хочеш зробити татові сюрприз? – запропонувала мама.

– Звичайно! – зрадів Володя. – Який?

– Прибрати на подвір'ї опале листя.

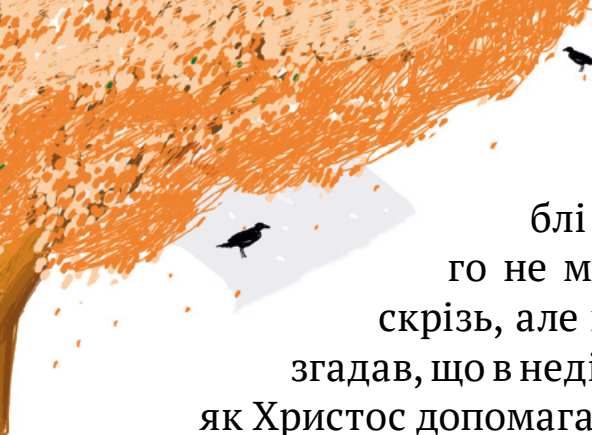
Зовсім не таким хлопчик уявляв собі сюрприз. Володя хотів уже рішуче заперечити, але мама дала йому в руки граблі, а сама пішла в будинок готувати вечерю.

Хлопчик стояв під деревом і довго спостерігав, як листя повільно, одне за одним, падає на землю. У променях післяобіднього сонця воно відливало різними барвами: коричневими, червоними, жовтими, золотистими, бурими... Листя падало хлопчику на плечі та голову, і було приємно відчувати його дотик.

Тим часом мама визирнула з вікна у двір.

– Сину, вже пів години минуло, а ти ще й за холодну воду не брався, – дорікнула ненька. – Поквапся!

– Але я мав інші плани, – пробурчав хлопчик. – Та й навряд чи цей сюрприз сподобається татку.

Володя ліниво тягав граблі по землі, та листя від цього не меншало. Його думки були скрізь, але не біля роботи. Аж тут він згадав, що в недільній школі вони вивчали, як Христос допомагав людям.

Володі раптом також захотілося допомагати. Він почав хутко згрібати листя до купи. За годину все подвір'я та садок були прибраними. Залишалося тільки наповнити листям мішки, а це самому важко зробити.

Тут і тато прийшов.

– Оце так сюрприз! – вигукнув чоловік, відчинивши хвіртку. І тут він побачив, як велика купа листя заворушилася. Чоловік підійшов, витягнув із неї сина і підняв його високо над собою. Було дуже весело.

– Невже ти сам усе це прибрав? – дивувався тато.

Володя кивнув головою.

– Який же ти в мене молодець! Я так тобою пишаюся!

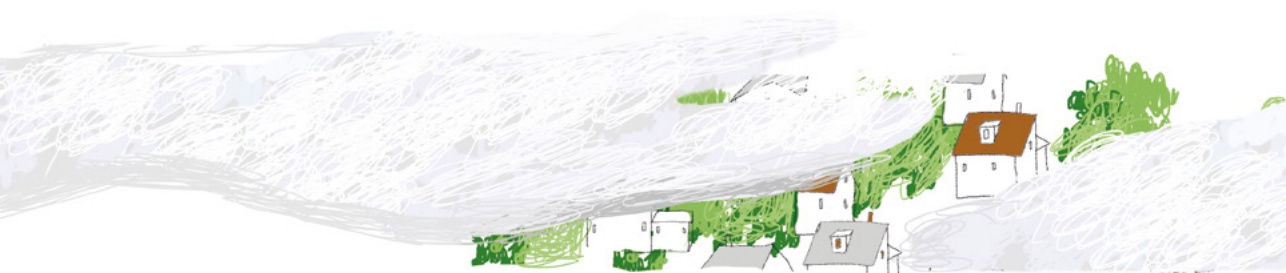
Хлопчик аж зашарівся від таких слів.

Потім вони разом склали листя в мішки, щоб вивезти на звалище, де їх пресували для добрива.

Добрий учинок хлопчика тішив не тільки його самого, тата і маму, а й Господа.

Незабаром у Володі з'явилася звичка з легкістю робити добро, а от для шкоди часу вже зовсім не лишалося. 🍂

Бог бачить усе

Якось два хлопчики посперечалися.

– Мені не подобається, що Бог усе бачить, – заявив один. – Я хотів би, щоб Він не знав про ті речі, які не дуже гарні в моєму житті.

Інший заперечив:

– А мені подобається, що Бог усе бачить. Як же Він допоможе мені у скруті, якщо не бачитиме?

То хто ж із них має рацію? Як по-вашому?

Причини для таких тверджень в обох були вагомі. Але чия правда? **«Очі Господні на кожному місці, – говорить Біблія, – позирають на злих та на добрих».** Але вони бачать не тільки це. Очі бачать, що ми думаємо, бачать, чи любимо ми Його. Вони бачать у темряві так само добре, як і при денному світлі. Вони бачать повсякчас!

Усі ми маємо щось від першого хлопчика – робимо чимало нехорошого і не хочемо, щоб це бачив Господь. Перші люди, Адам і Єва, не могли сховатися від Бога, а їхній син Каїн не зміг приховати

того, що вбив свого брата Авеля. Про всевидючість Бога ми знаємо вже з перших сторінок Біблії. Господь перебуває скрізь, і сховатися від Нього неможливо, бо Він усе бачить і знає.

То як нам бути з нашими поганими вчинками? Як сховати їх від Господа? Сховати наші гріхи від гніву може тільки Сам Бог, коли попросимо Його пробачити нам заради Ісуса Христа, Сина Божого, Який узяв на Себе гріхи всього світу. Коли ми це робимо, Бог бачить не наші гріхи, а тільки Свого безгрішного Сина. Тож коли ми випадково робимо щось погане, то потрібно відразу ж просити Бога про прощення заради Ісуса Христа, і тоді ми не боятимемося Його всевидючого ока.

Жбаник води

Водного індіанського хлопчика, на ім'я Місячний Промінь, занедужав батько. Індіанці живуть дружно, допомагають одне одному й навчають цього своїх дітей. Коли хлопчик побачив, що тато настільки знесилений, що не може підвестися з постелі, він узяв жбани, накинув їх на свого віслюка та поїхав по воду до колодязя, який був дуже далеко від їхнього поселення.

Його рідні хвилювалися, адже це було вперше, коли хлопчик самотійно вирушив по воду. Раніше він завжди їздив із кимось дорослим.

– Місячний Променю, будь обережним, – просила мати, споряджаючи в дорогу. – Назад іди пішки, не перевантажуй нашого віслюка.

Помахавши матусі рукою, хлопчик зник за розлогим деревом.

Сонце пекло неймовірно. Наближався полудень, а до колодязя було ще так далеко. Хлопчику було нудно їхати самому під палючим сонцем, і він

намагався читати своє маленьке Євангеліє, що подарували місіонери. Але букви весь час стрибали перед очима, й зосередитися було дуже складно.

Дорогою Місячний Промінь зустрів товариша. Той уже віз воду додому. Вони помахали один одному й поїхали кожен у свій бік.

Діставшись до колодязя, хлопчик набрав води. Наповнені жбани повісив на віслюка. Пам'ятаючи, що сказала мама, він пішов поруч із твариною.

Місячний Промінь згадав, як весело було ходити з батьком по воду, розмовляти, сміятися. Тоді час минав непомітно, а зараз жарко і нудно. Хлопчик сумно зітхнув: батько хворіє, а навколо немає лікаря, який би оглянув і допоміг. Місіонерську станцію давно перевели в інше місце, і відтепер служителі зрідка відвідують поселення індіанців. Отже, батькові ще довго доведеться лежати без допомоги.

Перетинаючи дорогу, Місячний Промінь помітив свіжі сліди автомобільних шин. Хтось зовсім недавно проїхав на машині. Цікавість підштовхнула мандрівника погнати віслюка на пагорб, аби згори поглянути на дорогу. Місячний Промінь сподівався побачити хмару пилюки, в якій зникає автомобіль, але натомість угледів машину, навколо якої кружляв водій.

Хлопчик підійшов ближче і, привітавшись, запитав:

– Дядечко, що трапалося?

– Привіт, малюче! Та ось, щось радіатор протікає. Уся вода витекла, – зітхнув чоловік. – А в мене,

як на зло, ані краплини. Ти, часом, не знаєш, де можна дістати воду?

– Вода далеко звідси, – Місячний Промінь указав рукою на південь. – Я ось везу додому два жбани. Батько мій тяжко хворіє, тож я пішов по воду. У наших місцях вода – дорогоцінна, тому шкода заливати її в машину.

Хлопчик сказав і відразу ж подумав, що його батько, напевно, зробив би інакше: запропонував незнайомцю води, щоб допомогти доїхати до поселення.

– Дядечко, хочете, я дам вам води? – запитав Місячний Промінь подорожнього.

– Це було б пречудово, – зрадів водій авто й додав: – То кажеш, що твій батько хворіє? Я – лікар, їду на місіонерську станцію. Хочеш, поїдемо разом до твого батька, а віслук і сам додому дійде. Думаю, дорогу він знає.

Місячний Промінь зрадив. Чоловік швидко залив воду в радіатор – для цього вистачило одного жбана, – і вони поїхали в індіанське поселення.

Лікар оглянув батька. Зрозумівши, в чому проблема, він дістав зі свого портфеля ліки й розказав мамі, як їх вживати. За кілька днів батькові полегшало, а за місяць чоловік із сином уже разом ходили по воду.

Віслюк самостійно повернувся додому, чому неабияк зрадив Місячний Промінь.

Відтоді лікар часто приїжджав в індіанське поселення, де його всі радо зустрічали.

Так доброта хлопчика та його готовність допомогти незнайомцю були винагороджені сторицею. Недарма Ісус Христос говорив: *«І хто напоїть, як учня, кого з малих цих бодай кухлем водиці холодної, поправді кажу вам, – той не згубить нагороди своєї»*. ◆

Вірний пес

Якби вам довелося відвідати маленьке містечко Бентон у штаті Монтана в США, то, виходячи з потяга, ви побачили б на пероні старого собаку. На перший погляд, пес здався б вам найзвичайнісіньким, і не звернули б на нього особливої уваги. Часто ж буває, що на станцію забіжить якийсь собака. Що тут такого? Але про цього пса начальник станції будь-кому розповість цікаву та зворушливу історію.

Ось уже три роки поспіль пес зустрічає всі потяги, які проїжджають цим містом. Він чекає на свого господаря, який приїхав до Монтани на лікування. Аби мати кошти на прожиття, чоловік найнявся в пастухи й завів собі собаку, точніше щеня. Песик ріс тямущим: він допомагав господарю випасати овець. Собака й людина стали вірними друзями...

Однак хвороба господаря не піддавалася лікуванню, й незабаром він помер. Оскільки чоловік

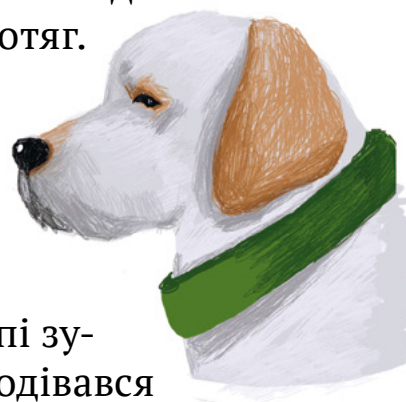
у Монтані вікував без родини, то місцеві жителі вирішили його тіло відправити на батьківщину. Тож одного дня труну з тілом привезли на станцію та повантажили до багажного відділення потяга.

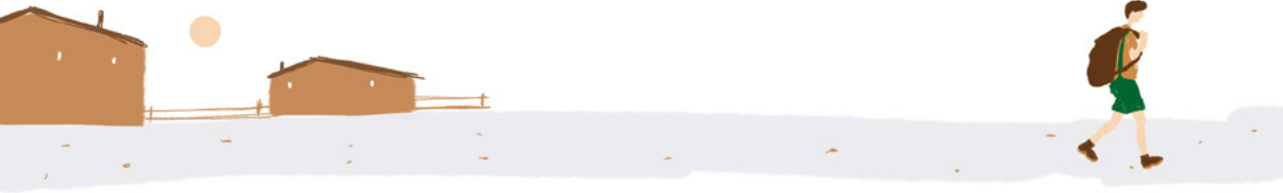
Час минав, і всі, крім пса та начальника станції, давно забули про цей випадок. Чоловік щодня бачив на пероні самотнього пса, який зустрічав усі потяги, сподіваючись, що один із них привезе господаря. Собака ні до кого не прив'язувався, навпаки, завжди намагався уникати людей.

Начальник станції пожалів собаку, тож вирішив забрати додому. Чоловік намагався заманити до себе пса ласим шматочком. Але собака не відгукувався на смачні пропозиції. Він залазив під платформу й очікував на наступний потяг.

Якось весняні дощі розмили колії, і тривалий час місто було відрізане від залізничного сполучення. Собаку також тоді ніхто не бачив. Аж ось шляхи полагодили, й перший потяг із гуркотом підкотив до перону. У натовпі зустрічальників з'явився пес, який ще сподівався на повернення улюбленого господаря.

Якщо проста тварина без надії на вічне життя та без страху перед пеклом може так вірно й віддано роками чекати на повернення свого господаря, то наскільки ж віддано ми – діти вічного Бога, викуплені кров'ю Його Сина, – маємо чекати на Друге пришествя Господа на землю?! Адже Ісус Христос пообіцяв, що неодмінно повернеться. 🍀

Батьківська любов

Колись у Сполучених Штатах Америки часто можна було зустріти мандрівних проповідників. Вони їздили від села до села, де проповідували Євангеліє, відвідували хворих, допомагали порадою, здійснювали хрещення чи одруження. Пересувалися вони на віслюках або конях, проводячи в дорозі багато тижнів і навіть місяців. Їм доводилося долати верхи тисячі кілометрів, часто ночувати просто неба, шукати воду та їжу для себе і своєї тварини.

Один із таких проповідників, на ім'я Метьюс, мав велику сім'ю, якою опікувалася дружина та старші діти. Батько тим часом їздив по селах, допомагав нужденним у їхніх духовних потребах, а коли повертався додому, його зустрічали з великою радістю та любов'ю. А ще на нього вдома чекало багато роботи.

Та якось після тривалої подорожі проповідник Метьюс побачив, що старший син Джек не виконав

усіх доручень, які він залишив перед від'їздом. Парубка довелося насварити, а замість вибачення проповідник почув грубість. І тоді батько влупив сина ременем у сараї.

– Ніколи його не пробачу, – говорив Джек сестрі Маргариті. – Мало того, що я й так майже всю його роботу в домі виконую, та ще й усе не так. Йому добре, їздить по селах і лясати точить, а я тут спину гну.

– Але він проповідник, – намагалася заперечити дівчина. – Це його робота.

– Мені б таку роботу: кататися й молитися, – глузливо промовив парубок. – Я більше не терпітиму. Піду з дому, і хай самі що хочуть, те й роблять.

– Може, передумаєш? Як же ми без тебе? Як мама? Ти ж найбільший її помічник.

Хлопцю було шкода матір, яка тяжко працювала й ніколи не мала спокою. Але ще більше йому було шкода себе:

– Ні, все вирішено. Завтра вранці я піду звідси якнайдалі. Прощавай, сестричко!

Уранці батьки виявили, що сина немає вдома. Тато об'їздив усі навколишні села, та ніхто не бачив хлопця. З невтішною новиною він повернувся додому.

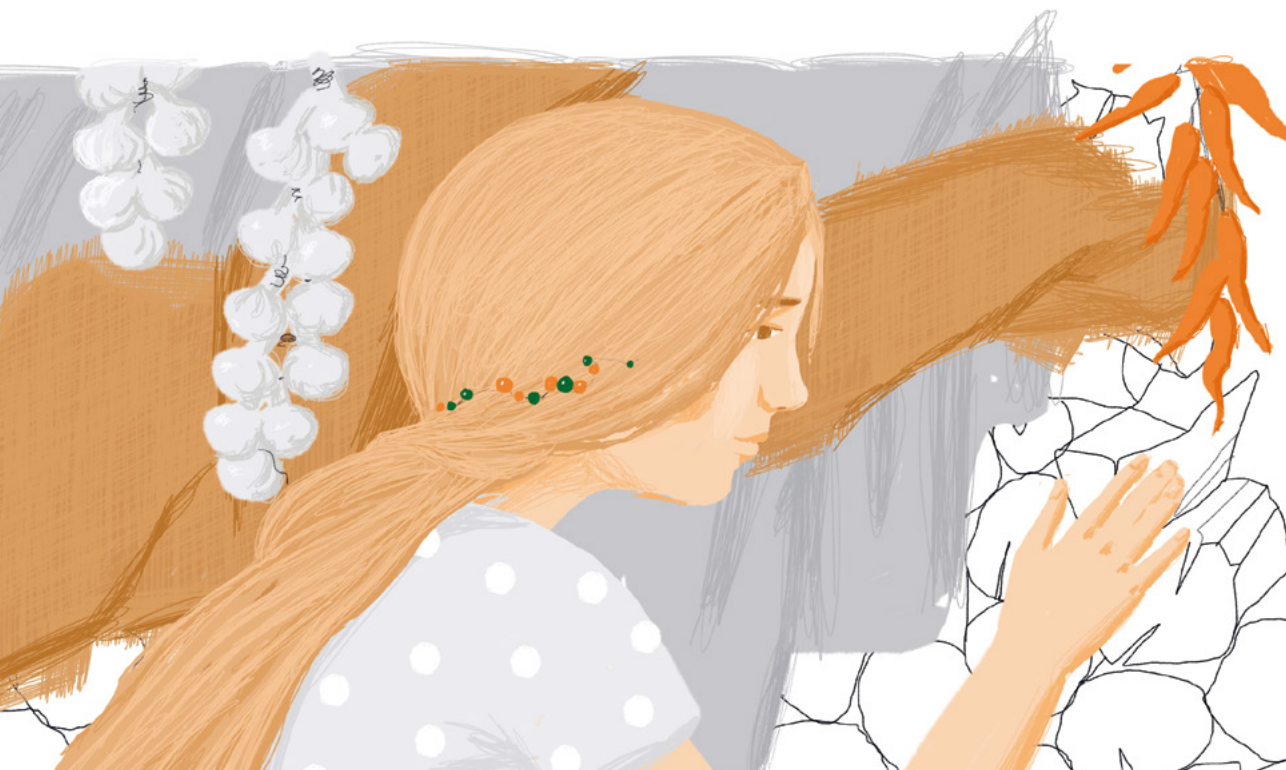
Маргарита, вирішивши, що в усьому винен тато, так образилася, що почала його уникати. З кожним днем дівчинка ставала жорстокішою, не розмовляла з батьками й навідріз відмовилася брати участь у сімейній молитві. Вона заріклася читати Біблію і бути християнкою.

Минали тижні й місяці, а від Джека не було жодної звістки, ніби він зник із лиця землі. Маргариті здавалося, що радість покинула їхній будинок, а її серце зачерствіло.

Якось, готуючи вечерю, мати попросила Маргариту принести цибулю. Донька пішла до сарая мовчки, хоча раніше вони мали дуже теплі та дружні відносини. А тепер дівчинка мріяла про той день, коли й сама полишить дім і відшукає Джека.

У сараї Маргарита взяла драбину, щоб залізти на навіс, над яким висіли гірлянди цибулі й часнику. Знявши з цвяха низку цибулі, дівчина почала повільно спускатися вниз. Аж ось почула чийсь тихі кроки... Вона прислухалася... Невже батько? Їй так не хотілося з ним зустрічатися, але сховатися ніде. Вздовж однієї стіни в кілька рядів були складені дрова, от за ними й вирішила причаїтися Маргарита, щоб перечекати, поки батько піде.

Але чоловік не йшов. Маргарита почула звук, ніби хтось упав, а потім до неї долинули слова батьківської молитви. Це була найзворушливіша молитва в її житті. Батько молився за родину, за всіх дітей від найстаршого до наймолодшого, молився за Маргариту, але коли дійшов до Джека, його голос здригнувся, і він гірко заплакав. Маргариті здалося, що її серце розірветься від жалю до батька.

– Господи, прости мене, що я надто суворо повівся із Джеком. Благаю, поверни його додому, де його люблять. Збережи мого сина на тому шляху, де він перебуває, відведи від нього лукавих і нечистих людей, які можуть згубити його безсмертну душу. Попіклуйся, Господи, про нього, дай прихисток і хліб насущний. Ніхто краще про нього не подбає, ніж Ти. Іще прошу: допоможи Джеку простити мене... – довго та щиро молився чоловік.

У словах батька було так багато любові до своєї родини, що Маргарита пом'якшала та подумала: «Отже, татусь усе ж любить Джека. Ось він і сам каже, що шкодує про свій учинок і хоче, щоб брат повернувся додому. Та й про мене теж молився, а я так ганебно поводитися з татом і мамою останнім часом».

Маргариті стало соромно. Вона не втрималася й вийшла зі свого сховку. Побачивши батька, який досі стояв на колінах, вона підійшла, обвила його шию руками й гірко заплакала:

– Тато, прости мене.

Батько заспокоював її, гладив по голові. На серці обом було радісно та приємно, що сварка скінчилася і вони знову стали друзями. Не вистачало лише одного: з ними не було Джека, але вони вирішили разом молитися за його повернення.

Матір вже давно чекала на доньку з цибулею. Поглянувши у вікно, вона побачила, як усміхнені батько й Маргарита йдуть, обійнявши одне одного. Серце матері так і заспівало від радості.

Того ж вечора Джек повернувся додому. Хлопець розповів, що якась невідома сила тягнула додому, і він не міг більше опиратися. Зустріч була радісною. Джек не тільки примирився з батьком, а й увірував у Господа всім серцем і став помічником у пастирських поїздках.

Брат із сестрою зрозуміли, що батько любить їх і тоді, коли карає, а також радіє, коли вони усвідомлюють свої помилки і просять вибачення. 🍀

Подарунок

Надійці мама подарувала гарну ляльку. Лялька не вміла говорити, але дівчинці здавалося, що вона все-все розуміє і якось по-своєму відповідає. Надійка годинами могла гратися з нею вдома, а інколи возила до парку, де інші дівчата теж були зі своїми ляльками.

Якось Надійка поклала свою красуню-ляльку до плетеного візочка, вкрила її ковдрою, і вийшла на вулицю, гордо штовхаючи перед собою візочок. Коли ж неподалік вона бачила якусь дівчинку, то діставала лялечку, мовляв, поглянь, яка в мене красуня.

Аж ось назустріч Надійці вийшла інша дівчинка з лялькою. Сама незнайомка була вдягнена в чисту, але, видно, з чужого плеча сукенку, та лялька була не нова. Надійка знову дістала свою улюбленицю з візочка, високо підняла й голосно промовила:

– Яка ж ти в мене красуня! Я така рада, що ти геть не схожа на он ту, – і ткнула пальцем...

Але незнайомка також дуже любила свою ляльку, тож, не дивлячись на Надійку, шепотіла своїй «донечці» ніжні слова.

Раптом на паркову доріжку вилетів мотоцикл. Дівчатка відскочили вбік, але незнайомка впустила свою ляльку, й колеса мотоцикла безжально її розчавили. Дівчинка невтішно заридала. Те найцінніше, що було в її житті, втрачено. З чим тепер гратиме? Кого любитиме? Про кого дбатиме?

Бідолашну дівчинку нікому було пожаліти. Надійка підійшла, обійняла й почала втішати. Однак дівчинка плакала дедалі голосніше. Тоді Надійка простягнула незнайомці свою красуню-ляльку і промовила:

– Візьми її. Це найгарніша лялька у світі. З нею ти будеш дуже щасливою, – обійнявши і поцілувавши ляльку на прощання, Надійка віддала свою улюбленицю.

– Невже це мені? Не може бути! – дівчинка ніяк не могла повірити, але Надійка швиденько побігла додому, боячись передумати.

Удома Надійка зі сльозами на очах дивилася на порожній візочок.

Ситуацію між дівчатками побачила сусідка з Надійчиного будинку. Її неабияк зворушив шляхетний учинок. Тому вона вирішила винагородити дівчинку за чуйність і милосердя.

За декілька днів жінка прийшла до них додому. Розповівши Надійчиній неньці всю історію, вона простягнула пакунок зі словами:

– Це вашій донечці. Не-
хай буде згадкою про те,
що Господь Бог завжди
бачить шляхетні сердеч-
ні справи, тому винагоро-
джує за них сторицею.

Жінка пішла, і Надійка
розгорнула пакунок. Там
була лялька.

Неймовірно гарна та ми-
ла. Навіть краща за ту, яку
дівчинка подарувала не-
знайомці.

І коли Надійку запиту-
вали, звідки в неї ця ляль-
ка, вона відповідала:

– Це нагорода від Гос-
пода.

Мама цілком погоджувала-
ся, бо привчала донечку бути
щедрою та турботливою до
інших, особливо нужденних,
і тоді Бог подбає про її власні
потреби. Недарма ж у Біблії
написано: *«Хто милости-
вий до вбогого, той позичає
для Господа, і чин його Він
надолужить йому»*.

Батьківська молитва

Якось у Лондоні, що у Великій Британії, на зібрання християн прийшов один молодик. Чоловік упевнено пройшов уперед, сів на першій лавці й уважно прослухав усю проповідь.

Коли зібрання завершилося, проповідник підійшов до гостя й запитав:

– Ви християнин?

Гість ствердно кивнув головою.

– Мені подобається ваша відповідь, – усміхнувся проповідник, – але не впевнений, що ви цілком мене зрозуміли. Маю на увазі не вашу церковну приналежність, а особисте спасіння у Христі. Чи спасенні ви у Христі?

– Так, я спасений, – підтвердив молодик. – Якщо бажаєте, можу розповісти історію свого порятунку.

Проповідник провів гостя до кабінету, і там почув дивовижну історію навернення до Христа.

...Мої батьки вірили в Бога. Вони молилися за мене, постійно перед Всевишнім згадували моє

ім'я й навіть мали власний план щодо мого життя. Аби їх не засмучувати, відразу ж після служби на флоті я пішов навчатися до університету, але вони хотіли, щоб я також закінчив і біблійну школу та став служителем Господа. Мені ж страшенно не хотілося вчитися в біблійній школі. Я цього не приховував, так і казав батькам: «Мені не потрібен ваш Бог, ваша церква та ваша Біблія! Залиште мене у спокої! Я сам хочу вибрати свій шлях!»

Тато й мама були приголомшені моєю заявою. Та, вирішивши, що і в цьому можлива Божа воля, вони припинили наполягати, але продовжували за мене молитися.

Я працював журналістом, репортером і фотографом в одній лондонській газеті. Але досі жив разом із батьками й постійно чув їхні молитви, бачив, як вони ходять до церкви і читають Слово Боже. Я ж шалено мріяв про свободу. І раптом це здійснилося: мене підвищили та призначили на роботу в Китаї.

Серце моє дуже тішилося. Та найбільше радів із того, що полишу рідний дім і не чутиму батьківських молитов.

Перед від'їздом мені дали адресу одного китайського фотографа, в домі якого я міг би зупинитися. У Китаї я знайшов цього чоловіка, він щиро зрадів нашій зустрічі. Ми спілкувалися на різні теми. Якось чоловік запитав:

– Чи вмієш ти робити знімки з дуже близької відстані?

– Авжеж! Це ж моя спеціалізація! – гордо відповів я.

– А чи бачив знімок людського серця?

– Ні, не бачив. Навіть ніколи не замислювався про таку тематику.

Тоді старий фотограф дістав із шухляди світлину людського серця. Це було щось дивовижне. А потім він розгорнув Біблію та прочитав: *«Людське серце найлукавіше над усе та неவிгойне».*

Його слова нагадали мені про час, який провів у домі своїх батьків, де на кожному кроці можна було чути цитати зі Священного Писання. Я почувався найнікчемнішою людиною на землі. Наприкінці нашої бесіди я смиренно схилив коліна поруч зі старим фотографом і просив вибачення у Господа за свою поведінку. Всевишній наповнив моє серце справжньою Божою радістю. Тому впевнено можу заявити, що я спасений у Христі...

Гість скінчив свою історію. А проповідник сидів у кріслі й беззвучно промовляв: «Дякую тобі, Господи! Щиро дякую!»

Так часто буває. Молитви батьків наздоганяють своїх дітей у всіх куточках землі. Щодня вони моляться: «Господи, наглядай за нашою дитиною, де б вона не була! Наверни її до Себе». І Бог завжди відгукується на такі прохання.

Газетяр

Сергійко не мав татуся. Батька не стало, коли хлопчик був іще зовсім маленьким. Але зараз Сергійку чотирнадцять, він майже дорослий, і завжди намагається допомогти мамі по господарству. Та скільки б хлопчик не намагався, але тяжку чоловічу роботу він не міг подужати.

Вони з мамою жили дуже скромно, щоб не сказати бідно. І тоді хлопчик вирішив продавати газети на перетині головної вулиці. Все, що вдавалося заробити, він приносив мамі. Це були невеликі гроші, але вони допомагали родині ніколи не залишатися без хліба.

Уранці в Сергійка робота кипіла. Люди, поспішаючи на роботу, похапцем брали в нього газети, кидали копійки й далі бігли у своїх справах.

Якось до хлопчика підійшов елегантно вбраний чоловік, якого Сергійко, між іншим, бачив і раніше, схопив на ходу газету, а натомість простягнув купюру.

– Але я не маю решти, – розгубився продавець.
– На жаль, не маю дріб'язку, – промовив чоловік. – Іншим разом заберу свою решту, – і поспішив далі.

Коли всі газети були продані, Сергійко підраховував прибуток, з якого відклав решту, щоб віддати її чоловіку за першої ж нагоди.

Наступного ранку хлопчик знову продавав на вулиці газети, проте чоловік, якому потрібно було віддати решту, не приходив. У кишені маленького продавця газет лежали загорнуті в папір гроші, які чекали на свого власника.

Минуло декілька тижнів, і раптом перед Сергійком постав чоловік, якого він так довго чекав. Хлопчик радісно вигукнув:

– Нарешті ви прийшли!
Я щодня ношу ваші гроші!

– Які гроші? – здивувався чоловік. Він уже й забув про хлопчика-газетяра, який винен йому решту.

Але Сергійко не забув. Він дістав із кишені дбайливо загорнений у папір дріб'язок і віддав чоловіку. І той, досі не розуміючи, що саме зараз відбулося, пішов далі, а за спиною почувся дзвінкий голос хлопчика: «Газета! Газета! Свіжа газета! Останні новини!»

Наступного ранку чоловік знову купував газету. Але цього разу все сталося по-іншому. Чоловік

поцікавився у хлопчика про його родину та життя-буття. Сергійко щиро розповів усе про себе. Прощаючись із хлопчиком-газетярем, чоловік попросив його адресу.

За кілька днів покупець відвідав матір хлопчика, поговорив із нею, а потім запропонував Сергійку місце кур'єра у своїй конторі. Мама була рада, що її чотирнадцятирічний помічник отримає таке гарне місце й більше не стоятиме на вулиці в холод і спеку, дощ і сніг.

Сергійко успішно поєднував уранішню роботу в конторі та навчання в середній школі у другу зміну. І хоч йому не завжди все легко давалося, та він був цілеспрямованим і наполегливим, тому все одно досягав свого.

Роки минали, і Сергій уже давно не хлопчик, а дорослий чоловік, який, завдяки працьовитості та наполегливості, обіймає високу посаду. Його шанують за чесність і справедливість, до яких іще з дитинства привчила матір.

Мама цього шанованого чоловіка була християнка, тому свого сина вчила скромности, чесности, вірности – тим добрим якостям, які має Господь. За приклад синові вона також ставила і його батька, якого хлопчик не пам'ятав. Тож Сергій намагався поводитися так, аби через нього ніхто не засудив батька чи маму-вдову.

Бог же, Небесний Батько, завжди винагороджує наші добрі вчинки, зроблені в ім'я Його. 🍀

Пошуки скарбів

Одного мрячного осіннього дня діти залишилися вдома. Їм було дуже нудно. Тоді мама, щоб розважити малюків, запропонувала пограти в «Пошуки скарбів». Діточки полюбляли цю гру. І хоч правила забавки дуже прості, та грати в неї надзвичайно весело: один учасник мав заховати щось, на його думку, дуже цінне, а решта гравців мала знайти той скарб.

Цього разу ховала матуся. На пошуки давалося лише п'ятнадцять хвилин. Малюки, мов вітер, носилися будинком, залазили на горище, зазирали до кожної шпарини, щоб знайти найціннішу для мами річ.

Нарешті старший хлопчик Борис, ледве переводячи подих, запитав неньку:

– Матусю, хоч натякни, хоч якийсь знак подай, аби легше шукати.

– Мій скарб невеличкий, проте й немаленький. Але, повір, це найцінніша річ у будинку.

Борис побіг шукати далі, а за хвилину до мами підійшла Люся та запитала:

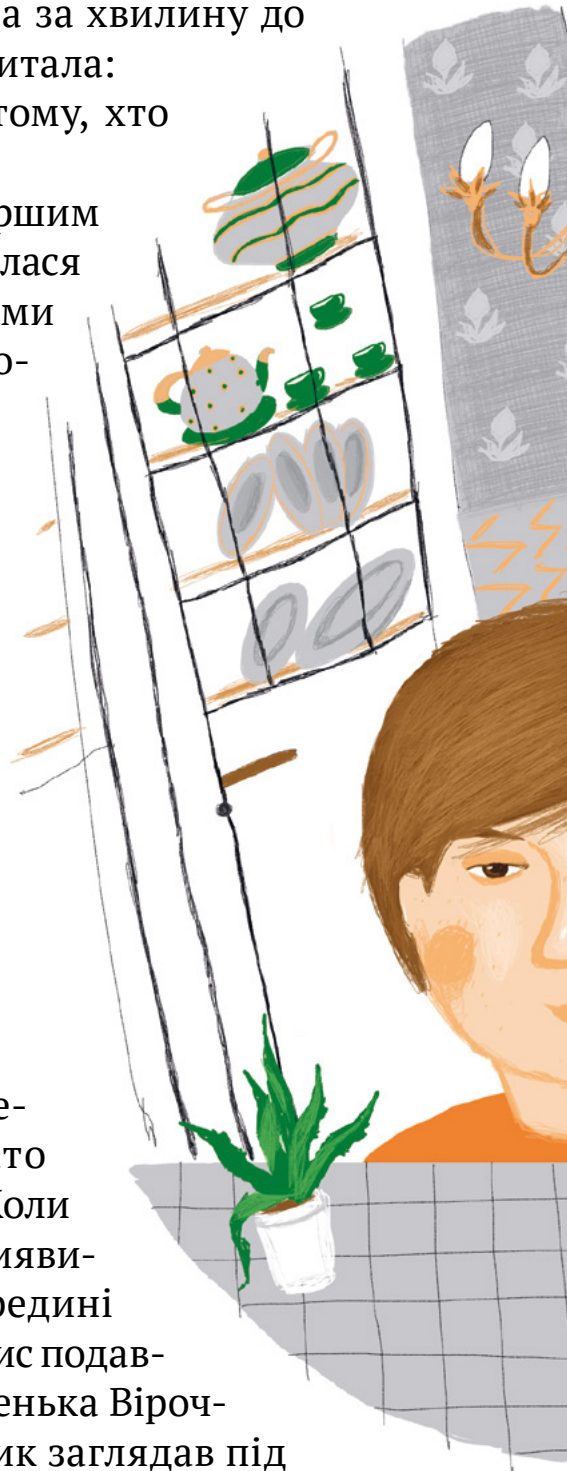
– А чи буде винагорода тому, хто знайде скарб?

– Переможець увечері першим вибере собі печиво, – засміялася матуся. Діти були неабиякими ласунами, тож така винагорода їх влаштовувала.

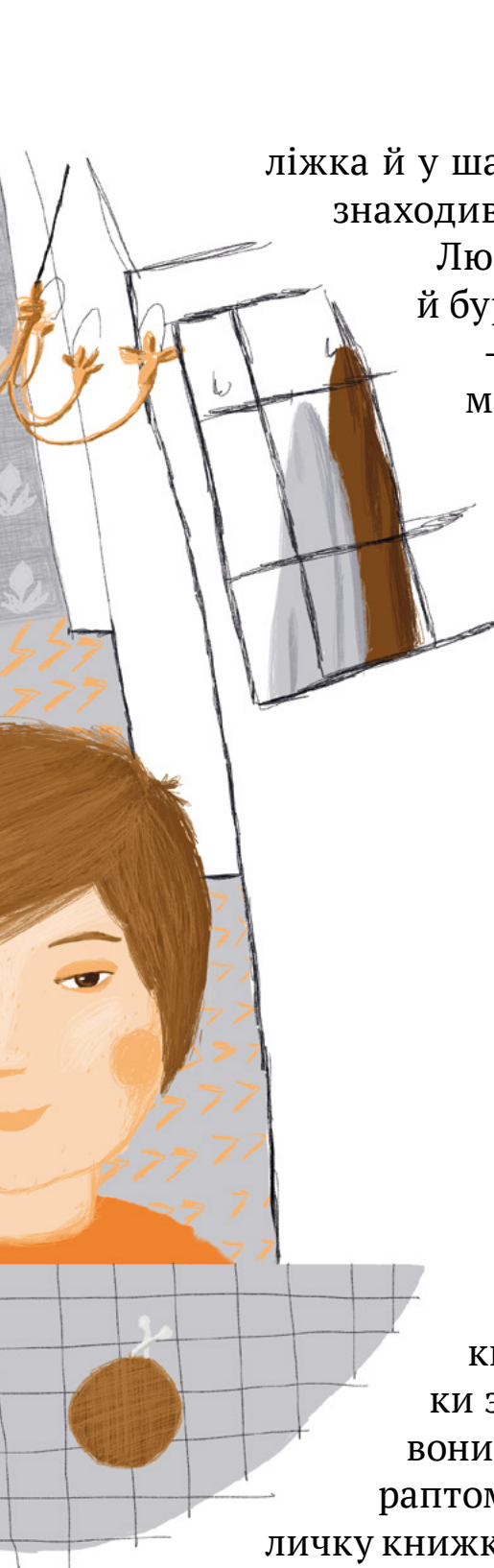
Дворічна Вірочка також шукала скарб. Щоправда, лише в тій кімнаті, де була матуся.

Минуло вже десять хвилин, а дітки й досі бігали у пошуках скарбу. Може, це старовинний годинник у вітальні? Він перейшов у спадок від дідуся, і матуся дуже ним дорожить. Але скарб невеликий, а годинник досить громіздкий.

Борис згадав про стару невеличку скриньку, в якій тато зберігав важливі папери. Коли хлопчик її знайшов, вона виявилася замкненою, отже, всередині маминого скарбу немає. Борис подався нагору, до спальні, а маленька Вірочка слідувала за ним. Хлопчик заглядав під

ліжка й у шафи, та нічого цінного так і не знаходив.

Люся ходила з кімнати в кімнату й бурмотіла:

– Що ж це може бути? Гроші? Ні, мама завжди повторює, що грошам не можна надавати надто великого значення. Коштовності мама також не носить... Може, картина? Але ж скарб невеликий, а всі наші картини чималих розмірів. Може, якась коробочка, портфель або ж книга?

Люся почала нишпорити на полицях, аби знайти якусь старовинну книгу, яка для мами є цінною... Залишалось три хвилини, потрібно поспішати.

– Я дещо знайшов! – згорив вигукнув Борис.

– І я також! – промовила услід за братом Вірочка.

А Люся досі переглядала всі книги на полиці. Тут були книжки з історії та художня література, вони були товстими й тонкими. Аж раптом дівчинка знайшла одну невеличку книжку, й усмішка осяяла її обличчя.

– Знайшла! – вигнула вона саме тієї миті, коли
ненька оголосила про закінчення часу.

– Ідіть усі сюди! – покликала мама. – Покажіть,
які скарби знайшли.

Борис приніс мамин гаманець.

– На жаль, дорогенький, гаманець не може бути
скарбом хоча б тому, що в ньому геть мало гро-
шей, – відказала жінка.

– Я знаю мамин скарб, – похизувалася Віроч-
ка. – Це – я!

– Так, моє сонечко, ти дійсно цінне створінняч-
ко, – матуся міцно притиснула дівчинку до себе, –
але не той скарб, який я загадала.

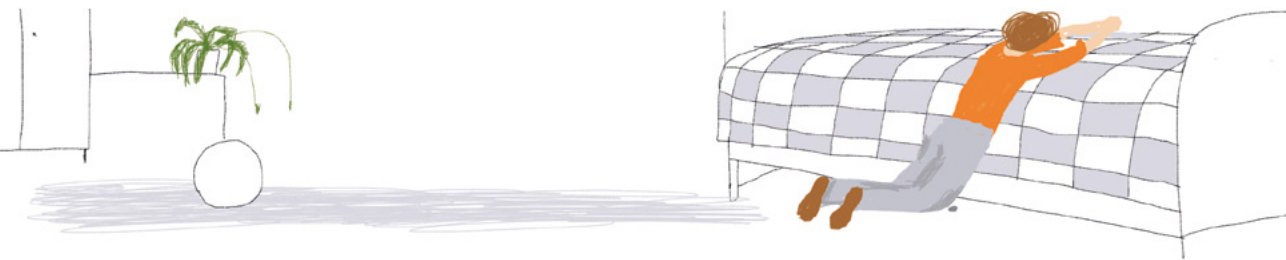
Останньою підійшла Люся. Зашарівшись, вона
простягла Біблію.

– Пречудово! – вигукнула мама. – Ти виграла.
Але як здогадалася?

– Часто бачила цю книгу у твоїх руках, і ти пе-
реповідаєш із неї багато історій. Отже, вона дійс-
но є твоїм скарбом, – підсумувала Люся.

– Біблія? Хто б міг подумати? – знизав плечима
Борис. – Мені б і на думку таке не спало.

– А я дивуюся, що ви відразу про неї не згада-
ли, – зізналася матуся. – Адже Біблія насправді
сповнена скарбів. Це ж золоті копальні істин. Тут
ідеться про любов Спасителя Ісуса Христа і Його
смерть за нас, грішних людей. Біблія втримує нас
від поганих учинків і невиправних помилок. На
світі немає книги, важливішої та дорожчої за Свя-
щенне Писання. 🌈

Загублений срібняк

Грицьку виповнилося лише вісім років. Він жив у дуже бідній родині і йому ніколи не дарували грошей. Лише зрідка мама давала кишенькові, але то були геть малі кошти. Аж ось хлопчику подарували справжню срібну монету, дуже вартісну! Монету, яка належатиме тільки йому! Грицько почувався мільйонером. Він виймав срібняк із кишені, пильно розглядав, а потім знову ховав. І щохвилини, начебто ненароком, Грицько торкався штанини, щоб через тканину перевірити, що монета на місці.

Хлопчик уже стільки задумок навігадував, як саме витратити гроші... Та раптом, коли він усоте запустив руку до кишені, щоб торкнутися свого скарбу, монети не виявилось. Що трапилось? Як Грицько міг її загубити? Де? Він вивернув кишені. Перевернув догори дригом увесь будинок, оглянув двір і сад, однак ніде свого срібняка не знайшов. Хлопець був просто приголомшений. Думка

про загублену монету наводила на нього відчай і тугу. Грицько ладен був заревіти на весь двір, але соромився, тому щосили стримувався.

Настав вечір, і зажурений хлопчик почав готуватися до сну. Коли він уже готовий був залісти під ковдру, то згадав, що на ніч не помолився Господу, як ще змалку привчала його мама.

– А навіщо молитися? – гірко міркував Грицько. – Я втратив срібняк, от і по всьому. Яка тепер користь від моїх молитов? Коли ж Господь не покаже, де моя монета, то взагалі припиню молитися. Ось, уляжуся зараз спати без молитви!

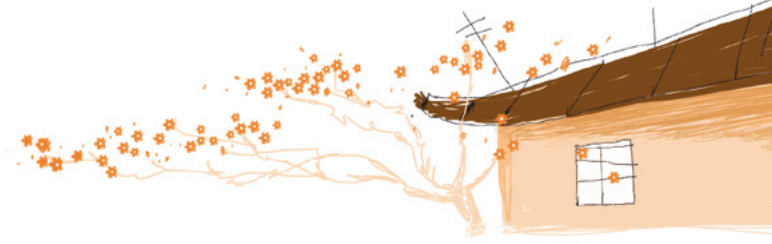
Коли хлопчик уже почав засинати, якийсь тихий голос усередині нього зашепотів: «Ти не помолився. Соромно повинно бути, адже ти знаєш Господа...»

Та сон не йшов. Грицько вертівся з боку на бік, лежав то на спині, то на животі, але настирливий голос продовжував: «Ти не помолився. Хіба ж так чинять добрі Господні діти? Ану підведись і помолися!»

Грицько сів на край ліжка і подумав:

– А може, дійсно помолитися перед сном? Я завжди це робив.

Хлопчик сповз із ліжка, схилив коліна... Аж тут він відчув, як одне коліно сперлося на щось тверде, холодне та маленьке. Грицько поглянув униз і не повірив очам. На підлозі біля ліжка, під його коліном, яке хлопчик схилив для молитви Господу, лежав загублений срібняк! 🍀

Спасенне життя

В Японії часто стаються землетруси. Для японців це звичне явище. Тому їхні будинки створені з легкого матеріалу, щоб у разі руйнувань не загинути під завалами. У містах багатоповерхівки будують особливим чином, щоб підземні поштовхи якомога менше їх руйнували.

Багато років тому на околиці міста Токіо жила сім'я місіонерів. Вони приїхали туди, щоб розповісти місцевому населенню про Ісуса Христа. Чоловік заснував там маленьку церкву, де щонеділі проповідував Євангеліє. Дружина грала на органі, коли зібрання співало духовні гімни, а маленька донечка, якій навіть року ще не виповнилося, зазвичай у цей час спала, тому її залишали вдома в колисці. На прохання батьків сусідка приглядала за немовлям.

Ранкове богослужіння починалося о десятій годині. Тато й мама, як завжди, збиралися до церкви. Однак того дня їхня донечка ніяк не хотіла

засинати. Дівчинка вередувала, пхикала, вертілася, тож вони вирішили взяти її із собою.

Усе йшло добре. Мама грала на органі, тато проповідував. Присутні уважно слухали Слово Боже. Наприкінці зібрання всі стали на молитву. І тут земля задвигтіла. Землетрус! Люди прожогом кинулися на вулицю. Коли останній присутній вибіг із молитовного будинку, стіни дому обвалилися.

Звиклі до землетрусів японці давно не бачили такої потужної руйнації.

Усі розбіглися по своїх домівках. Проповідник із дружиною та немовлям також побігли до своєї. Але на місці свого будинку вони побачили велетенську купу уламків.

Родина почала розбирати їх, сподіваючись знайти хоч якісь уцілілі речі. Вражаючою знахідкою стала колиска. Вочевидь, на неї впала стіна, бо колиска була вщент розтрощена. Страшно уявити, якби їхня донечка тоді залишилася вдома...

Того дня Господь урятував дівчинці життя. Це не було випадковістю. Дівчинка виросла, увірувала в Христа й чимало років служила Йому в Японії. Її свідчення спонукали багато душ навернутися до Христа і знайти в Ньому своє вічне спасіння. 🍁

Не випадково

Хлопчик Олексійко вже давно увірував в Господа Ісуса Христа, але не наважувався прийняти хрещення, бо родичі та друзі через це з нього насміхалися.

Якось Олексійко вирушив на річку кататися на ковзанах. Він знав, що зазвичай там багато дітей, які над ним, певно, знову кепкуватимуть, але того дня його нестримно тягнуло саме туди.

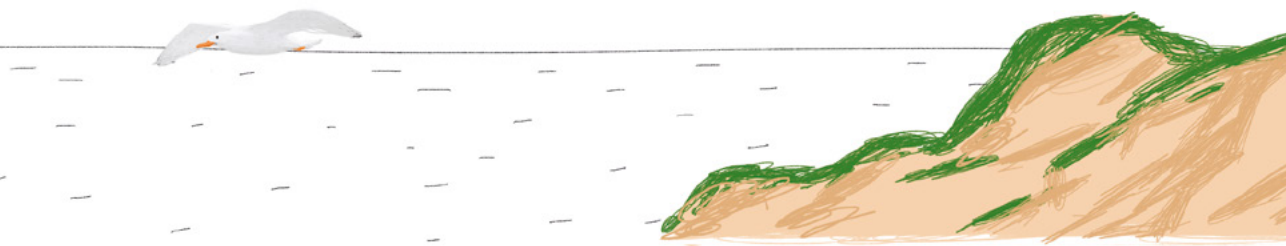
Коли хлопець прийшов на річку, там нікого не було. Наближалася весна, крига почала скресати. Хлопчик побоювався ступити на лід, однак щось усередині штовхало його вперед. Олексійко зробив лише два кроки, потім послизнувся і впав.

Намагаючись підвестися на ноги, він намацав під собою якусь дрібницю, щось кругле, металеве. Що це? Хлопчик підніс знахідку до очей. Це був медальйон, які носять на шиї. На ньому було зображення Ісуса Христа і викарбувані слова: *«Хто увірує й охреститься, – буде спасений»*.

Саме це так сильно непокоїло Олексійка останнім часом. Сам Господь Бог спонукав його прийти сюди на ковзанку, коли тут нікого не було, і допоміг знайти медальйон із такими важливими словами: *«Хто увірує й охреститься, – буде спасений...»* Хлопчик вирішив, що все це не випадково. Крига під ним не підломилася. Поруч нікого не було. І ці слова!

Уже наступного дня Олексійко пішов до пастора з проханням про хрещення, і йому стало геть байдуже, що з нього хтось насміхатиметься.

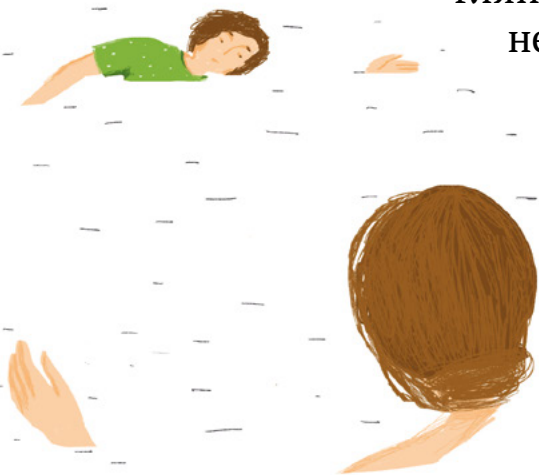
Герой

*Ніхто більшої любови не має над ту,
як хто свою душу поклав би
за друзів своїх.
Ів. 15:13*

Той, хто заради слави ризикує власним життям, не герой, а звичайнісінький шибайголова, але той, хто робить це з любови до ближнього і для слави Господа, – істинний герой.

Якось тонула одна жінка. Вона плавала в морі, аж тут розпочався відлив, і хвилі несли її все далі й далі від берега. Жінка зовсім знесилася. Що наполегливіше вона намагалася наблизитися до берега, то більше віддалялася від нього. Стрімка течія так і несла у відкрите море. Відчайдушні крики про допомогу не долітали до людей на пляжі. Молитви до Бога про спасіння тієї миті здавалися марними, проте іншої надії вона не бачила, тому щиросердно волала до Господа. Та якоїсь

миті вона вирішила, що доведеться загинути... Кров ударила їй у голову, вода залила очі, руки опустилися... Жінка зробила відчайдушне зусилля, розплющила очі, щоб востаннє поглянути на світ... і побачила, як до неї хтось пливе. Порятунок!

Коли ж плавець наблизився, жінка побачила, що це хлопчина років дванадцяти. Він схопив бідолашну за руку й повернув до берега. Але знесилена жінка нічим не могла допомогти своєму рятівнику, навпаки, була небезпека, що потягне хлопчину за собою на дно. Потрібно було вибирати.

Аж ось на пляжі побачили цю небезпечну ситуацію, і кілька людей кинулося на допомогу. Жінку та хлопчину швидко витягли на берег.

Оговтавшись, жінка дізналася, що донині хлопчик плавав лише в басейні, а сьогодні він уперше приїхав на море. Вона хотіла подякувати своєму маленькому герою, та він непомітно зник у юрбі.

Хлопчик ризикував власним життям заради людини, якої ніколи не бачив, і робив це не заради слави, а задля порятунку. Його вчинок настільки самовідданий і сміливий, що нам хочеться сказати: «Який ти добрий і відважний! Адже ти вперше поплив у море, щоб урятувати чуже життя! Нехай Господь тебе винагородить!» 🍀

Невдячний

Одні батьки так любили свого синочка Дениса, що заради його щастя готові були віддати все на світі. Вони були звичайними селянами, жили скромно в невеличкому будиночку, але дуже хотіли, щоб їхній єдиний синочок вивчився і став поважною й чуйною людиною.

Та гарна освіта вимагає чималих коштів, і не кожен може собі її дозволити. Однак рідні Дениса відмовляли собі в усьому, щоб хоч копійку заощадити: батько – у чашці кави, яку так любляв випити вранці, матір – у вишиванні, яке також потребувало коштів, бо нитки та полотно задарма у крамниці не дадуть. Кошти, які вдавалося заощадити, батьки складали до невеличкої скарбнички. І незабаром там назбиралася чимала сума. До того ж батьки продали корову, і виручку додали до заощаджень. Так і назбирали на навчання. А коли Денис закінчив сільську середню школу, батьки сплатили за його навчання в місті.

Мати зі сльозами на очах пакувала речі сина. Потім батько на возі відвіз його до міста й залишив на п'ять довгих років, аби син вивчився. Додому чоловік повернувся з важким серцем. Відтоді батьки жили очікуванням, коли їхній Денис оволодіє хорошою професією.

Минуло два роки, але від сина не було жодної звістки.

– Я вже не можу жити у незнанні, – якось сказав чоловік жінці. – Завтра вранці поїду до міста.

– Але ж у нас немає коштів на таку далеку дорогу, – зітхнула вона.

– Нічого, якось викручусь.

Уранці, наповнивши свій віз сіном, аби було чим у дорозі годувати коней, і взявши торбу з харчами, яку зібрала жінка, чоловік вирушив до міста.

Шлях був довгим, батько сильно втомлювався, але передчуття радісної зустрічі надавало сили, і він рухався далі.

Після кількох важких днів батько на возі під'їхав до університету. Чоловік мав убогий і жалюгідний вигляд на піщаній доріжці перед мармуровими сходами величної споруди. З дверей закладу вийшла група студентів. Вони сміялися, голосно щось обговорювали, а деякі тицяли пальцем на старого.

Батько серед студентів упізнав сина й гукнув:
– Денисе! Синку!

Усі голови повернулися в його бік. Під дружний регіт друзів Денис спершу густо почервонів, потім зблід, упізнавши в бідно вдягнутому чоловікові свого батька. Парубку стало соромно, що має такого тата, і ніяково від того, що його друзі це бачать.

– Денисе, невже не впізнаєш мене? – тремтячим голосом запитав батько.

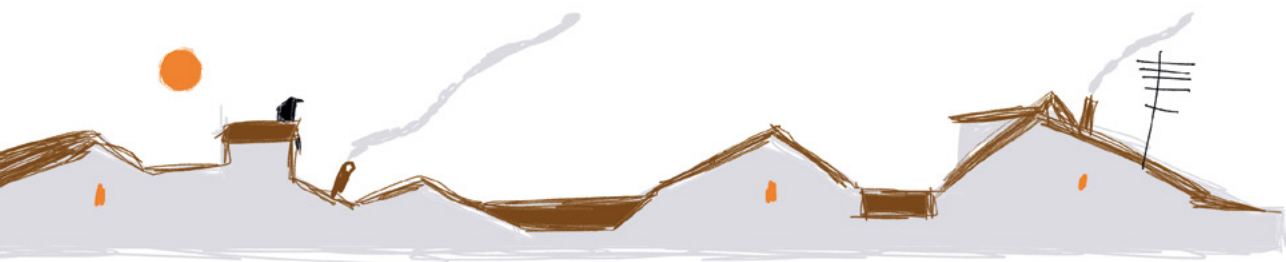
– Ви помиляєтеся, чоловіче, я не Денис, – грубо відповів син, вдаючи, ніби перед ним незнайо-
мець. – Ану, приберіть звідси свою таратайку!

Серце батька похололо й завмерло. Здалося, що воно взагалі припинило битися. Батько повільно розвернув віз і поїхав.

За декілька днів чоловік дістався до-
му. Його обличчя видавало, що тра-
палося щось жахливе. Він постарів
років на двадцять. Не зронивши ні
слова, чоловік зліз із воза, ввійшов до
хати й сів біля коминка... Поряд стояла
порожня скарбничка. Колись туди склада-
ли гроші сину на освіту. Матір ходила по хаті
навшпиньки, а потім вирішила приготувати обід.
Раптом вона почула глухий удар. Жінка вбігла до
кімнати й побачила бездиханне тіло чоловіка –
його серце не витримало синівської невдячності.

Любий друже, прагни дбати про те, щоб серце
нашого Небесного Отця ніколи не боліло від не-
вдячності. Адже Бог заради нас віддав на страж-
дання і смерть найдорожче – Свого Єдинородно-
го Сина, Ісуса Христа! 🍀

Маленька місіонерка

Зорянка дуже любила Господа і прагнула розповідати про Нього іншим. Але дівчинці було лише вісім років, тому мама не відпускала її саму з дому. Тоді мала почала виходити на ріг своєї вулиці так, аби ненька могла бачити її з вікна, і роздавала перехожим Євангелія. Зорянка мала таку світлу й чисту усмішку, що ніхто не наважувався їй відмовити, тому всі перехожі брали Євангелія.

Одного разу повз неї проходив п'яний чоловік. Він хитався з боку в бік, ледь тримаючись на ногах, та щось незрозуміле бурмотів собі під носа. Зазвичай діти уникають п'яних, але не Зорянка. Дівчинка усміхнулася незнайомцю та простягла йому Євангеліє:

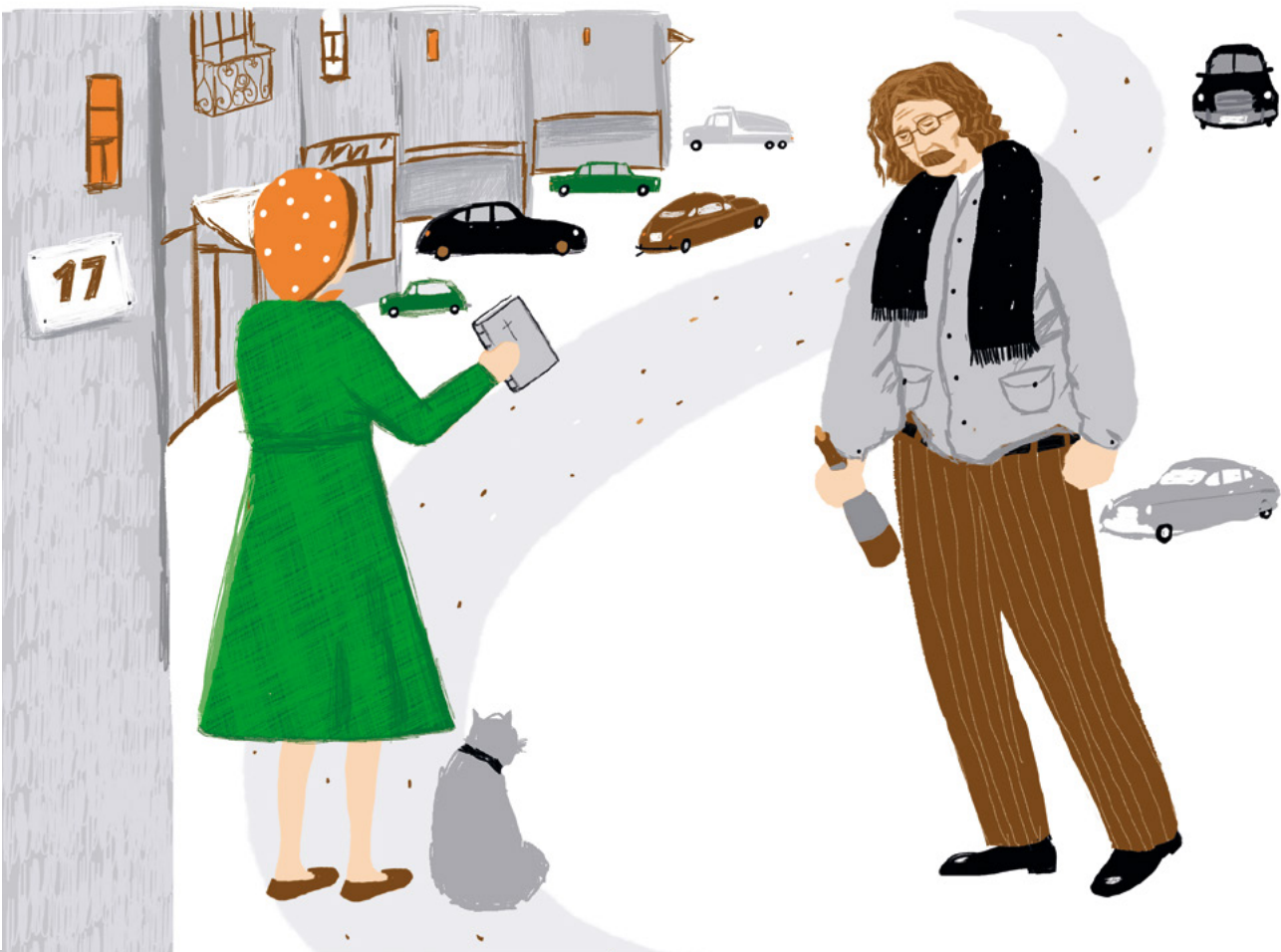
- Візьміть, дядечко, цю книжечку. Вона вам неодмінно допоможе, візьміть, будь ласка...
- Але я не маю грошей, – пробурмотів чоловік.
- Це безкоштовно.

Незнайомець узяв Євангеліє та, хитаючись і спотикаючись, побрів додому. Перед його очима, наче в тумані, досі стояв образ милої усміхненої дівчинки, яка повторювала: «Вона вам неодмінно допоможе...»

Уранці чоловік у кишені свого піджака знайшов невеличку книжечку.

– Звідки вона? – здивувався він і почав пригадувати: – Здається, там якась дівчинка була... Вона казала щось про цю книгу... Цікаво, що в цьому Євангелії від Івана?

Чоловік почав читати, і, дійшовши до третього розділу, звернув увагу на шістнадцятий вірш, де

говорилося: *«Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне»*. Ці слова глибоко торкнулися душі чоловіка. Він продовжував читати далі: *«І коли що просити ви будете в Імення Моє, те вчиню, щоб у Сині прославивсь Отець. Коли будете в Мене просити чого в Моє Ймення, то вчиню. Якщо Ви Мене любите, – Мої заповіді зберігайте! І вблагаю Отця Я, – і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував»*.

Чоловік довго міркував: якщо він звернеться до Бога в ім'я Ісуса Христа, то Господь виконає прохання. Це звучало неабияк зворушливо. Чоловік підвів голову до неба та помолився: «Господи, заради Ісуса Христа, прости мене та даруй мені нове життя. Благаю, прости мені всі гріхи, я не можу так далі жити».

Господь відповів на його молитву, дав у серце мир, звільнив від згубної звички, що мучила не лише чоловіка, а й усю його родину.

Із часом чоловік почав відвідувати церкву, й незабаром охрестився. Служачи Господу, він ніколи не забував, звідки Бог його витягнув, і завжди допомагав таким же нещасним, яким і сам колись був.

Чоловік розумів їх краще за інших і міг співчувати. Багато хто прийшов до Спасителя через його служіння. Усе життя чоловік пам'ятав маленьку дівчинку з милою, чистою дитячою усмішкою та з Євангелієм від Івана в руках.

Господь завжди має для нас час

Дмитрик тяжко занедужав. Три дні малий не підводився з ліжка. Мама повсякчас міряла сину температуру, що часто сягала сорока градусів, і, звичайно, страшенно хвилювалася.

Дмитрик народився останнім, а, як відомо, про менших завжди більше дбають і часто балують їх.

Лікар щодня навідувався до хворого, оглядав його, міряв пульс, стукав пальцем по грудях, світив своїм спеціальним ліхтариком у вушка і прослуховував стетоскопом сердечко. Оглядав горло, вимірював температуру та щоразу хитав головою:

– Я не бачу, що могло б спричинити такий хворобливий стан. Нічого не розумію. Потрібно почекати інших ознак.

– Може, це скарлатина? Чи вірус?

– Навряд чи, – відповів лікар. – Нам лишається чекати. Час покаже...

Почалося чекання, від якого маленькому Дмитрику геть не легшало, а, навпаки, тільки гіршало.

Хлопчик відмовлявся від їжі, не хотів грати. Він мовчки лежав у ліжечку, інколи пив водичку та стогнав. Тато й мама ходили навшпиньки, говорили пошепки і дедалі більше хвилювалися.

Увечері тато сидів у вітальні, проглядав газету та прислухався до кожного звуку з Дмитрикової кімнати. Раптом почув, що хлопчик кличе його до себе. Батько стрімко підхопився і підійшов до Дмитрика.

– Малюче, як ти? Щось хочеш? – ніжно запитав чоловік.

– Тато, як думаєш, Ісус знайде час, аби мене зцілити? Адже Він завжди такий зайнятий.

Чоловіка настільки зворушило таке запитання, що він не відразу спромігся відповісти.

– Ні, мій любий, Ісус для всіх має час, і для тебе також, – намагався втішити батько.

– Але всюди так багато хворих і нещасних, і всі потребують Його допомоги. Як же Він встигне мене зцілити?

– Дмитрику, сонечко, Спаситель Христос завжди має багато часу. Я переконаний, що Він неодмінно тебе зцілить. Хочеш, просто зараз Його про це попросимо?

Хлопчик зрадів такій пропозиції. Тато взяв синочка за руку і звернувся до Бога:

– Дорогий наш Господи, перед Тобою ось цей нещасний маленький хлопчик. Він думає, що Ти не маєш часу на його зцілення. Однак я знаю, що Ти завжди маєш час для зцілення тих, хто Тебе

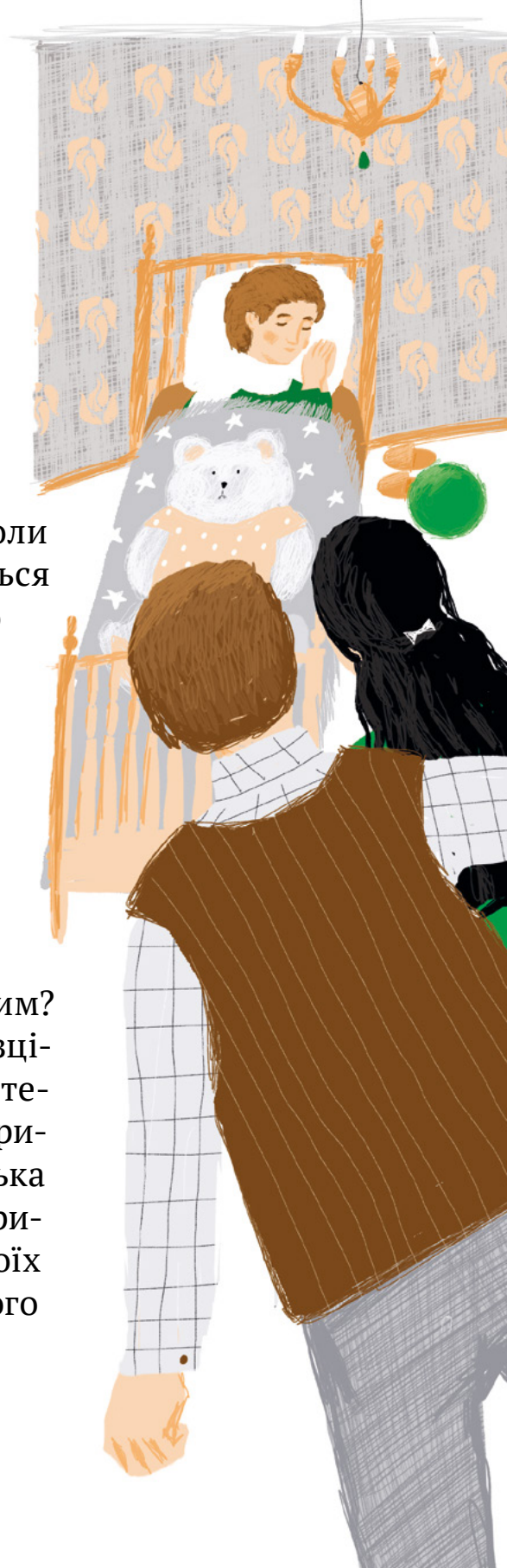
любить. Ми просимо Тебе, Боже, зціли Дмитрика в ім'я Ісуса Христа. Амінь.

Після молитви хлопчик заснув. Уперше за кілька днів він спав спокійно та довго. А вранці температура спала, і Дмитрик почав одужувати.

Лікар дуже здивувався, коли почув, що хлопчик почувається краще. Він знову приїхав до Дмитрика й ретельно його оглянув. І знову знизував плечима:

– Я нічого не розумію. Як він міг одужати?

Зате Дмитрику було все зрозуміло. Він просив Ісуса про зцілення, і Христос зцілив. Що може бути простішим? Тато теж не сумнівався, що зцілення сина належить Спасителю. Проста дитяча віра Дмитрика та скромне прохання батька зробили свою справу. Ісус Христос завжди має час для Своїх дітей, тому і зцілив маленького Дмитрика. 🍀

Маленький герой

Одна родина на літо винайняла будиночок на березі озера. І діти нетерпляче очікували, коли тато візьме відпустку, й вони разом вирушать на відпочинок. Але бабусі довелося залишитися в місті, хоча вона неабияк переймалася, що батьки недостатньо дбатимуть про її онучків. Коли ж вона дізналася про озеро, то взагалі втратила сон і спокій. Уранці, прощаючись із дітьми, бабуся наставляла онуків:

– Хлопці, я знаю, що ви гарно плаваєте, проте ваша сестричка Оксаночка не вміє цього робити. Їй лише два рочки...

– Бабусю, не хвилюйся, – утішав Данилко.

– Я не зводитиму з нашої Оксанки очей, – запевняв старший Миколка.

– Я вірю. Але щойно уявлю, як ви самі йдете до озера, купаєтеся, пірнаєте чи катаєтеся на човні... – бабуся знову схопилася за серце. – Мені б хотілося, аби хоч один із вас умів надавати першу допомогу.

– Бабусю, все буде гаразд, – запевнили внуки, і разом із батьками сіли в машину й поїхали.

За декілька годин родина вже насолоджувалася краєвидом будиночка біля озера. Це було пречудове місце для відпочинку. Будинок оточував сад, а неподалік розпочинався лісок. Озеро було чисте і спокійне. Лише тихий вітерець інколи збурював поверхню водойми, викликаючи легкі брижі.

Щодня діти каталися на човні, засмагали на піщаному березі, пірнали з містка у воду та навіть грали в рятувальників.

Якось, коли діти бавилися біля водойми, несподівано здійнявся сильний вітер, сонце сховалося за хмари, й ураз зробилося темно та холодно. На поверхні озера з'явилися хвилі. Хлопчики із захопленням спостерігали за водоймою. Та за хвилину до них приєдналася сестричка.

– Оксанко, йди в будинок до мами! – наказували брати.

– Не хочу, – завередувала дівчинка. І щоб брати силоміць не відвели її додому, втекла від них на місток. Аби подивитися на воду, Оксанка стала на самий край. Аж раптом подув сильний вітер. Дівчинка не втрималася й шубовснулася в озеро.

Від побаченого серця у братів так і обірвалися. Тоді старший Миколка стрибнув услід за зниклою під водою сестричкою. Добре, що водойма не була глибокою, і хлопчик умить натрапив на сестричку. Притиснувши малу міцно до грудей, Миколка швидко поплив до берега. Аж ось його ноги вже

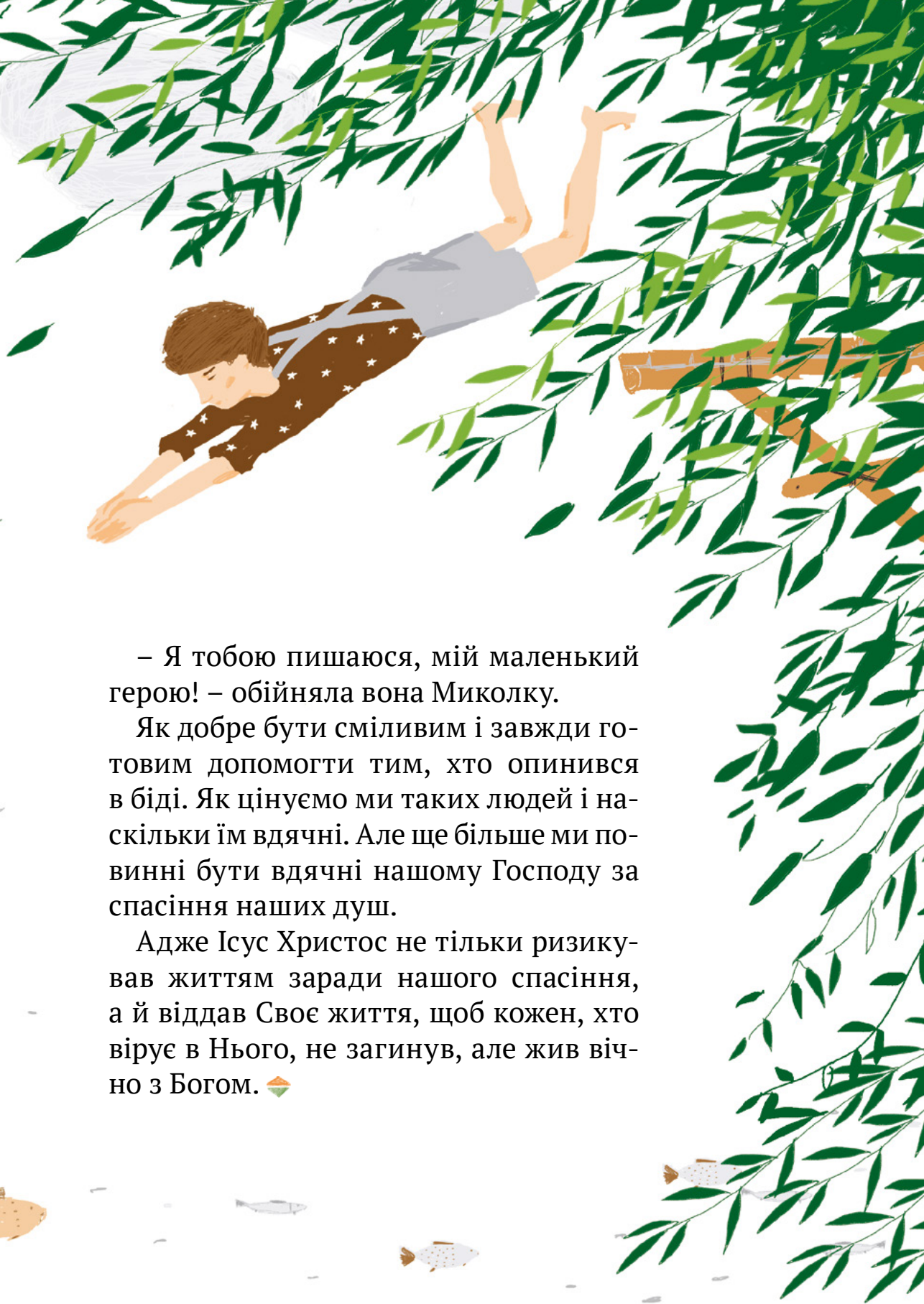

торкнулися дна, ще трохи, і вони будуть на березі. Оксанка не ворушилася. Відганяючи моторошні думки, Миколка чимдуж побіг до брата, який нетерпляче очікував на березі. І тут Оксанка почала кашляти, чхати та голосно ридати.

– Плаче! Жива! – раділи брати...

Минуло кілька тижнів. Канікули скінчилися, і родина повернулася до міста. Бабуся з нетерпінням очікувала налюбих онуків. Розповідаючи про відпочинок, довелося розказати й про спасіння Оксанки. Бабуся мовчала, лише зрідка долонею витирала сльози, які щоразу з'являлися від думки, що все могло завершитися інакше...

– Я тобою пишаюся, мій маленький герою! – обійняла вона Миколку.

Як добре бути сміливим і завжди готовим допомогти тим, хто опинився в біді. Як цінуємо ми таких людей і наскільки їм вдячні. Але ще більше ми повинні бути вдячні нашому Господу за спасіння наших душ.

Адже Ісус Христос не тільки ризикував життям заради нашого спасіння, а й віддав Своє життя, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але жив вічно з Богом. ◆

Буря

Усім відомо: коли непокоїть сумління, то вночі погано спиться. Якщо ж протягом дня нікого нічим не образив, про все подбав і перед сном подякував Господу, тоді сон буде спокійним і міцним. Діти – не виняток із цього правила. У служінні Господу, в нашому духовному житті те саме правило: той, хто не виконує заповідей Божих, боїться вічності, боїться смерти; а той, хто служить Йому всім своїм серцем, нічого не боїться, але радісно чекає на зустріч із Христом.

Якось фермер шукав собі на літо помічника. Ватага хлопчаків зібралася перед чоловіком, і він мав обрати когось одного. Увагу чоловіка привернув один гарно вбраний хлопчик із чесним поглядом і милою усмішкою. Коли фермер указав рукою на нього, той вийшов із натовпу.

- Як тебе звати? – запитав фермер.
- Віктор, – назвався хлопчик.
- Ну, Вікторе, що ти вмієш робити найкраще?

– Я вмію спати під шум вітру в найстрашнішу бурю.

Така відповідь неабияк здивувала фермера. Але чоловік вирішив випробувати хлопчика на ділі та винайняв його збирати сіно для корів.

Минуло кілька тижнів. Віктор працював добре, робив усе справно, і фермер був задоволений своїм помічником.

Одного разу вночі, коли всі вже давно спали, здійнявся сильний вітер. Фермер схопився і відразу ж подумав про корівники, про сіно, що лежало просто неба, і про все господарство, якому загрожувала небезпека.

Фермер кинувся до Віктора. Той спав, мов убитий, під ковдрою, хоча будинок так і трусило від вітру. Фермер намагався розбудити хлопчика, та не зміг, тому сам кинувся на двір до сіна...

Та, на превеликий подив чоловіка, всі двері господарських приміщень були зачинені на засуви, граблі, вила й інший інвентар сховано в повітці, корови спокійно жували свою жуйку, а сіно було прикрито брезентом, прибитим кілками до землі, так що ні вітер, ні дощ не могли його зірвати, й розпорошити траву.

Тільки зараз фермер зрозумів, чому Віктор сказав, що може спати в бурю. Чоловік повернувся до будинку й навпочіпки ввійшов до кімнати хлопчика. Віктор продовжував міцно спати.

– Що йому вітер, якщо він зробив свою справу як годиться? – усміхнувся фермер, і його серце сповнило вдячність до помічника.

Відтоді чоловік щоліта запрошував Віктора на роботу до себе. А коли хлопчик виріс і поїхав до міста вчитися, то чоловік дуже шкодував за таким цінним працівником. 🍀

Сміливі пожежники

Водній родині неочікувано трапилось нещастя. Батька не було вдома, старша дочка поїхала вчитися до інституту, а мама нещодавно зламала ногу, тож пересувалася на милицях. Допомогали неньці по господарству дев'ятирічний Мишко та шестирічний Андрійко.

Обидва хлопці щойно перехворіли на кір. Лікар не рекомендував їм виходити надвір, адже вони були ще надто знесиленими. Тож хлопчики сиділи біля вікна й сумно споглядали краєвид.

– Мамо, від сарая дим валить! – раптом закричав Мишко, й разом із молодшим братом вибіг надвір. Ненька також поспішила за ними, та хіба на милицях буде швидко...

Виявилося, що горіла суха трава за сараєм. Ще трохи, й вогонь може перекинутися на господарське приміщення, а далі... Не зволікаючи ні хвилини, хлопці схопили відра й помчали до потічка, який відмежовував їхній город від поля. Брати

бігли так швидко, як тільки могли. Адже в сараї були баки з пальним і мастилом. Поряд під навісом стояла різна техніка, якою батько обробляв землю. Якщо вогонь не зупинити, то лиха не збудешся.

Хлопчики кілька разів уже збігали до потічка по воду. Вони страшенно втомилися. Адже вогонь від води лише погрозово шипів, пирскав і, здавалося, розгорався ще більше.

– Боже, допоможи загасити вогонь! – на весь город кричали брати, біжучи з повними відрами.

Тут Андрійко зачепився за бур'ян і впав. Вода з відра так і хлинула на нього. Ридма хлопчик підвівся, схопив відро і пошкутильгав назад до потічка. Сльози заливали обличчя, тож він знову впав. Не спроможний підвестися, Андрійко лежав на траві й гірко плакав, благаючи Господа про допомогу.

Аж тут вітер змінив напрямок, і вогонь, повзучи по залитій водою землі, почав ущухати. Лише маленькі язички полум'я прорвалися крізь перепонову, але це вже не страшно, адже вітер гнав їх прямісінько до потічка.

За кілька хвилин стихія втихла. Загрозу страшної небезпеки видавала вигоріла біля сарая трава та мокрі й вимазані гаром діти. І хоча хлопці раділи перемозі, та їхні обличчя зрошувалися слізьми від вдячності Богу та знесилення.

Мама, яка під час пожежі намагалася допомогти хлопцям, також усміхалася і плакала.

– Любі мої сміливі пожежники! – тішилася ненька. – Дякую Господу за спасіння. А особливо за те, що дарував мені таких чудових дітей!

Потім усі пішли до хати. Поки діти милися й перевдягалися, матуся приготувала їм вечерю. Але брати від втоми заснули просто за столом.

Увечері завітав лікар і, оглянувши хлопчиків, запевнив неньку, що діти цілковито здорові. Потім прийшов тато. І ось уже тоді цілий вечір діти розповідали про неймовірні події.

– Ми весь час молилися Ісусу, бо не вірили, що самотужки впораємося, – зізнався Мишко.

Батьки не могли натішитися, які гарні, сміливі та самостійні в них хлопці. Але найбільшу шану викликали їхні маленькі сердечка, які у скрутну хвилину покладалися лише на Господа, на Його милість і допомогу.

Діти часто можуть стати за приклад для дорослих, особливо в тих моментах, коли захищають свою віру в Господа. 🍁

Любов і турбота батька

Є діти, які уявляють, ніби вони знають абсолютно все, тому їх нічим не здивуєш, нічим не потішиш.

Жила дівчинка, на ім'я Софійка. Якщо хтось з присутніх намагався щось показати або чимось здивувати, дівчинка завжди зверхньо заявляла:

– Я це вже бачила. Немає нічого особливого. Таке будь-хто може зробити.

Якось матуся принесла дівчинці подарунок.

– Донечко, маю для тебе сюрприз, – загадково промовила ненька й витягнула із сумки видовжений предмет: – Лише поглянь, яка гарна парасолька!

Однак Софійка невдоволено закопилила губу:

– Я так і знала, що це парасолька. Нічого особливого не бачу.

Мама засмутилася. Вона мовчки поклала парасольку на стіл і вийшла з кімнати.

Урешті ніхто не хотів мати справ із Софійкою, її нікуди не запрошували й спілкувалися лише за потреби.

Батько бачив, що донечка має певні проблеми, й дещо вирішив.

Якось чоловік потягом вирушив до великого міста. Із собою він узяв Софійку. Дівчинку це начебто й потішило, бо тато ще нікого не брав із собою в таку подорож. Дорогою чоловік як тільки міг розважав дочку-всезнайку, проте у відповідь завжди лунало: «Я вже бачила! Знайшов, чим здивувати! Це мені добре знайоме».

Татові швидко набридли такі відповіді, й він вирішив змінити тему розмови.

– Софійко, уяви, що ми гуляємо містом, – розпочав чоловік. – Але несподівано ти загубилася. Що робитимеш?

– Піду додому, – ні на мить не замислюючись, відповіла дівчинка.

– Але як? Хіба ти знаєш дорогу додому?

– А що тут такого? – здивувалася дівчинка. – Я пішла б на вокзал, сіла в потяг і поїхала додому.

– Але звідки б ти знала, куди саме їхати?

– Тату, це ж просто, – невдоволено мовила дівчинка, й відвернулася до вікна. – Мені набридло відповідати на ці дурні запитання.

За годину тато із Софійкою вже гуляли міським парком. Навколо було надзвичайно гарно, та дівчинка вперто не зізнавалася, що це для неї нове. Софійка задивлялася на бронзових левів, паркові

– Не знаю.
– А що ти знаєш?
– Нічого, – і Софійка ще більше заридала.
– Не плач, маленька, – намагався заспокоїти по-ліцейський. – Ходімо зі мною.

Але дівчинці нікуди не хотілося йти.

– Я не можу залишити тебе тут. Ходімо до поліцейського відділку. А вже звідти ми шукатимемо твого тата, – взявши дівчинку за руку, поліцейський повів її за собою.

Але не встигли вони пройти й сотню метрів, як знайомий голос гукнув: «Софійко!» Забувши про всі свої страхи й поліцейського, дівчинка кинулася в обійми тата:

– Як добре, що ти знайшовся. Я думала, що загубилася назавжди!

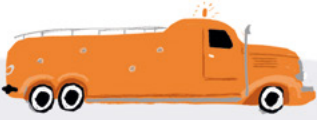
Батько ласкаво подивився на дочку і промовив:

– Ось я й перевірів, чи дійсно ти знаєш, де живеш, і чи можеш без мене обійтися.

Софійка вже хотіла сказати, що вона це знала, однак, поглянувши на поліцейського, прикусила язика.

Відтоді Софійка ніколи не боялася зізнатися, що чогось не знає або потребує допомоги. Тато назавжди провчив донечку, але не тому, що вирішив образити, а тому, що любив і хотів, аби інші також її любили.

Небесний Отець теж прагне, щоб ми потребували Його, спілкувалися з Ним, любили Його, і щоб інші люди через нас бачили Його любов. 🍀

Любов матері

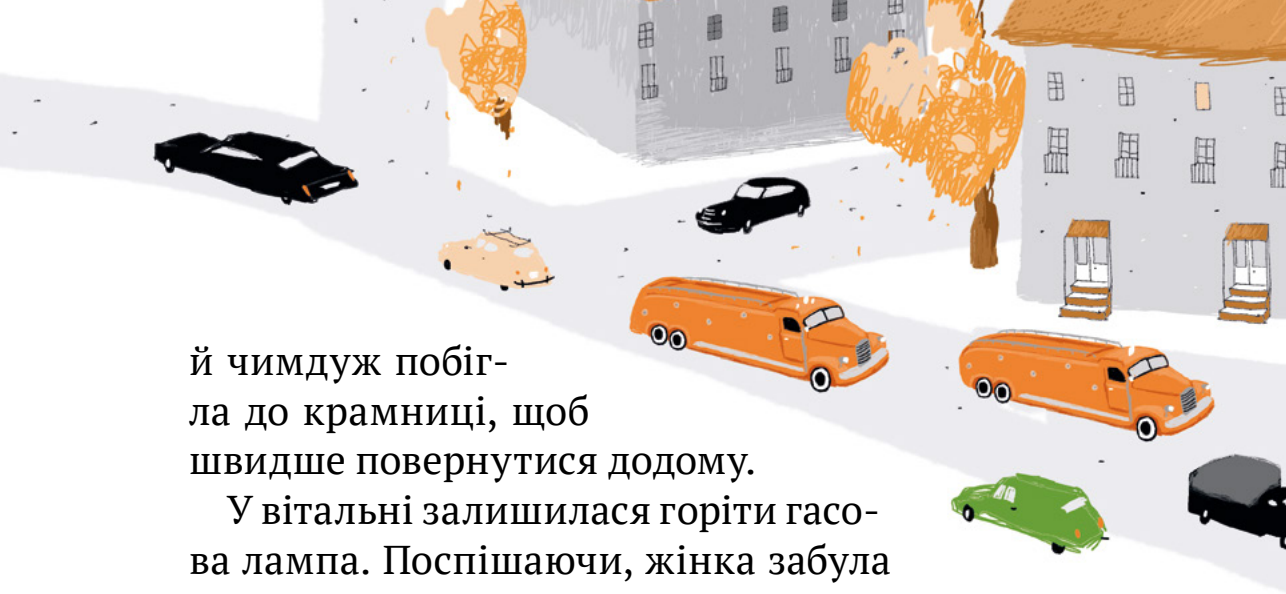
*Чи ж жінка забуде своє немовля...
Та коли б вони позабували,
то Я не забуду тебе.
Іс. 49:15*

На околиці містечка жила пані зі своєю маленькою донечкою Маргаритою та кішкою. Батька дівчинки не стало ще до її народження, рідні жінка не мала, тому бідолашна матір іноді була змушена залишати дівчинку саму в квартирі. Вона робила це неохоче й тільки тоді, коли не було іншого виходу.

Жінка заробляла на прожиття тим, що пекла хліб. Сьогодні їй неабияк пощастило, бо отримала велике замовлення. Але для цього не вистачало продуктів. Потрібно йти до крамниці.

Нагодувавши донечку, жінка почала її колисати. А коли дівчинка міцно заснула, матір поклала її в ліжечко, потім тихенько вийшла з квартири

Й чимдуж побігла до крамниці, щоб швидше повернутися додому.

У вітальні залишилася горіти гасова лампа. Поспішаючи, жінка забула її загасити. Кішка, яка щойно прокинулася, вирішила трохи погратися. Вона стрибнула через столик, на якому стояла лампа, й перекинула її. Гас розлився по підлозі, й у квартирі спалахнула пожежа. На кухні лопнули шибки, і дим повалив на вулицю. На щастя, перехожий побачив задимлення й викликав пожежників.

Мешканці будинку вибігли на вулицю, тримаючи в руках свої нехитрі пожитки. Ніхто й не згадав про маленьку дівчинку. Раптом усі почули крик і побачили жінку, яка, прорвавшись крізь натовп, кинулася до палаючого будинку.

– Моя крихітка! Моя донечка! – кричала жінка. – Вона там, нагорі, одна в ліжечку!

Жінка рвалася до будинку, однак пожежники не пускали, мовляв, уже запізно, ніхто не може вціліти в такому полум'ї.

– Пустіть! Пустіть! – кричала бідолашна жінка.

Один ривок – і вона, вислизнувши з рук пожежників, кинулася до палаючого будинку... Натовп завмер від жаху.

Жінка бігла по напівзгорілих сходах будинку. Дивом дівчинка вціліла в диму та вогні, й мама, сховавши маля в ковдрі, встигла винести її з дому. За ними вискочила й кішка з обсмаленими вусами. Щойно жінка з дитиною вибігла на вулицю, як увесь будинок завалився. Від радості, що донечка врятована, бідолашна мати навіть не відчувала болю від опіків.

Материнська любов, чи є щось вище за тебе? Так, є! Божа любов значно вища за материнську. Всевишній віддав Свого Сина, щоб урятувати нас від вічного вогню, вічної погибелі, що чатує на всіх, хто не приймає спасіння в Божому Сині. ◆

Мамине свято

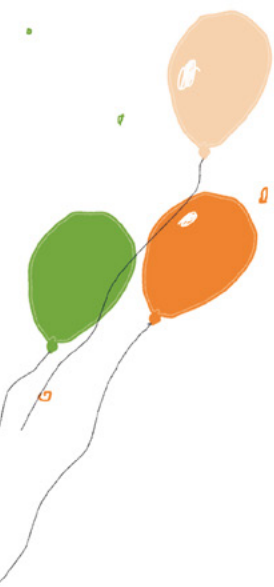
В це чудове свято мами
Обійми її руками,
Обійми за шию, плечі –
Добре з нею жить малечі!

Мозолями руки вкрились,
Бо ніколи не лінились.
Їх втомили справи різні,
Руки в мами не залізні.

Це тому, що прибирали,
Шили, мили, довго прали,
Годували, щось варили,
А коли – й за діло били.

Мама Біблію гортала
І тобі її читала.
Та молилася невпинно
Перед Богом на колінах.

І сьогодні, в свято мами,
Обійми її руками.
Вибачись за все погане,
Хай цей день щасливим стане.

An illustration of a woman and a child in a field of flowers. The woman, on the left, has her hair in a bun and wears a green dress with white floral patterns. The child, in the foreground, wears an orange shirt and white overalls. The field is filled with orange and black flowers. In the upper right, several balloons in shades of orange, green, and peach float against a white background with small green and orange specks.

Вдячність мамі

Сонце встало над дахами,
День неділі, день чудесний,
Особливий день цей мамин
Освятити, Отче Небесний!

Дай їй спокій в день цей мати,
Щоб у колі рідних вдома
Зміг я щиро вшанувати
Справи рук її невтомних.

І будь-хто хай не гадає,
Що невдячний син у неньки.
ВДЯЧНІСТЬ ЩИРУ, що я маю –
Ти, мов дар, прийми, рідненька!

Чесний учинок дівчинки

Ліда зростала у християнській родині, де мама від самих пелюшок привчала свою донечку до щирости, чесности та доброти. Дівчинка намагалася гарно засвоїти неньчині уроки.

Якось у парку на лавці Ліда знайшла жіночу сумочку. Не знаючи, чия це річ, дівчинка принесла сумочку додому й показала неньці:

– Матусю, поглянь, яку гарну сумочку сьогодні я знайшла. Треба подивитися, що там всередині.

Жінка зазирнула в сумочку: там були дрібні жіночі речі та гаманець із грішми.

– Оце пощастило! – зраділа дівчинка. – Я маю сумочку та купу грошей, на які можна накупити багато солодощів.

– Невже ти збираєшся привласнити чужу річ? – матуся з докором глянула на Ліду.

Дівчинка зашарілася, немов та півонія.

– Але ж я її знайшла. Я не крала. Сумка просто лежала на лавці.

– Цю річ потрібно віднести до поліції. Можливо, та бідолашна жінка, яка загубила сумку, а з нею й останні свої гроші, зараз у відчаї.

– Вибач, мамо, про це не подумала, – промовила Ліда. – Я негайно віднесу знахідку до відділку.

Дорогою дівчинка зустріла подружку. Ліда розповіла їй, як знайшла сумку, і ось зараз несе її до відділку. Подружка здивувалася:

– Ну, це вже зайве! Ти ж сама знайшла ці гроші, отже, вони твої.

Але Ліда твердо вирішила повернути сумочку й, попрощавшись із подружкою, пішла далі.

У поліції дівчинка пояснила, що знайшла сумочку з грішми й хоче, щоб службовці повернули її власниці. Залишивши свою адресу, Ліда побігла додому, – на душі їй було легко й радісно.

Того ж вечора до них завітала сусідка, подруга матері, яку дівчинка дуже любила й поважала. Гостя розповіла незвичайну історію:

– Сьогодні був такий складний день на роботі, а на додачу ще десь загубила свою сумку. Я навіть не сподівалася, що знайду. Про всяк випадок зайшла до поліцейського відділку, щоб написати заяву щодо пропажі. Та виявилось, що моя сумка вже чекає на мене. Поліцейські повідомили, що це ти, Ліда, її принесла. Яка я рада, що всі речі так і залишилися в сумці. Велике тобі спасибі за чесний учинок. Мені так хочеться чимось тобі віддячити.

– Ні! Ні! У жодному разі нічого мені не давайте, – захитала головою дівчинка. – Я така рада, що знахідка повернулася до своєї хазяйки. Для мене це вже нагорода. Нам із мамою навіть на думку не спало, що це може бути ваша річ, а то неодмінно принесли б її вам додому.

– Звісно, моя любя, – сусідка погладила дівчинку по голівці. – Дякую тобі, моя дитинко!

Коли сусідка пішла, мама й донька обмінялися поглядами і зрозуміли одна одну без слів. Обійнявши неньку, Ліда сказала:

– Як добре, що ти вимагаєш завжди чинити чесно і правильно. Ти добра, розумна, чуйна мама! Я така рада, що ти – моя!

Жінка всміхнулася, її обличчя сяяло від щастя. Вона погладила Ліду по голівці й мовила:

– Дякуй не мені, а Господу. Це ж Він робить нас чесними і порядними. Йому хай і буде вся слава.

Істинна краса

Світланка завжди скаржилася мамі, що вважає себе дуже негарною. Тому дівчинка часто вишукувала в собі недоліки. До того ж інші дівчатка здавалися Світланці набагато гарнішими та приємнішими. Подружки у школі запевняли, що все можна виправити косметикою, просто для цього потрібно трішки підрости. Але мама стверджувала, що красу визначає далеко не зовнішність, що штучна краса насправді спотворює людину, а не прикрашає. Проте й такі слова нітрохи не заспокоювали Світланку. Дівчинка все одно продовжувала виказувати невдоволення щодо своєї зовнішності.

Урешті-решт неньці набридли скиглення доньки. І вона сказала:

- Я знаю секрет істинної краси.
- Який? – у дівчинки так і перехопило подих.
- Це ж секрет! – мовила жінка. – Його нікому не можна розповідати.

– Я присягаюся, що ніхто-ніхто не дізнається, – запевняла Світланка.

– Ну... – мама вдала, нібито вагається, – добре, я розповім.

Зручно вмостившись у кріслі, донька зібралася слухати.

– Колись жила собі дівчинка, яка мала потворну зовнішність, – розпочала мама.

– Це я! Це про мене! – закричала Світланка.

Але мама попросила не перебивати і продовжила:

– Вона часто не слухалася батьків, грубіянила, кепкувала, і така поведінка робила її обличчя ще потворнішим...

– Це також схоже на мене, – знову перебила Світланка, але мама не звернула на неї уваги й мовила далі:

– Якось дівчинці привидівся сон про джерело краси. Кожен, хто занурювався в нього, миттєво

ставав надзвичайно вродливим. Уві сні дівчинка вже зібралася стрибнути в воду, але щось її зупинило...

– Що це? Що? – знову перебила донька.

– Дівчинці з'явився ангел, який суворо заборонив стрибати у воду. Він наказав їй піти додому і спробувати протягом місяця не дратуватися та робити тільки добро. Потім вона зможе прийти до джерела краси. Дівчинка не хотіла витратити цілий місяць на якісь, на її думку, дурниці. Вона прагнула просто негайно зануритися в джерело. Однак ангел сховав від неї джерело. Дівчинці нічого не лишалося, як протягом місяця бути спокійною та доброю.

Нарешті термін скінчився, і дівчинка побігла до джерела. Однак і тоді ангел не дозволив зануритися у воду. Потрібно протягом трьох місяців бути слухняною та щирою. Дівчинка так хотіла стати

вродливою, що погодилася й на це, тож поводи-лася добре на радість усім, і батьки ніяк не могли натішитися своєю донькою.

Нарешті й цей термін скінчився. Дівчинка пішла до джерела. Ангела чомусь не було, й вона поглянула у воду. Як же ця дівчинка здивувалася, побачивши незнайоме, але таке миле та привітне відображення.

– Цікаво, хто це? – запитала вона.

– Невже не впізнаєш? – зненацька пролунав за спиною голос ангела.

– Такого гарного обличчя я зроду не бачила.

– Це ж ти, – усміхнувся ангел. – Не джерело змінює зовнішність, а...

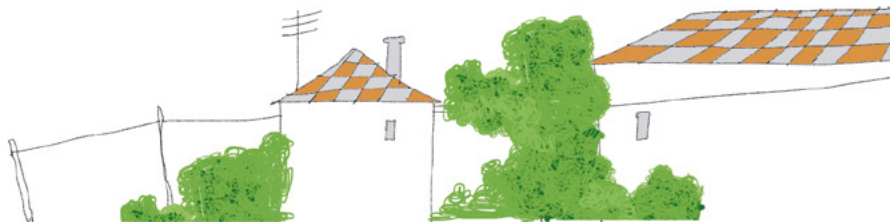
Цієї миті дівчинка прокинулася. Її сон був настільки яскравим, що здавався реальністю.

– Так ось у чому той секрет краси, – міркувала дівчинка.

Відтоді її поведінка змінилася. Щоправда, сталося це не відразу, й не так просто, як спершу здавалося. Але минув час, і її зовнішність настільки змінилася, що люди, бачачи дівчинку, зупинялися, щоб помилуватися такою красунею...

Жінка закінчила свою розповідь. Світланка без жодних тлумачень зрозуміла, що саме хотіла сказати їй мама.

– Я теж спробую цей спосіб, – тихо мовила дівчинка. – Тільки допоможи мені, матусю, молися, щоб Господь Бог дав мені сил завжди бути слухняною. 🍀

Голос сумління

Павлик мав боговірну бабусю. Вона завжди привчала онучка говорити правду, і хлопчик, варто зауважити, намагався бути слухняним.

Одного разу бабуся з Павликом зайшли до крамниці. Скільки там усього корисного та смачного: в мішках усілякі крупи, борошно і цукор, пластикові бутлі з водою, консерви, у прозорих коробках солодощі, в ящиках фрукти й овочі, а в маленьких плетених кошиках ягоди. Очі просто розбіглися від такої краси.

І поки бабуся вибирала потрібні продукти, Павлик підійшов до ягід. Чого ж тут лише не побачиш: чорниця, полуниця, малина та черешня. Але найбільше Павликові смакувала чорниця. Хлопчині нестерпно закортіло спробувати одну ягідку, хоч він міг ураз з'їсти весь кошик. Павлик простягнув руку, аж раптом тихий голос усередині прошепотів: «Якщо хоч одну ягідку візьмеш потайки, це – крадіжка. Не гріши!»

Але чорниця була такою запашною, такою привабливою й, певне, солодкою. Та як це перевірити, якщо не скуштувати? І Павлик, знехтувавши голосом усередині, потягнувся до кошика. Перша ягідка була такою солодкою, що рука відразу ж потягнулася по другу, третю, четверту...

Аж тут пролунав знайомий голос бабуні:

– Павлику! Де ти? Нам час іти.

Хлопчик підійшов до бабусі й, не кажучи ні слова, пішов за нею. Поведінка внука насторожила жінку. На вулиці вона зупинилася й пильно поглянула на хлопчика:

– А що це за сині плями в тебе на обличчі? Чи не захворів?

– Які плями? – нібито нічого не розуміючи, відказав Павлик. І відразу відчув, як на шальку терезів його гріха додався новий важок із написом «Брехня».

– Павле, ти їв чорницю? – запитала бабуся.

– Тільки одну-дві ягідки, – почав виправдовуватися хлопчик, відчуваючи, як дедалі більше грузне у брехні.

– Де ти їх узяв? – не вгамовувалася бабуня.

– У крамниці.

– Хіба тобі дозволили?

Хлопчик зашарівся та захитав головою.

– Отже, ти взяв без дозволу?

Красномовною відповіддю було його мовчання.

Бабуся з онуком у гнітючій тиші продовжили свій шлях. Удома жіночка взяла Павлика за руку й посадила поряд із собою на дивані. Потім вона нагадала хлопчику про десять заповідей, одна з яких називається «Не кради». Павлик знав про цю заповідь і заплакав. Тоді бабуся порадила внуку попросити вибачення спершу в Господа Бога за порушену заповідь, а потім піти до продавчині та сплатити за з'їдені ягоди. Але Павлик сказав:

– Я неодмінно вибачуся перед Господом Богом, але просити вибачення у продавчині мені соромно.

– Я знаю, це нелегко, – сказала бабуся, – але іншого виходу немає. Піди, принеси свою скарбничку.

– Невже я сам маю заплатити за ягоди? – обурився Павлик.

– Звичайно, мій любчику. Ти ж сам їх з'їв, – наполягла бабуся.

– Але на це підуть усі мої заощадження, а я так довго збирав, – усе ще протестував Павлик.

– Шкода, але нічого не вдієш, – не здавалася бабуся.

Павлик неохоче дістав зі скарбнички всі свої заощадження й, ледь переставляючи ноги, рушив до крамниці.

Продавчиня здивувалася, коли знову побачила хлопчика.

– Бабуся щось забула купити? – весело запитала вона.

– Ні, – захитав головою Павлик, і промовив ніяковіючи: – Вона не забула, це я забув... Я забув сплатити за ягоди, які з'їв без дозволу... Ось... візьміть гроші, – і простягнув повну жменю монет.

Продавчиня відібрала потрібну суму, й Павлику здалося, що в її очах блиснули сльози.

Щойно хлопчик вийшов із крамниці, як за спиною почув голос продавчині:

– Павлику, зачекай! Ось тобі, – і вона простягнула пакунок, в якому лежав солодкий пончик із варенням.

Хлопчик подякував і весело побіг додому. Дізнавшись, як усе відбулося, бабуся ніжно погладила внука по голівці та промовила:

– Бачиш, як приємно на душі, коли виправляєш власні помилки. Завжди чини так, аби всім була радість.

– Спасибі за науку, – подякував Павлик, обійнявши бабуся. 🍌

Просіть – і буде вам дано

Багато років тому у країні вирував лютий голод, і тисячі людей умирали просто на вулицях. Жебраки ходили під вікнами, стукали у двері будинків, просили милостиню в перехожих, але марно. Усі так сильно потребували хоч крихітного шматочка хліба, що мало хто міг поділитися чимось зі своїм ближнім. Далеко не всі могли наїстися досхочу.

В одній родині батьки загинули від голоду, й діти залишилися з бабусею. Малюків було троє, і всі вони просили їсти. Бабуся в'язала і продавала свої вироби на базарі, але прибуток був настільки крихітним, що родина завжди була напівголодною.

Настав день, коли в домі не лишилося й крихти. Бабуся, хоч як це засмучувало її серце, не подавала виду, щоб не збентежити голодних дітей. Увечері, як завжди, вся родина зібралася на молитву. Говорила бабуся:

– Господи Боже, лише Ти можеш нам допомогти. Прошу заради Христа, дай хоча б по шматочку хліба для моїх онуків. Не залишай нас, Господи, в такому страшному випробовуванні.

Бабуся скінчила молитву, й уже збиралася сказати «Амінь», як найменша дівчинка тоненьким голосом прошепотіла:

– Любий Ісусе, я так давно не бачила цілої хлібини, що геть забула, яка вона на вигляд. Прошу, зглянься над нами та пригости нас цілою буханкою. Амінь.

Того вечора діти лягли дуже голодними, бо за день вони ані крихти в ротиках не мали. Однак у серці кожного малюка жевріла надія, що Господь їх не залишить. Уранці ситуація не змінилася. Аби хоч якось утамувати голод, діти пили воду, та хіба нею наситишся...

– Бабусю, ти ніж наточила? – запитала онука, заплітаючи ляльці коси.

– Ніж? Навіщо? – здивувалася жіночка.

– Як навіщо? А чим буханку розрізатимеш? Ісус принесе нам хліб, а не буде чим різати, – пояснила дівчинка.

Бабуся усміхнулася. Жінка залишила в'язання, підвелася й поточила ніж. Але хліб у хаті так і не з'явився. Бабуся не знала, що робити, чим дітей нагодувати, але найменша дівчинка всіх запевняла, що хліб неодмінно буде.

Настав вечір. Діти знову голодними лягли спати. Але заснути не могли.

За кілька годин хтось постукав у їхні двері. Бабуся відчинила. На порозі стояв чоловік. Придивившись, жінка зраділа:

– Матвію, це ти? Проходь, не стій на порозі.

Діти повскакували з ліжка, щоб зустріти гостя. Вони навіть на мить забули про голод.

– Вітаю, малеча, – промовив чоловік, знімаючи із себе притрушений снігом кожух. – Ви такі вже дорослі!

– Матвію, сідай до вогню, зігрійся. Звідки і куди йдеш? – бабуся так і сипала запитаннями, кружляючи навколо нежданого гостя.

Чоловік уместився біля грубки. Тепло огорнуло його тіло. І гість промовив:

– Десять кілометрів, які зараз здолав, були найдовшими в моєму житті. Вчора я відчув неабияке бажання прийти до вас. Щось підказувало, що ви потребуєте допомоги. – Повернувшись до дітей, він усміхнувся: – Вгадайте, що я приніс?

– Я знаю, – упевнено заявила найменша дівчинка. – Ви принесли нам цілу буханку хліба.

– Отакої?! – здивувався чоловік. – Я дійсно приніс вам хліба. Але як ти здогадалася?

– Господь завжди відповідає на прохання тих, хто дуже потребує, – слова дівчинки були надто серйозними, й дорослі зрозуміли, що це Сам Бог промовляє через вуста малечі.

Дядько Матвій, ледь стримуючи сльози, вийняв з-за пазухи цілу буханку. Бабуся дістала гостро наточений ніж і порізала на шматочки таке дороге цінне частування. До хліба не було ні масла, ні молока, лишень вода, та це не так уже й важливо. Головне, що того голодного дня їхню родину відав Сам Господь. 🍌

Не бійся, з тобою-бо Я

Господь оберігає Своїх дітей за будь-яких обставин. Він із ними до кінця, до самого останнього дня життя на цій землі. Бог завжди з нами, завжди готовий допомагати й утішати.

Дослідник Роберт Скотт із групою однодумців та співробітників, долаючи неймовірні труднощі, досягнув Південного полюса на собаках і санях. Вважаючи, що британська експедиція опиниться там першою, вони передчували ту радість, яку мають лише першовідкривачі. Коли ж вони прибули, виявилось, що інший дослідник, норвежець Руаль Амундсен, уже відкрив Південний полюс, і це сталося лише місяць тому. Розчаровані мандрівники повернули назад, але погода з кожним днем погіршувалася, й пересуватися ставало дедалі складніше.

Один із дослідників загинув від перевтоми й напруги. За місяць інший учасник експедиції Скотта

захворів і також не міг продовжувати шлях. Сам капітан продовжував іти, підбадьорюючи останніх двох супутників. Уночі в наметі Скотт, ледве тримаючи у відморожених і зраних пальцях олівець, описував кожен день непростої мандрівки. Сон для капітана був важливим і потрібним, але він жертвував ним, аби вести записи про долю експедиції.

Минуло декілька днів, і Роберт Скотт зрозумів, що ніхто з учасників британської експедиції не виживе. Зібравши останні сили, капітан записав у щоденнику такі слова:

«В оцій безлюдній крижаній пустелі, в оцьому сніговому степу ми сидимо в очікуванні смерті й згадуємо наших близьких, які перебувають далеко від нас, удома, в затишку й теплі. Почуття самотності дедалі частіше нас охоплює, але ми не зневірюємося. Ми поховали у снігу своїх товаришів. Нас залишилося двоє, та знаємо, що нас троє, бо Ісус незримо з нами. Христос утішає, і ми знаємо, що Він був поряд протягом усього нашого непростого шляху. Христос умирав безстрашно, і тепер ми вмираємо так само. Нехай Господь благословить наших рідних, близьких і друзів».

Тільки за вісім місяців рятувальна команда натрапила на тіла капітана Скотта і його останніх двох супутників. Вони були лише за сімнадцять кілометрів від тепла та їжі, але Господь до останку був їхньою утіхою та забрав до Себе. Дослідники британської експедиції вірили Божому Слову:

*«Не бійся, з тобою-бо Я,
і не озирайсь, бо Я Бог твій!
Зміцню Я тебе, і тобі поможу,
і правицею правди Своєї тебе
Я підтримаю».*

Хлопчикова молитва

Грицькові було всього чотири рочки, а він уже знав, як молитися Господу, бо мама рано навчила сина молитися перед їжею та сном, і в усіх інших випадках його дитячого життя.

Одного разу тато і мама взяли Грицька із собою на відпочинок. Родина вирушила на машині з причепом. Причип був схожий на будиночок, в якому можна було спати, їсти та грати.

Грицько не міг дочекатися, коли вони вже доїдуть до лісу, де тато закріпить причип, і родина лишиться там на кілька днів, аби гуляти, збирати гриби і ягоди, ловити у струмку рибу – одним словом, відпочивати від міської метушні і шуму.

Тато весело щось наспівував, сидячи за кермом машини, мама читала, а хлопчик на задньому сидінні грався своїми іграшками.

Раптом тато вирішив звернути на малознайому, проте мальовничішу дорогу. Поля простягалися по обидва боки аж до самого обрію, все було дуже

зелено, світло й радісно. Здавалося, ніщо не може порушити цієї приємної картини. Аж раптом на небо насунули чорні хмари, які затулили сонце та хлинула злива. Такі дощі бувають лише влітку. Вони раптово починаються і так само швидко вщухають, лишаючи над полями семибарвну веселку-красуню.

Дорога була ґрунтова, і дорожній пил швидко перетворився на болото. Машина і причіп застрягли у багнюці. Тато вийшов із машини, аби подивитися, у чім річ, і вирішити, що робити далі. Злива була такою рясною, що за мить він змок до нитки, а вода з калюжі, в яку він став, затекла у взуття. Чоловік повернувся до автівки й сумно повідомив:

– Видно, сидіти тут нам доведеться довго.

Матуся не злякалася, а от Грицько не знав, що сказати і що робити. А потім хлопчик заспокоївся й вирішив тихенько помолитися Ісусу, як учила ненька. Грицько вірив, що Ісус неодмінно допоможе, тільки не знав, як саме Він це зробить.

Минула година. Хоч злива вщухла, та все одно мрячило. У машині було сухо й тепло. Родина вирішила заночувати в будиночку на колесах. Мама приготувала чай із бутербродами, якими всі по-вечеряли. Батьки щось жваво обговорювали, сміялися. Та Грицькові було невесело. Тож він знову звернувся до Ісуса: «Господи, допоможи нам вібратися із цього болота».

Поступово дощ припинився. Хмари розійшлися, й виглянуло вечірнє сонечко, яке вже котилося

до небокраю. Тато вийшов із машини, лопатою зчистив із коліс бруд, але виїхати все одно не зміг. Задні колеса буксували, і машина геть не рухалася з місця, лиш дедалі глибше вгрузала...

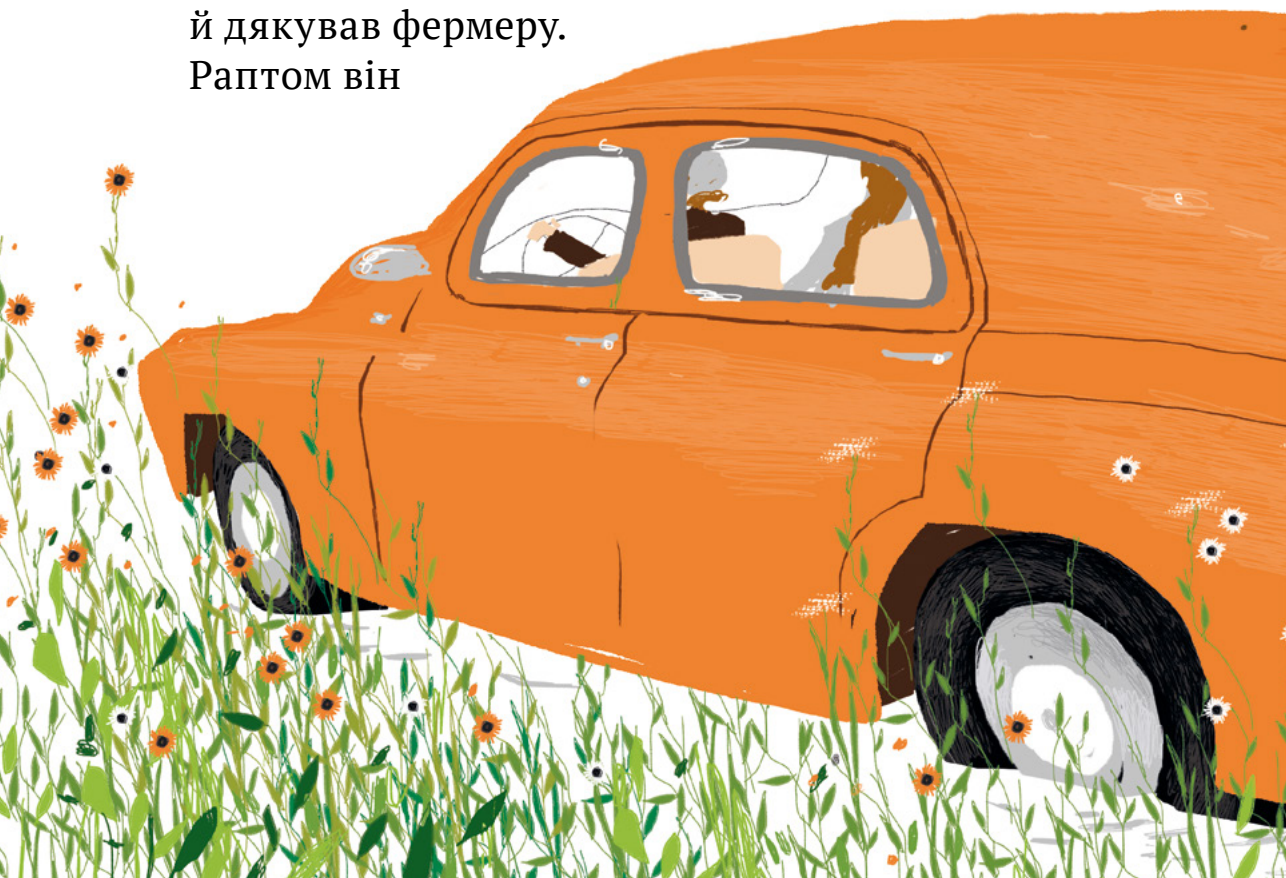
– Вочевидь, без сторонньої допомоги не обійтись, – повідомив тато.

– Де допомога? – промовив Грицько, ледь стримуючи сльози.

– Не хвилюйся. Господь нам допоможе, – чоловік спробував утішити сина.

Незабаром тією дорогою на тракторі проїжджав фермер. Селянин побачив застряглу в багнюці машину, й вирішив допомогти. Трактор узяв машину на буксир, і з легкістю витягнув її на просохлу частину дороги.

Грицько стрибав від радості й дякував фермеру.
Раптом він

згадав про свою молитву і вирішив, що селянин з'явився тут не випадково: напевно, Ісус наказав йому сюди приїхати.

А фермер підтвердив припущення хлопчика. Селянин розповів, як уранці довго не міг вирішити, якою дорогою йому їхати, але щось нестримно тягнуло саме на цю, хоча й знав, що дощі її сильно розмивають і роблять непроїзною. Коли ж побачив загрузлу в багнюці машину, фермер подякував Богу за те, що Він привів саме туди, де хтось у нужді й потребує допомоги.

Відтоді хлопчик не забував дякувати Ісусу за те, що Він витягнув їх із багнюки. Навіть коли молився за їжу, то завжди додавав: «І дякую, Боже, що Ти витягнув нас із болота». 🍌

Найкращий друг

Мишко не мав друзів. Хлопчик нудьгував, не хотів гратися, повсякчас скаржився матусі. Жінка вже давно помітила пригнічений стан сина. Але час минав, і нічого не змінювалося. Тоді мама взяла сина за руку, вони разом увійшли до вітальні, сіли одне проти одного у крісла, і мама почала:

– Припустімо, ти був би зовсім один у світі: ні тата, ні мами, ні братів, ні сестер. Інші люди мають родичів, друзів, а ти – сам. Та ось тобі запропонували мати когось одного. Хто б це був?

Мишко не відразу зміг відповісти на це питання. Він трохи подумав, а потім все ж сказав:

– Тоді я хотів би мати такого друга, з яким можна грати.

– Як щодо вірного, доброго друга на все життя?

– Це було б непогано, – підтвердив хлопчик.

– А чи хотів би ти довіряти своєму другові? Чи має він бути сильним, аби тебе захистити? – продовжувала мама.

– Так, думаю, це також було б непогано, – відповів Мишко.

– Отже, ти хотів би, щоб друг був милосердним, вірним, гідним довіри, сильним, а ще, можливо, навіть багатим?

– Саме так. Але хіба є такі друзі?

– Біблія стверджує, що ми маємо Друга, Який ближчий за брата. Він нас так любить, що ладен усім бути Другом: тобі, мені та всім людям на цій землі! Що глибше ми Його пізнаємо, то більше Його любимо. Чи знаєш, про кого я говорю?

– Думаю, це Ісус Христос, – усміхнувся Мишко.

– Так, правильно, йдеться про Нього. А зараз поміркуймо, який Він Друг. Насамперед, Ісус – Друг милосердний, адже одного дня Він полишив славу небес і зійшов на грішну землю, щоб урятувати нас від вічної загибелі. Христос народився в бідній родині й ріс так само, як усі хлопчики, тому добре знає, що діти полюбляють найбільше, і як вони страждають від самотності.

Коли Христос став дорослим, Він розпочав Своє служіння людям: зціляв хворих, повертав зір сліпим, а слух – глухим, воскрешав мертвих і скрізь свідчив про Царство Боже.

Однак знайшлися ті, хто зненавидів Сина Божого, бо народ любив Його і йшов за Ним. Через заздрощі та злобу ці вороги добра вбили Христа. Але й на хресті Ісус просив Свого Небесного Отця пробачити тим людям, які не знали, що Він – їхній Друг.

Коли тіло Христа поклали у гробницю, висічену в скелі, Він пробув там тільки два дні, а третього дня воскрес. За сорок днів після воскресіння Ісус вознісся на небо, звідки і прийшов. Христос запевнив, що ніколи не забуде людей і завжди буде їхнім Другом. Ми можемо довіряти Його слову. Божий Син довів Свою вірність і любов тим, що помер за нас на хресті.

Також Ісус мудрий Друг, а мудрого друга дуже добре мати, адже ми не завжди знаємо, як правильно чинити. А Христос усе знає та все бачить, усе розуміє, бо Він інший, не тимчасовий, а вічний, і був із Богом ще до того, як створено світ. Христос – Учасник творіння, тому має ще одну Божу чесноту: Він – Друг могутній та сильний! Ти, синку, казав, що хотів би мати сильного друга. Христос створив мільярди зірок, Місяць і Сонце, і зробив це Словом! Так говорить Біблія – Слово Боже.

Ісус – багатий Друг, бо Йому належить усе, але Він також милостивий та довготерпеливий Друг. Він готовий зглянутися і прощати нам, коли роби-мо щось лихе. Ти ж сам знаєш, як часто ми чинимо не так, як Йому приємно, а Він прощає, коли щиро перепрошуємо. Він не злопам'ятний Друг, як це буває із земними друзями. Він не змінюється, Він завжди Той Самий: учора, сьогодні й навіки. Він не залишає нас. Він завжди з нами.

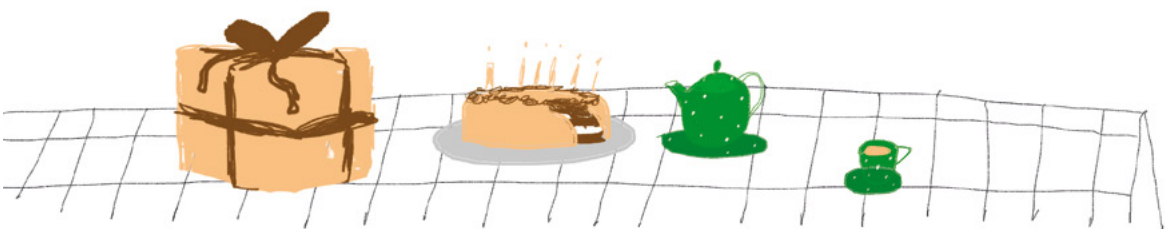
– Це як? – запитав Мишко. – Як Він може завжди бути з усіма нами водночас?

– Своїм Духом, Якого Він послав на землю задля нашої утіхити та настанови, – пояснила мама. – Його Дух викриває нашу гріховну сутність і веде до покаяння. Він утішає нас у нещасті, нагадує Божі обіцянки, допомагає свідчити про Господа іншим людям. Він спонукає нас молитися – спілкуватися з Ним, – і ми ніколи не буваємо самотніми. Ми служимо людям, і нам ніколи нудьгувати. Служачи Господу, ми не тільки зайняті, а й щасливі, бо знаємо, що тішимо свого Небесного Друга. Ось і зараз Він шепоче у твоє серце: «Мишко, будьмо друзями».

Хлопчик радісно поглянув на матусю: він знайшов свого вічного Друга. ◆

Турбота про все живе

На день народження дядько подарував Давиду горщик із землею. Коли хлопчик розгорнув упаковку й побачив подарунок, то неабияк розчарувався. Адже Давид очікував на якусь хлоп'ячу іграшку.

Батько побачив реакцію малого на подарунок. Відклавши вбік газету, він мовив:

– Не хвилюйся, Бог дивні речі творить зі звичайної землі. Господь і людину створив із землі.

А ось його сестричці Марійці такий подарунок дуже сподобався.

– Якщо хочеш, я зрошуватиму землю, – запропонувала вона, і брат залюбки погодився.

Давид поставив горщик на кухні на підвіконня. Марійка полила землю, й діти почали чекати. Минула година, друга, але ніяких змін у горщику не відбулося. Перед сном вони знову туди зазирали й розчаровано мовили:

– Нічого! Звичайнісінька земля. Ох і подаруночок! – І невдоволені пішли спати.

Уранці Давид подивився у вікно. Усюди лежав сніг, і здавалося, що весна взагалі ніколи не прийде. Щоранку пейзаж за вікном однаковий: сніжний і нудний.

– Як ти думаєш, весна скоро настане? – запитав Давид сестричку.

Але дівчинка була чимось зайнята й навіть не почула його запитання. Хлопчик пішов на кухню, і раптом усіх налякав крик:

– Дивіться! Дивіться! У горщику щось пробивається із землі!

Усі зібралися на кухні й побачили маленький зелений паросток, який пнувся вгору.

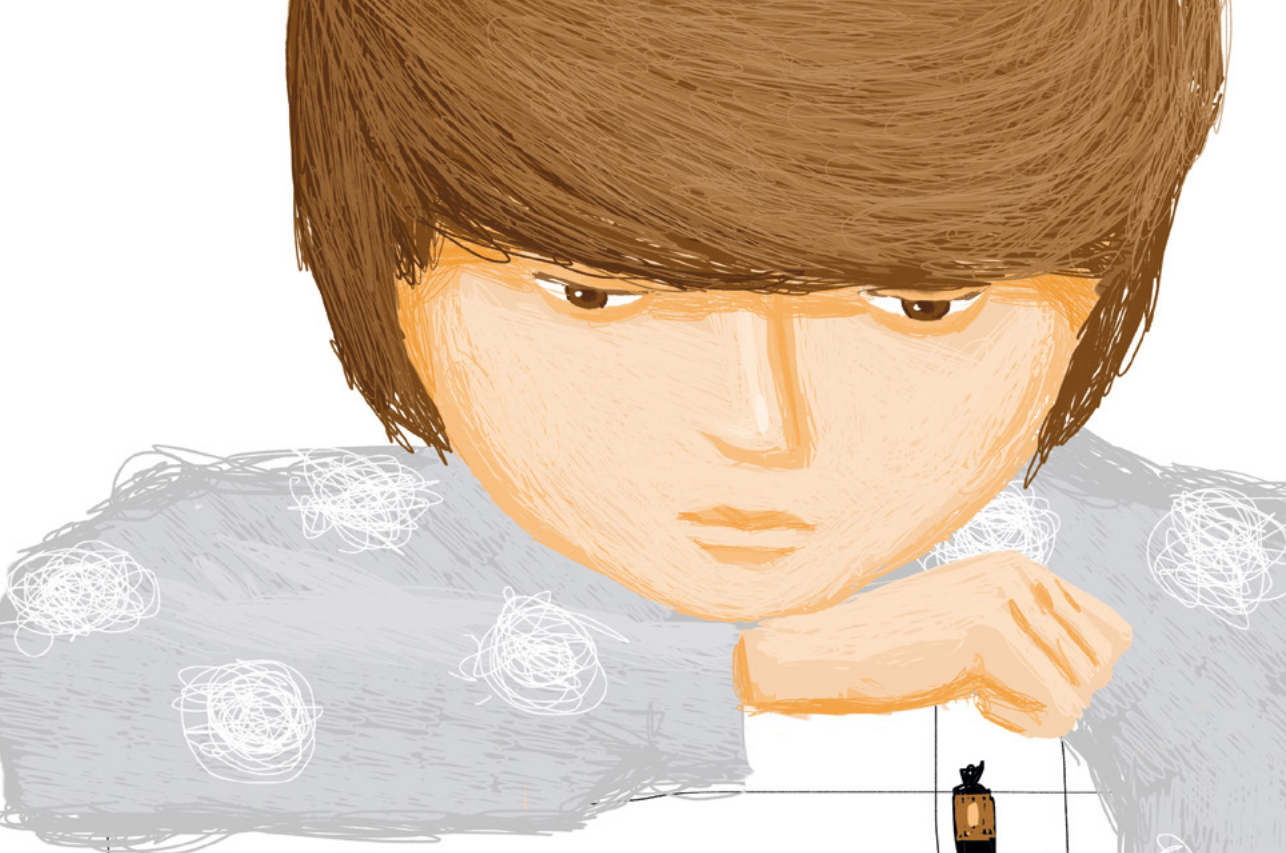
– Незабаром у рослинки з'явиться квітка, – сказала матуся. – Оце так радість! Цікаво, що це за квітка? Якого вона кольору?

Діти не зводили з горщика очей. Давид задумливо проговорив:

– Бог зберігав зернятко в землі. Це Він дав йому корінчик, стеблинку, тож неодмінно дасть квітку. Це я у школі почув. Учитель казав, що без квіточки не може бути нового насіння. Незабаром розтане сніг, на голій чорній землі зазеленіє трава, насіння якої ще з осені чекало на нове життя.

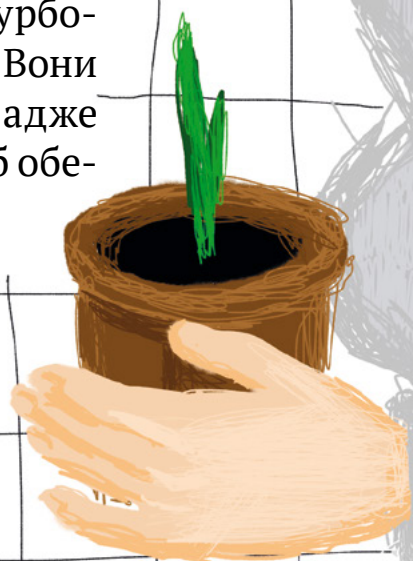
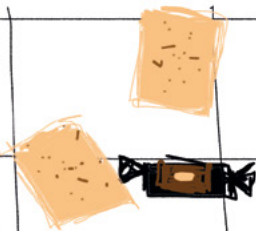
Тато схвально кивнув головою:

– Думаю, Господь оберігає життя всього живого. Бог його дає, і Сам про нього піклується. На Бога повністю можна покластися. Якщо було літо, буде

осінь, далі зима, і нарешті весна. Такий порядок у прекрасному Божому світі.

Діти дивилися на крихітний паросток, і радісне почуття чиеїсь турботи сповнювало їхні сердечка. Вони розуміли, що про них дбає Бог, адже Він їх Сам створив для того, щоб оберегати й опікуватися ними. 🍀

Дорожня пригода

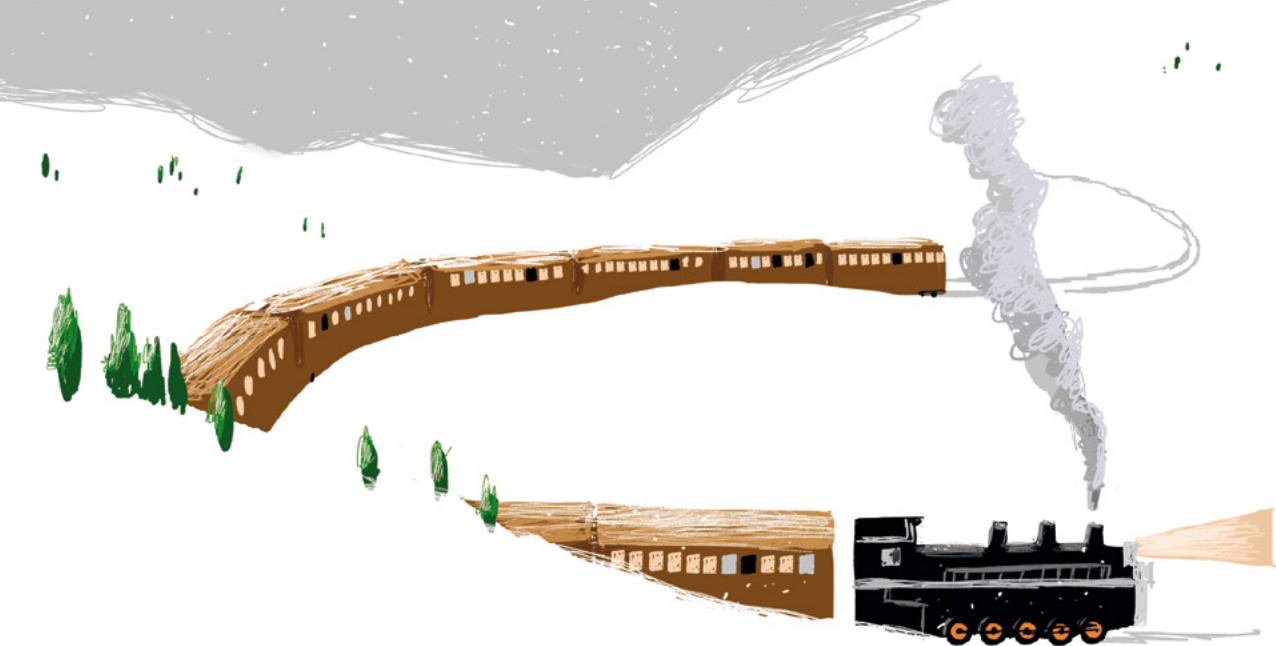
*Мені допомога Віг Господа,
що вчинив небо й землю.
Пс. 120:2*

Ця історія трапилася однієї зими. Дув потужний вітер, і падав густий сніг, засипаючи колії, якими рухався потяг. Аж тут розпочалася сніжна буря. Потяг сповільнив хід, хоча за такої погоди всім хотілося якомога швидше дістатися пункту призначення. Особливо прагнули дві літні жіночки, адже вони поспішали в гості до своїх дорослих дітей, яких давно не бачили. Але потяг ішов дедалі повільніше й, нарешті, зовсім зупинився...

Крізь засніжені вікна нічого не було видно.

– Де ми? Чому ми тут зупинилися? – стурбовані бабусі так і засипали провідника запитаннями.

– Колії замело снігом. Допоки їх не розчистять, наш потяг не зможе їхати далі, – голосно, аби всі почули, пояснив чоловік.

– Який жах! – закричали пасажери. – Ми ж застрягли в горах. Що з нами буде?

– Не панікуйте! Уже вечоріє. Ніхто нічого зараз не робитиме. Тож готуйтеся до сну, – провідник намагався заспокоїти пасажирів.

За кілька годин усі пасажери заснули в теплому потязі, а за вікном вирувала хурделиця.

Уранці провідник повідомив сумну новину:

– Машини намагалися розчистити сніг, але він такий глибокий, що нічого не можна вдіяти.

Пасажири дуже занепокоїлися. Незабаром паливо скінчиться, в потязі стане холодно, і що тоді? До того ж треба щось їсти, а продукти мали не всі пасажери. Діти почали плакати. Дорослі зробилися непривітними. Деякі пасажери бурчали, намагаючись викликати невдоволення всього потяга, інші щось читали, щоб відволіктися від сумних дум. І тільки один чоловік не виявляв страху. Це був

доктор Манін. Він сидів за столиком і спокійно читав свою Біблію.

– Пане, що це ви читаете з таким незворушним видом? – звернулися до нього дві бабусі.

– Біблію, – привітно відповів чоловік. – Я маю улюблений псалом, сто двадцятий. Ось що в ньому написано: *«Моя допомога від Господа, що вчинив небо й землю»*. Якщо ми любимо Всевишнього і слухаємося Його, Він ніколи не залишить нас у біді. Бог створив сніг і мене, тому, думаю, знає, як вивести мене з цієї ситуації, або ж забере до Себе, де ще краще, ніж тут, на землі. Тож навіщо мені турбуватися?

– Я теж хотіла б так вірити! – вигукнула одна старенька. – Мені здається, що Бог не добрий Отець, а якийсь далекий незнайомиць.

Доктор Манін пояснив панянкам, що Господь не наближається до людей, які не запрошують Його у своє серце й не звертаються до Нього. А коли люди щиро розкаються у своїх гріхах, тоді Бог завжди відповідає, прощає, приймає, стає Другом.

Того дня обидві бабусі в молитві просили вибачення в Господа за свої гріхи та запросили Його стати їхнім Другом і Захисником.

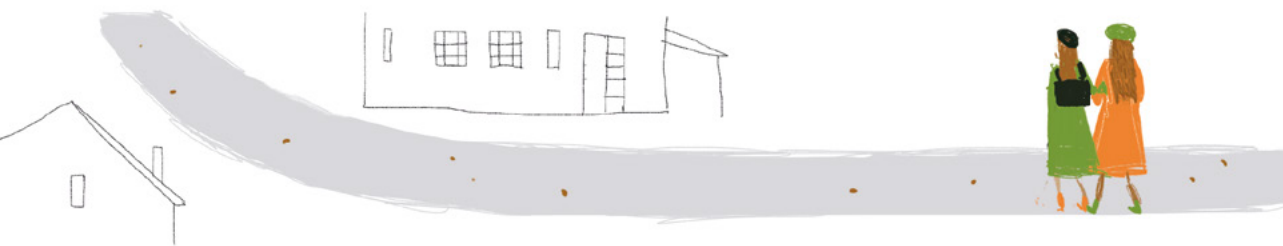
Після молитви Бог уже не здавався їм далеким, але був поруч із ними й усередині них, а їхні серця сповнилися легкості й радості. Тривога зовсім зникла, і жінки вже анітрошки не переймалися тим, що запізняться до своїх дітей.

Наступного ранку провідник повідомив радісну новину:

– Машини розчистили колію! Ми їдемо далі!

Люди знову почали привітно спілкуватися, діти – сміятися. А дві бабусі щасливо усміхалися та дякували Господу за вимушену зупинку потяга, без якої вони, мабуть, ніколи не дізналися б про прощення гріхів, що дарує Ісус тим, хто приходить до Нього в покаянні.

Доктор Манін усе сидів із розгорнутою Біблією, сподіваючись читати її до останньої зупинки. Подумки чоловік дякував Господу за спасіння двох бабусь, які їхали в гості до своїх дітей. 🍁

Маму не надуриш

Дві сестрички, Ліда й Віра, ніяк не могли збагнути, звідки мама завжди дізнавалася про всі їхні витівки. Дівчатка неодноразово намагалися вивідати неньчину таємницю, проте жінка лише віджартовувалася:

– Мені цю новину сорока на хвості принесла.

Одного разу матуся послала дівчаток до крамниці по покупки. Вони неабияк раділи, що мама довірила їм гроші, й весело попрямували із сумками в руках.

Усе, що мама написала у списку, дівчатка купили. І виявилось, що картопля була дешевшою, ніж розраховувала ненька, тож вийшла невелика економія.

– Гарно ж ми попрацювали, – раділа Ліда. – Навіть решту додому принесемо.

– Може, не казатимемо про нашу економію? – запитала Віра. – А на ці гроші можемо купити в кондитерській ту саму шоколадку у формі

курочки. Пам'ятаєш, як ми хотіли її спробувати, але мама нам так і не купила.

Ліді навіть не довелося згадувати, адже поласувати тією курочкою в золотистій обгортці було її мрією.

– Але ж хіба однією шоколадкою наїсися, якщо розділити на всю родину? – засумнівалася дівчинка.

– Не на всю родину... Поділимо її навпіл, і кожній буде чималий кусок, – пояснила Віра, й потягнула сестру до кондитерської.

Шоколадка надзвичайно смакувала дівчаткам. Аж тут годинник на міській вежі відбив дванадцятую годину, і сестри зрозуміли, що згаяли значно більше часу, ніж планували.

Помічниці принесли сумки з продуктами, розповіли, як їх купували, а про шоколадку, звісно, промовчали. Проте мама відразу зауважила, що щось трапилось. А що саме – вирішила не з'ясувати, бо все одно незабаром дізнається.

За обідом дівчатка не хотіли їсти, адже апетит зіпсували шоколадкою. Спостерігаючи, як доньки копірсаються ложками в тарілках, матуся не втрималася й запитала:

– Ви сьогодні солодощі їли?

– Солодощі? – удавано здивувалася Віра, й одразу ж почервоніла.

– Певне, ви розглядали вітрини й вирішили купити собі щось смачненьке на решту, чи не так? – продовжила допитуватися матінка.

– Звідки ти дізналася?

– Сорока на... – почала
ненька.

Але Віра та Ліда несподівано розплакалися:

– Не кажи нам «сорока»,
просто зізнайся, звідки ти
знаєш.

– Любі мої дівчатка,
ваші оченята, які не на-
важуетеся звести на мене,
й червоні щічки говорять
усе за вас. А поведінка за
столом підтвердила мій
здогад. Навіть не думає-
те, що ви і є тими сорока-
ми, бо видаєте себе з го-
ловою. Нечисте сумління
робить вас боязкими.

– Мамо, вибач, ми більше
не будемо, – одноголосно
заридали сестрички.

– Звісно, я вас вибачу, –
запевнила матуся. – Але
пам'ятайте: гріх завжди
вилізе, як шило з мішка.

Здається, дівчатка засвої-
ли цей урок. Але чи будуть
їхні витівки надалі безгріш-
ними – життя покаже. 🍌

Ледащо

Льоня був іще тим ледащо. Хоч про що хлопчика просили, та він завжди відповідав одне: «Не можу», і щоразу знаходив якийсь виправдання. Якщо просили принести вугілля для грубки, Льоня говорив, що занадто важко; якщо послали до крамниці – дуже втомився; якщо потрібно помити посуд – дівчача справа, а я хлопчик; і так без кінця... Льоня таки був ледащо, але нізащо цього не визнавав.

Дуже дивно, проте він «не міг» тільки тоді, коли просили працювати, а для гри завжди знаходилися і час, і сили, і вміння. Якщо хтось кликав Льоню грати в м'яч або кататися на велосипеді, він був завжди готовий і ніколи не говорив: «Не можу», а тільки: «Вже біжу».

Мама часто виказувала сину за його лінь і просила, щоб він хоча б трохи допомагав їй по господарству, та Льоня тільки відмахувався і тікав на вулицю грати з хлопчиками.

Маму засмучувала така поведінка сина. Потрібно щось із цим робити. І ненька вигадала. Уранці Льоня проспав школу. Зазвичай мама будила сина, щоб не запізнився, а у відповідь отримувала ліниве: «Не можу ніяк прокинутися». Проте цього разу мама не розбудила, і хлопчик, відповідно, прокинувся пізно. Потім Льоня зажадав від мами сніданок, але жінка так і не почала накривати на стіл.

– Чому не приготувала сніданок? – несамовито заволав Льоня.

– Не змогла, – спокійно відповіла мама. – Я зайнята, – і сіла із шиттям у крісло.

Льоня злісно грюкнув дверима та з великим запізненням побіг до школи без сніданку, голодний і сердитий. У школі йому, звісно, перепало за запізнення, а дорогою додому, перелізаючи паркан, хлопчик зачепився за цвях і порвав штани.

Удома, навіть не вітаючись, Льоня прямісінько з порога наказав:

– Мамо, негайно заший дірку у штанях, бо поспішаю на вулицю грати з друзями.

– Не можу, я страшенно втомилася, – відповіла ненька.

– А мені що робити? – Льоня знову почав дратуватися. – У цих штанях я ходжу до школи.

– Нічого, підеш із діркою, – спокійно знизала плечима мама. – Або заший сам.

Але останню фразу син пропустив повз вуха.

А наступного дня Льоня пішов до школи в подертих штанях, крізь дірку просвічувало спідне.

Товариші насміхалися з нього, а дівчатка ще й тикали пальцем, і це вже для Льоні було верхом приниження та ганьби.

Та на цьому неприємності не скінчилися. Коли хлопчик повернувся додому, на столі не було обіду. А мама, нібито нічого й не трапилося, сиділа у кріслі та в'язала.

– Чому не приготувала обід? – обурився Льоня.

– Ніколи цим займатися, – відповіла мама. – Навіть посуд від учора не помитий.

– Але ж я збирався після обіду пограти в м'яч, – розгубився Льоня, – а тепер і не знаю, що робити.

– То йди пограй, – дозволила ненька, не змінюючи пози. – Йди, я не заперечую.

– А ти не готуватимеш обід? – запитав Льоня.

– Ні, я дуже втомилася.

Грюкнувши дверима, Льоня побіг грати в м'яч. Але забавка геть не тішила хлопчика, і думка про маму, таку заклопотану й настільки втомлену, що не може приготувати обід, не давала йому спокою. Льоні стало соромно, що так грубо говорив із ненькою, ще й дверима грюкнув, коли виходив із дому.

Нишком хлопчик зазирнув у вікно та побачив, як матуся, заплющивши очі, відпочиває у кріслі, а обіду так і немає на столі. Тоді Льоня вирішив тихенько прокрастися в будинок і виправити свої помилки, не потурбувавши маму. Насправді він був непоганим хлопцем, ось тільки лінь заважала бути працьовитим.

На кухні Льоня помив посуд і накрити на стіл. Це було вперше за багато місяців, але вийшло досить добре. У садку він нарвав букетик квітів і поставив його у вазу посеред столу. Вийшло пречудово. Потім Льоня вирішив зробити бутерброди з маслом, і з холодильника дістав маслянку. Однак не втримав у руках: посуд вислизнув із рук і дзвінко розбився об підлогу.

Мама розплющила очі. Вона вже збиралася наварити хлопця за незграбність, але побачила на столі квіти та помитий посуд.

– Який же ти розумничок! – зраділа нянька.

– Матусю, можна я допоможу тобі з обідом? – неочікувано попросив син.

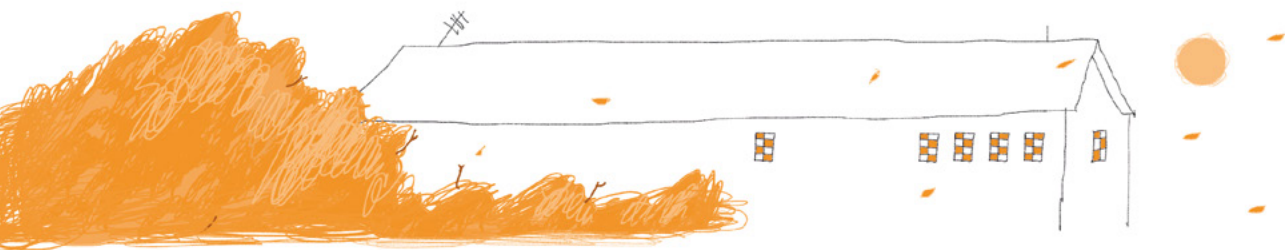
– Мені буде дуже приємно, – усміхнулася жінка.

І вони разом приготували надзвичайно смачний обід.

Відтоді Льоня залюбки допомагав по господарству. І коли приятелі кликали його на вулицю, відповідав: «Прийду, коли закінчу допомагати мамі».

Мама, чувши синові слова, завжди всміхалася, підводила очі до неба і тихо промовляла: «Дякую, дорогий Ісусе, за мого любого хлопчика, за його чуйне серце та працюючі руки». 🍀

Учинок

Люба зростала в гарній побожній* родині, де були тато, мама і два молодших братики. Дівчинка всіх дуже любила, проте маму, як їй здавалося, найбільше.

Щодня після школи Люба допомагала неньці по господарству, намагаючись у всьому наслідувати маму: то посуд помие, то в кімнатах замете, то квіти полє. А ще дівчинка завжди розповідала мамі про всі події у школі, нічого не приховуючи. Навіть зізнавалася про ті випадки, коли їй робили зауваження за балачки на уроках. Мама все вислуховувала та за потреби давала Любі слухні поради.

Одного разу сталося дещо незвичайне. У школі з'явилася нова учениця. Звали її Галею, і всі дівчатка підлещувалися до неї, намагаючись подружитися, а натомість вона поводитися зарозуміло та зверхньо. Галя грубіянила вчителям, тому відразу стала ватажком порушників у класі.

* Побожний – відданий Богу, сповнений пошани до Бога.

А ще новенька вигадувала всілякі витівки і розповідала дівчаткам історії, які їм зовсім не слід було знати.

Любу приваблювала ця метка та бойова дівчинка, проте було в ній щось таке, що заважало їй довіряти.

Якось перед великою перервою Галя повідомила дівчаткам:

– Приходьте на майданчик, я розповім історію, яку ви ще ніколи не чули. Буде весело.

На великій перерві школярки юрбою побігли на майданчик, де на них уже чекала Галя. Хитро посміхаючись, вона сказала:

– Дівчатка, спочатку пообіцяйте, що мою історію ви нікому не перекажете, особливо своїм матусям.

– Звичайно! – мовила одна школярка, і її підтримали інші дівчатка.

– Ви всі обіцяєте? – перепитала Галя.

– Ні, – заперечила Люба, – я дуже люблю матусю і завжди їй про все розповідаю.

– О, мамина доця! – єхидно промовила Галя. – Нехай іде геть, чи не так, дівчатка?

– Так, цяцю, йди звідси, – сказали хором інші школярки.

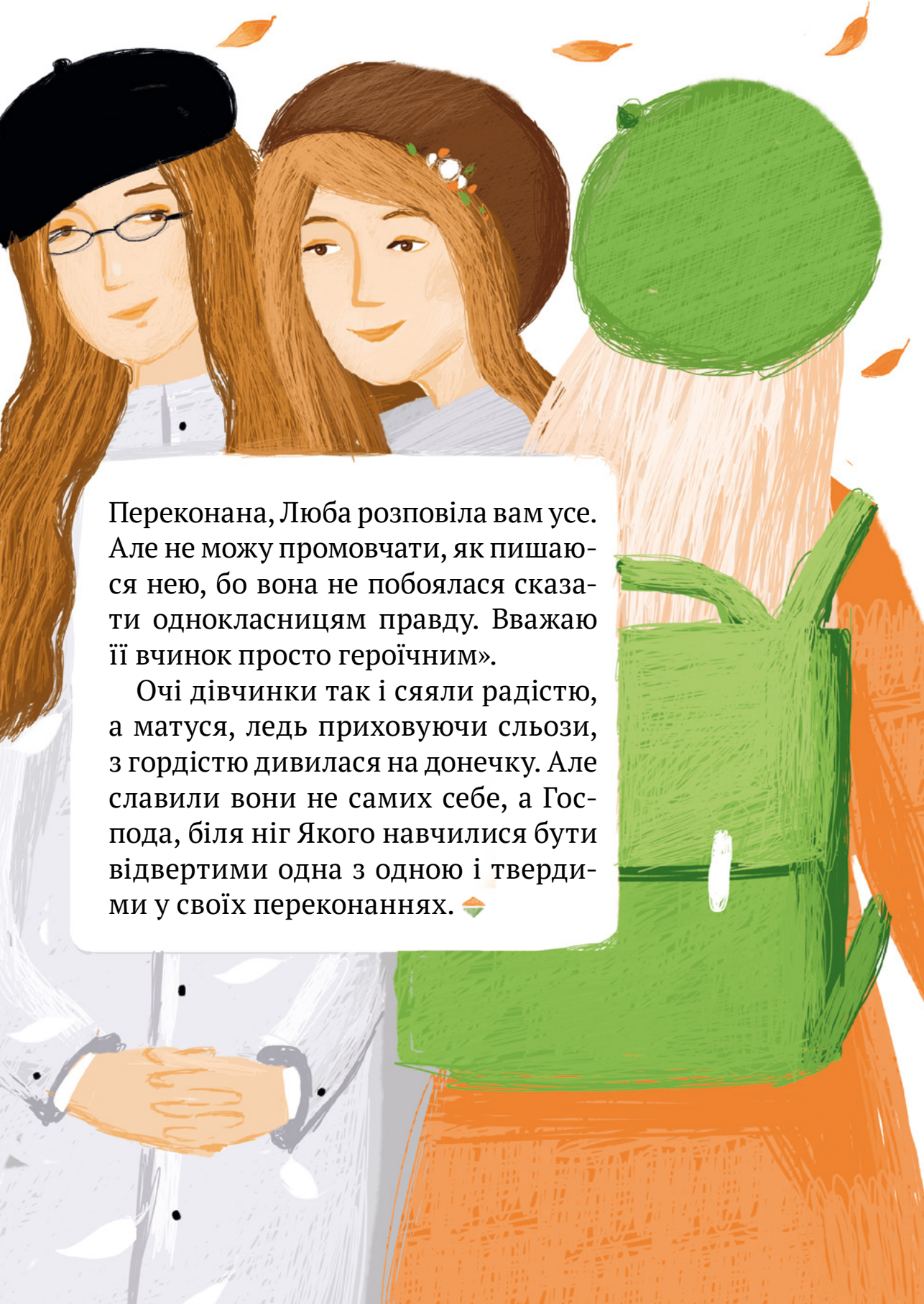
Люба зашарілася, сльози підступили до горла, але вона знала, що вчинила правильно, тому спокійно відійшла від дівчаток. За спиною пролунав сміх. Люба знала, що насміхаються з неї, але не озираючись продовжувала йти.

Того дня додому Люба повернулася вкрай зажуреною, тому мама відразу зрозуміла: щось трапилось. Дівчинка відверто розповіла неньці про все, що відбулося на шкільному майданчику. Мама ще ніколи не тішилася донькою так, як того вечора.

А найприємніше відбулося наступного дня, коли Любині батьки від учительки отримали повідомлення. Ось що вчителька написала: «Я бачила та чула, що сталося вчора на майданчику.

An illustration featuring two women in the upper left. The woman on the left has long brown hair, wears a black beret, glasses, and a light blue shirt. The woman on the right has long brown hair with a small floral headpiece and a light blue shirt. To their right is a large green bag with a white strap, set against a background of a tree trunk and falling orange leaves. A white text box is overlaid on the lower part of the image.

Переконана, Люба розповіла вам усе. Але не можу промовчати, як пишаюся нею, бо вона не побоялася сказати однокласницям правду. Вважаю її вчинок просто героїчним».

Очі дівчинки так і сяяли радістю, а матуся, ледь приховуючи сльози, з гордістю дивилася на донечку. Але славили вони не самих себе, а Господа, біля ніг Якого навчилися бути відвертими одна з одною і твердими у своїх переконаннях.

Господь відповідає «так» чи «ні»

Марічка разом із татом і мамою мешкала в маленькому будинку край села. Біля будинку був сад і город, а далі, скільки око сягає, широчіли поля.

Якось Марічка помітила у траві біленьку грудочку. Раптом грудочка поворухнулася, й дівчинка підійшла ближче, щоби краще її роздивитися. Виявилось, що це крихітне голубеня, яке, мабуть, нещодавно випало з гніздечка.

Дівчинка не зрозуміла, що сталося.

– Цікаво, це пташеня випало саме чи його виштовхнули батьки, щоб навчилося літати? – вголос міркувала Марічка.

Хай що там трапилось, а зараз голубеня безпорадно лежало у траві й жалібно пищало.

Марічка взяла писклю на руки і понесла додому:

– Мамо, поглянь, кого я знайшла! Яке ж воно малесеньке!

Ненька оглянула непрошеного пискуна і дозволила залишити вдома. Потім тато зробив із гілля маленьке гніздечко, яке вистелив пухом та м'якою травою.

Голубеня швидко росло, й незабаром його переселили до клітки у дворі, з якої щодня випускали на волю. Птах завжди повертався додому, адже став зовсім ручним.

Та одного дня трапилося нещастя: голуба викрав злий шуліка, й на очах збентеженої Марічки поніс високо в небо. Дівчинка кричала злодію вслід, махала руками та гірко плакала, а потім навколішки схилилася просто на доріжці й почала молитися: «Господи, дорогий мій Ісусе, примусь злого шуліку відпустити мого голуба на свободу». Аж раптом Марічка побачила, як хижий птах розтиснув пазурі та випустив голуба. Залишалося тільки відшукати пернатого товариша й повернути додому.

Бідолашний голуб упав прямісінько у велику кулю перекотиполя, що лежала на стежині, й жалібно пищав. Марічка витягла птаха з куща й обережно понесла додому. Хоч шуліка встиг пошкодити голубу крило і шийку, та за кілька днів він уже знову літав.

Якось увечері родина чаювала в альтанці, яку нещодавно власноруч змайстрував тато. І мама запитала доньку:

– Марічко, як думаєш, чому шуліка раптом вирішив відпустити свою здобич?

– Я попросила про
це Господа, – пояснила
дівчинка. – Ти й тато завж-
ди повторюєте, що за будь-якої
потреби, насамперед, потрібно звер-
татися до Господа Ісуса Христа.

– Чи завжди Господь відповідає «так» на наші
прохання? – запитав батько.

– Звісно, Він же наш Бог, наш Піклувальник! –
здивувалася Марічка.

– Але ж бувають прохання, на які Господь каже
«ні», – заперечила мама. – Чому це стається?

– Цього я не знаю, – сумно зітхнула дівчинка. –
Я думала, що Бог завжди каже «так».

І тоді тато розповів вражаючу історію.

...Один хлопець дуже мріяв про мотоцикл, і ко-
ли виповнилося шістнадцять, він попросив батька

подарувати. Чоловік, знаючи наскільки жвавий дорожній рух у великих містах (а родина жила саме у великому місті), радив сину забути про цей вид транспорту. Але хлопець так наполегливо просив, що врешті-решт умовив батька придбати бажаний мотоцикл.

Як же радів хлопець! Він перед усіма друзями вихвалявся своїм подарунком і приязно запрошував покататися разом. Першою зголосилася його подруга. Мотоцикл загарчав і з місця стрілою рушив уперед. Вони мчали так швидко, що, здавалося, обганяли вітер. Та ось попереду видніється крутий підйом. Але хіба з таким мотоциклом це проблема?!

Хлопець додав газу, й мотоцикл просто вискочив на перехрестя. Цієї миті вулицю перетинала велетенська вантажівка. Та коли мотоцикліст її побачив, було надто пізно. Хлопець так і загинув на місці, а його подруга у важкому стані потрапила до лікарні. Бідолашний батько потім усе життя дорікав собі за те, що піддався на вмовляння сина, такого молодого й недосвідченого...

– Батько хлопця був звичайною людиною, й не міг передбачити катастрофи, – закінчував свою розповідь тато. – Проте наш Небесний Отець знає все наперед, тому іноді й відповідає на наші молитви відмовою. Та все одно є багато моментів, коли люблячий Бог охоче каже «так».

Віра Кушнір

Історії тітоньки Тетяни

Переклад з російської

Директор РО «УМТ «Світло на Сході»» *Павло Давидюк*

Голова вид. МС «Світло на Сході» *Вальдемар Бенцель*

Відповідальна за випуск *Олена Зенченко*

Художній редактор *Ганна Мікусевиц*

Художник *Яків Бурда*

Переклад і літературна обробка *Олени Зенченко*

Переклад віршів *Олега Блощука, Олени Мікули*

Редактор *Ірина Савченко*

Коректори *Олена Зенченко, Інна Анохіна*

Дизайнери *Тетяна Крук, Микола Давидюк*

РО «Українське місіонерське товариство „Світло на Сході“»,
вул. Хорольська, 30, м. Київ, 02090. Ідентифікаційний код: 14300272

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів
видавничої продукції від 15.02.2018, серія ДК, № 6016

Вид. № 02.042. Підписано до друку 15.03.2023. Папір – Finess мат. – 115 г.
Формат 70x100/16. Гарнітура: PT Serif, EskizOneC, ErasBookСТТ. Друк офсетний
Умов. друк. арк. 15,55. Тираж 7 000 пр. Замовлення № 23-0056 К

Надруковано в типографії ТОВ «Новий друк», вул. Магнітогорська, 1, м. Київ, 02094
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції від 28.07.2003, серія ДК, № 1447